

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT
CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul IV

de

GEORG von VIEBAHN

Locotenent-colonel împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1899

Societatea Evanghelică germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
Nr. 1 Cine bate acolo?	Apocalipsa 3,20	Cum Dumnezeu bate la ușa inimii omului
Nr. 2 La mânie	Iacov 1,20	Ce face mânia omului
Nr. 3 Prietenii de la miezul nopții	2 Timotei 2,22	Cum se poate fugi de poftetele tinereții.
Nr. 4 Reflectorul	Psalmul 90.8	Ce vedem în lumina lui Dumnezeu
Nr. 5 Zdrobit	Psalmul 39,4-5	Să auzi glasul lui Dumnezeu în evenimentele vieții.
Nr. 6 Unde ești?	Geneza 3,9	Dragostea căutătoare a lui Dumnezeu.
Nr. 7 Este Biblia adevărată	1 Ioan 5,9	Măreția Cuvântului scris al lui Dumnezeu.
Nr. 8 Ruinat!	Ieremia 42,20	Despre mulțimea de oameni ruinați pe veci.
Nr. 9 Leul din Lucerna	Apocalipsa 3,11	Ce trebuie să păstreze un om.
Nr. 10 Oameni pentru care nu mai strălucește nici o lumină	Isaia 50,10	De ce există așa de mulți sinucigași.
Nr. 11 O privire în lumea stelelor	Romani 1,19-20	Despre nemărginirea, înțelepciunea, puterea și dragostea Creatorului lumilor.
Nr. 12 Avertizat de multe ori	Ezechiel 33,11	Ce înseamnă să disprețuiești avertizările Domnului.
Nr. 13 Ce-mi mai lipsește?	Matei 19,20	Ce îi spune Domnul unui om care caută viața veșnică
Nr. 14 Vorbe și fapte – intenții și hotărâri	Iov 16,22	Despre deosebirea dintre bunele intenții și o hotărâre a inimii, care se abandonează în mâinile lui Isus
Nr. 15 Viața și moartea Mareșalului francez Michael Ney.	Matei 7,21-23	Că Dumnezeu nu se mulțumește cu omagieri superficiale, ci cere inima omului
Nr. 16 Mărturisește!	Psalmul 32,5	Fără mărturisire smerită a păcatului, nu va fi nici o pace.

Nr. 17	Răni deschise	Efeseni 5,14	Rănilor păcatelor îi aduc păcătosului moartea, dar din rănilor de moarte ale lui Isus a curs viața pentru el.
Nr. 18	Pierdut – căutat – găsit	Luca 19,10	Cum Isus îl caută pe păcătos până îl găsește.
Nr. 19	Busola	Psalmul 119,9	Despre compas, cursul și portul de origine al credincioșilor.
Nr. 20	Un infanterist din regimentul 82 la Woerth	Psalmul 34,4	Cum a ajuns Dumnezeu în sfârșit la țintă cu un bărbat căutat mult timp.
Nr. 21	Săgeți ascuțite	2 Cronici 18,33-34	Săgețile lui Dumnezeu își nimeresc întotdeauna ținta.
Nr. 22	Încartiruit la creștini	Matei 5,14-16	Despre puterea binecuvântării, pe care o exercită o casă creștină asupra oamenilor neîntorși la Dumnezeu.
Nr. 23	Pro sau contra	Galateni 6,7	Despre mărturisirea lui Isus în fața batjocoritorilor.
Nr. 24	Trecerea armatei franceze de sud în Elveția, la 1 februarie 1871	Coloseni 1,13-14	Despre calea deschisă pe care orice păcătos poate veni la pace și bucurie.
Nr. 25	De la elev-marinar la amiral	Psalmul 63,1	Nu reușitele pământești potolesc setea sufletului nostru, ci numai Dumnezeu.
Nr. 26	Răzbunarea sângelui	Evrei 12,24	Pentru cel vinovat există o cetate de scăpare și el trebuie să se grăbească să ajungă la ea.
Nr. 27	La o parte cu acesta!	Ioan 19,15	Isus sub cununa de spini.
Nr. 28	La morminte	1 Tesaloniceni 4,13	Mormintele oamenilor și mormântul lui Isus.
Nr. 29	Omul e mulțumit dacă i se face pe voie	Proverbe 23,26	Încăpățânarea omului și voia harului lui Dumnezeu.
Nr. 30	Ce a gândit Napoleon despre Hristos	Matei 22,42	Dumnezeirea lui Isus trebuie recunoscută.

Nr. 31	Există un Dumnezeu?	Psalmul 53,1	Despre ateism
Nr. 32	Ce ne povestește marea	Psalmul 104,24-27	Minunile lui Dumnezeu în mare și ce mărturisesc ele.
Nr. 33	Ce nenorocire!	2 Petru 3,9	Care este cea mai mare nenorocire?
Nr. 34	Balonul captiv	Ioan 8,36	Cât de sus poate și trebuie un om să urce?
Nr. 35	Întâmplător?	Matei 10,29-31	Nu există întâmplare. Domnul guvernează în toate lucrurile.
Nr. 36	Descoperirea oceanului Pacific	Ioan 3,14-15	Fericirea copiilor lui Dumnezeu și cum o găsim.
Nr. 37	Din sticlă	Psalmul 93,3-4	Cum corabia care se scufundă a unei vieți păcătoase este salvată și adusă în port.
Nr. 38	Ei trebuie să se distreze	Psalmul 139,17-18	Jocul de cărți și distracția în lumina evangheliei.
Nr. 39	Mâine!	Geneza 19,17	Despre amânarea întoarcerii la Dumnezeu.
Nr. 40	Ce poate ieși dintr-un grenadier	Romani 8,28	Toate lucrurile trebuie să slujească spre cel mai bine, celor ce iubesc pe Dumnezeu.
Nr. 41	Haine noi	Matei 22,12	Despre haina de nuntă, fără care nimeni nu poate intra în slava lui Dumnezeu.
Nr. 42	Salvat din foc	1 Tesaloniceni 1,10	Unde este un loc al siguranței în fața judecății mâniei Dumnezeului sfânt?
Nr. 43	Pierdut	2 Petru 3,9	Cum este mântuit un păcătos prin pocăință și credință.
Nr. 44	Condițiile nu	Luca 14,18-20	Nu condițiile exterioare, ci inima îndărătnică îl împiedică pe om să se întoarcă la Dumnezeu.
Nr. 45	Ce este țuica?	Matei 7,16	Ce părere au credincioșii despre băutul țuicii.

Nr. 46	Câte poate păți cineva, până Îl găsește pe Dumnezeu	Proverbe 8,35	Despre căile lui Dumnezeu, pe care El le parcurge cu oamenii, ca ei să găsească viața în Isus.
Nr. 47	Oameni mândri	Faptele Apostolilor 16,21	Culmile mândriei omenești trebuie să se prăbușească în țărână înaintea lui Dumnezeu.
Nr. 48	Ceva despre răs, dar nu de răs	Psalmul 89,15	Despre râsul lumii și râsul copiilor lui Dumnezeu.
Nr. 49	Alegerea	1 Împărați 18,21	Ce aduce șchiopătatul de amândouă picioarele?
Nr. 50	Oameni bogați	2 Corinteni 8,9	Oamenii bogați sunt fericiți?
Nr. 51	Actele tale sunt în ordine?	Ioan 1,12-13	La cine se referă făgăduințele Bibliei?
Nr. 52	Marea despărțire	Luca 17,34-36	Copiii lui Dumnezeu s-au despărțit pentru totdeauna de copiii lumii.
Nr. 53	Scrisoarea expres	Estera 8,14	Cea mai importantă și mai urgentă veste de sub soare.

Nr. 1

CINE BATE ACOLO?

„Tată, Eu stau la ușă și bat.” (Apocalipsa 3,20)

În Evul Mediu, în Germania, tribunalele secrete sau „instanțele Vehm” exercitau o influență puternică. La început ele au fost familiare numai la populația saxonă, pe „pământul roșu” din Westfalia; în vremea când nu era împărat, când brațul pedepsitor al justiției lipsea, instanțele Vehm și-au extins prestigiul și puterea până spre Franconia și Șwabia. În multe cazuri, ele pedepseau răutatea și violența fără a ține seamă de persoană. Jurații sau inițiații instanțelor Vehm au făcut un legământ secret din bărbați fără cusur. Toți au făgăduit cu jurământ „să tănuiască secretul instanței Vehm față de nevastă și copil, de tată și mamă, de soră și frate, de foc și vânt, de tot ce luminează soarele, de tot ce udă ploaia, de tot ce este între cer și pământ.” Deci nimeni nu știa cine aparține acestei instanțe secrete ai cărei ochi păreau să vadă totul și ale cărei urechi păreau să audă tot ce se șoptea încet pe întuneric. Dintre inițiați erau aleși pentru fiecare zi de judecată judecătorii și executorii sentinței; în fiecare ținut prezida un jurat al tribunalului secret neoficial: locul unde instanța își ținea ședința, se numea tribunal. Când era vorba despre dispute cetățenești, atunci judecata avea loc la momentul potrivit al zilei, la lumina soarelui, sub cerul senin. Judecătorii erau acoperiți și de nerecunoscut. Dar când era vorba de: crimă, jaf, viol, furt și vrăjitorie, atunci judecata era secretă și avea loc noaptea.

Unul dintre inițiați prindea citația noaptea pe ușa pârâtului, în timp ce bătea la ușă cu mânerul de la ușă. În citație, pârâtul era chemat într-un anumit loc. Acolo era așteptat pentru a fi dus în fața instanței. Instanța secretă era adunată la lumina făcliilor. Dacă pârâtul amăna sau dacă fiind conștient de vina lui, nu dădea curs citației, era judecat și acuzat în lipsă de instanța Vehm, adică toți inițiații erau obligați ca oriunde l-ar întâlni pe acest acuzat, să-l spânzure de un copac, sau, dacă se apără, să-l omoare altfel. Ca semn că sentința instanței a fost executată asupra celui omorât, lângă cadavru era pus un pumnal, pe care era gravat semnul secret al instanței Vehm.

Câte un om distins sau sus-pus era ajuns de instanța Vehm, la fel ca și un tâlhar sau escroc, care credea că nimeni nu știe de vina lui de omucidere. Inima câte unui răufăcător se speria, când în liniștea nopții răsună zgomotul mânerului de la ușă, iar la deschiderea ușii, în loc de un om, se afla citația instanței secrete. Câte unul, conștient de vină, voia să scape de judecată prin fugă, dar era totuși ajuns din urmă de trimisul necunoscut, în locul unde credea că nu-l cunoaște nimeni.

Instanța Vehm a încetat de mult să existe, dar bătaia în ușa inimii și a conștiinței celui vinovat nu a încetat. Ce-i drept, omul acoperă vina ascunsă cu o fire cinstită, cu aparență respectabilă și viață veselă, dar mesagerii care bat în clipele liniștite, trimiși de un Judecător sfânt și atotștiutor, îl ajung. Acum, în zilele harului, ei prind o chemare a dragostei pe ușa inimii tale, astfel ca păcătosul să-și mărturisească vina, să caute har și să-l găsească.

Dumnezeu trimite tot felul de mesageri: furtună, naufragiu, cădere de pe cal, accident de cale ferată, o boală grea; în cazul unuia, moartea mamei devotate, în cazul altuia ocară, rușine, pedeapsă grea pentru răutatea lui devenită evidentă. De multe ori un cuvânt serios din Biblie al mesagerilor, care atinge brusc conștiința, amintirea unor clipe de mult uitate, a unor persoane, lucruri sau fapte, care acum se ridică în fața conștiinței atenționând și avertizând.

Dumnezeu face ca prin bătaia mesagerilor Lui, omul împovărat de vină să se trezească brusc, încât să-i tresară în conștiință vina lui. „Pentru că Dumnezeu vorbește o dată și de două ori – și omul nu ia seama. Într-un vis, într-o vedenie de noapte, când cade somn adânc peste oameni, în ațipiri pe pat, atunci El deschide urechea oamenilor și le pecetluiește învățătura, ca să întoarcă pe om de la faptă și să ascundă de om mândria; El îi păzește sufletul de groapă și viața de la pierirea prin sabie. El este pedepsit și cu durere pe patul lui și cu luptă neîncetată în oasele lui; și viața îi este dezgustată de pâine și sufletul lui de mâncarea gustoasă. Îi piere carnea de nu se mai vede și oasele lui care nu se vedeau ies în afară. Și sufletul lui se apropie de groapă și viața lui de cei

care aduc moartea: iată, toate acestea le lucrează Dumnezeu de două ori, de trei ori cu omul, ca să-i întoarcă sufletul de la groapă, ca să fie luminat cu lumina celor vii.” (Iov 33,14-30.

Dumnezeu bate la inima păcătosului, ca omul să se oprească din calea lui și să se întoarcă la Dumnezeu. **N-a bătut Dumnezeu deja și în viața ta, la ușa inimii tale și a atras atenția conștiinței tale?** Nu-L auzi bătând chiar și în clipa aceasta? Ai fi pregătit să apari în fața Judecătorului? El încă te invită, **dar îți spune că va veni o zi când vei fi citat și va trebui să apari, fie că vrei, fie că nu vrei.** Moartea, care va intra atunci la tine, te va apuca oriunde ai fi, pentru a te conduce în fața Judecătorului tău. Acest mesager intră atât în palate, cât și în colibe, el îi apucă și pe cei bogați și pe cei săraci, pe bărbați și femei, pe tineri și bătrâni. El își împlinește sarcina irezistibil, iar când vine el, nu mai există amânare. Nu ajută dacă tu crezi că mai ai multe de făcut, dacă încă te preocupă planuri mari. De câte ori n-a intrat neașteptat, l-a luat pe tânăr în floarea puterii lui și fecioara care trecea în cununa de flori a primăverii. Toți trebuie să-l urmeze.

Dar acum Dumnezeu ciocănește în har. Domnul Isus Însuși bate la ușa inimilor și dorește să intre. El vrea să ia vina și păcatul și să elibereze conștiința de povara ei grea. Dumnezeu vrea să dea siguranță aceluia pe care-l cheamă, că pe păcătosul profund vinovat nu trebuie să-l mai amenințe nici o judecată. Isus îți strigă prin ușa închisă: **Smerește-te! Deschide ușa inimii tale cu pocăință și mărturisire, îți aduc mântuire și pace, har și iertare deplină.** Eu am pornit la drum și am părăsit slava pe care o aveam la Tatăl înainte de întemeierea lumii, pentru a te căuta în întuneric și în umbra morții. Ba chiar am luat asupra Mea de bunăvoie, sentința de pieire care te aștepta, pentru că te iubesc atât de mult și am vrut să te mântuiesc. M-am lăsat biciuit pentru a purta pedeapsa ta, din cauza rușinii păcatului tău am fost scuipat. Măinile și picioarele Mele au fost străpunse pe cruce pentru tine. Am dorit să iau blestemul păcatului tău deasupra ta, ca tu să pleci liber. **Deschide-Mi, lasă-Mă înăuntru ca să se lumineze în inima ta, Eu aduc viață și pace și nădejde, ca să rămân la tine, să te sprijin și să te port.**

Ce răspunzi glasului lui Isus, care bate?

Care crezi că va fi partea ta în veșnicie, dacă tu te-ai abătut de la Împăciuitoare, de la Fiul lui Dumnezeu, care voia să te mântuiască? Cum va fi atunci decesul tău, dacă trimisul tribunalului, moartea, va veni, când bătăile ei vor răsună la ușa ta?

Tu poți să îți ușa încuiată pentru Isus; aceasta stă în voința ta și în responsabilitatea ta. Dar mesagerului, moartea' trebuie să-i deschizi. El intră prin ușa închisă, vine la masa ta sau la patul tău și te ia chiar dacă ai ședea într-o societate veselă, cu paharul în mână. Și ce va fi atunci? O, ascultă, ascultă! **Azi nu ciocănește moartea, ci prințul vieții, Isus Însuși!**

Nr. 2

LA MÂNIE

„Mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.” (Iacov 1,20)

Era în ziua unui control al rezerviștilor din Hessen, în anul 1884, când un jandarm a chemat la ordine câțiva rezerviști gălăgioși. Unul dintre ei a avut iute răspunsul la îndemână: „Aici nu aveți nimic să ne spuneți!” Când jandarmul l-a întrebat pe rezervist numele și localitatea de baștină pentru a-l nota, acesta l-a lovit cu pumnul sub bărbie, astfel încât acela s-a clătinat pe spate și i-a căzut casceta de pe cap. Acum a dus mâna la baionetă, dar în același timp rezervistul l-a lovit de două ori cu bastonul lui greu în cap, astfel că jandarmul s-a prăbușit grămadă fără cunoștință. El a suferit o dublă fractură de craniu și a murit în timp de 24 de ore. Rezervistul a fost arestat îndată și în curând a fost pedepsit cu zece ani de închisoare.

Acest bărbat era fiul unor părinți credincioși, care cu seriozitate își educau copiii în disciplină și teamă de Domnul. Dar acest fiu **era din totdeauna înclinat spre artag** și prin aceasta a pricinuit părinților lui multe neazuri. Da, chiar el a spus mai târziu: ‚Mi-am băgat părinții de timpuriu în groapă.‘ Ce mărturisire dureroasă – dar cu toate că știa toate acestea și în ceea ce privește jandarmul omorât de el, ar fi trebuit să-l umilească profund, totuși n-a simțit nici o părere de rău. Fără nici un regret și-a început pedeapsa cu închisoarea, plin de ură amară față de Dumnezeu și de oameni. El însuși povestea că după 8 ani din lunga lui perioadă de pedeapsă, trăia cu inima împietrită, foarte conștient de starea lui pierdută și de multele lui păcate, dar îndărătnic. Dar când a bătut ceasul lui Dumnezeu, rugăciunile părinților de mult adormiți și greu încercați au găsit ascultare. Dumnezeu a știut să frângă inima aceasta dură. Într-o noapte s-a văzut în vis plutind deasupra unui mare iaz de foc, în care trebuia să cadă în orice clipă. Dar în apropierea lui a văzut o cruce și a auzit limpede glasul bătrânului său tată, care îi striga: ‚Agațate de crucea aceasta și vei fi salvat!‘ Trezindu-se, a recunoscut calea lui îngrozitoare, care ducea la pierzarea veșnică și a venit conștient de vina lui la Mântuitorul, care a sângerat pe cruce pentru el. I-a mărturisit tot ce a făcut începând din tinerețe, iar Isus l-a iertat și i-a dăruit pace.

Toate acestea sunt povestite după propriile lui cuvinte. El a recunoscut la întoarcerea lui acasă: ‚Acum știu că Isus a iertat toate păcatele mele și mi-a dobândit un loc înaintea tronului lui Dumnezeu. M-am întors acasă cu inima fericită, că Domnul îmi va da har să umblu credincios înaintea Lui. Nu este bărbatul acesta o mărturie vie despre adevărul cuvântului: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5,20)? Fie ca această biografie să dea curaj fiecărui păcătos profund smerit prin păcatul lui, care o citește, să se agațe de crucea lui Hristos! Isus nu izgonește pe nimeni care vine la El, sângele lui curățește de orice păcat (1 Ioan 1,7). Fie ca în ea să găsească înviore și câte o inimă de părinte, care încă n-a avut parte de convertirea vreunui fiu iubit, cerută îndelung și fierbinte, pentru a continua și a aștepta până la capăt în credință și în rugăciune.

Dar această biografie serioasă vorbește și despre aceea, cum păcatul mâniei poate să distrugă de tot o viață de om. ‚Piatra este grea și nisipul este greu, dar supărarea pe care o pricinuieste nebunul este mai grea decât amândouă” (Proverbe 27,3). Și câți oameni nu poartă această povară a distrugerii! Mulți oameni cred că mânia este scuzabilă prin temperament și prin împrejurări; că mânia nu este nici pe departe așa de rea ca lucrurile imorale, sau înșelăciunea sau furtul.

Un medic care a cercetat numai bolile trupului, dar nu și pe cele ale sufletului, a răspuns la întrebarea: ‚Ce este mânia?’ astfel: ‚Pulsul este mare la declanșarea mâniei, plin și tare, fața este roșie, agitată, fruntea se încrețește, ochii ies în relief, trupul ajunge să tremure; pe lângă aceasta, secreția fierii este deosebit de abundentă. Bolile pe care poate să le pricinuiască sunt febrile, anume: gălbează, inflamarea ficatului, a inimii, a creierului și chiar nebunia.’ Cu siguranță o prezentare corectă și de avertizare – dar acest medic nu specifică nici un remediu în dizertația lui – el nu cunoaște nici unul.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu așează mânia ca pe un rod al firii noastre păcătoase, direct lângă: adulter, desfrâu, ucidere și beție și spune exact: ‚Cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (Galateni 5,20-21). Mânia îl jefuiește pe om, ca o amețală bruscă, de cumpătarea lui limpede. Omul face la mânia, ca la beție, lucruri de care altfel n-ar fi capabil: el insultă, el maltratează, ba chiar devine ucigaș.

Când Domnul a talmăcit iudeilor cele zece porunci de la Sinai, în lumina lui Dumnezeu, a spus: ‚Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‚Să nu ucizi; oricine ucide, va cădea sub pedeapsa judecății.’ Dar eu vă spun că orișicine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății; ... iar oricine-i va zice ‚Nebunule’, va cădea sub pedeapsa focului gheenei” (Matei 5,21-22). Este înaintea lui Dumnezeu o deosebire între un mânios și un ucigaș?

Auzim de multe ori spunându-se despre izbucnirile de mânia ale unui om furios: zbiară ca un posedat. Este foarte exact. Există oameni care sunt posedați de un duh fanatic de mânia. **Și ce nu poate acesta să provoace!** Deja mulți au devenit ucigași la mânia; de multe ori au fost

împinși la sinucidere bărbați muștrați dur și înjosiți în fața altora. Nimeni nu se poate măsura ce poate cauza o izbucnire de mânie în alte inimi. Nimeni dintre noi nu este fără vină când mânia, minciuna sau imoralitatea sau beția sau orice altă putere a păcatului stăpânește viața și o distruge, **ci noi suntem de vină**. Oare nu există în tinerețe perioade, **când mâniosul devine mânios, pentru că vrea să devină mânios?** Conștiința lui îi demonstrează că mânia lui a fost păcat. Dar pentru că el nu se smerește cu păcatul lui, vine vremea când **el trebuie să devină mânios**. „Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului” (Ioan 8,34). Păcatul mâniei este o primejdie chiar și pentru creștinii credincioși, adevărați, de care trebuie să fie feriți. Ce dezonorat este Domnul, **când unul dintre adepții Lui izbucnește în mânie!**

Nu degeaba este scris: „Așa că, preaiubiții mei frați, orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, încet la mânie, pentru că mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu (Iacov 1,19-20).

Cuvântul lui Dumnezeu, care este cea mai mare înțelepciune în toate lucrurile, pentru că Dumnezeu cunoaște adâncurile inimilor noastre, dă sfatul cel bun: „Să nu apună soarele peste mânia voastră!” (Efeseni 4,26). Dacă vrei să fii ascultător de Cuvântul lui Dumnezeu, atunci grăbește-te să-ți mărturisești mânia și să cauți pacea înainte de a încheia ziua! Nu adormi fără să fi înlăturat acest păcat prin mărturisire înaintea lui Dumnezeu și fără o explicație cordială, smerită înaintea aceluia față de care ai păcătuit. Atunci Dumnezeu, al Căruia mare privilegiu este să facă să iasă din rău – bine, din amar – dulce, va da har ca să nu crească amărăciune, suferință și durere, ci pace și dragoste.

Este îngrozitor să vezi făcând tărăboi un om în mânia lui nedreaptă, nesfântă; atunci copiii fug dinaintea tatălui, atunci soția devotată își acoperă fața cu lacrimi înaintea propriului ei soț, iar prietenul se rușinează cu prietenul lui. Dar ce va fi când Dumnezeu Își va descoperi **mânia lui sfântă și dreaptă asupra tuturor celor care au disprețuit harul Lui**. „Cine va putea sta înaintea indignării Lui și cine va rămâne înaintea mâniei Lui aprinse? Furia Lui se varsă ca focul și stâncile crapă înaintea Lui” (Naum, 1,6).

Numai copiii lui Dumnezeu spălați cu sângele lui Isus pot spune: „Dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult, fiind îndreptățiți acum prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu” (Romani 5,8-9).

Nr. 3

PRIETENII DE LA MIEZUL NOPTII

„Dar fugi de poftele tinereții, urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curtată.” (2 Timotei 2,22)

Friedrich Wilhelm, marele principe elector al Brandenburg-ului, a fost un erou viteaz. În ziua luptei de la Fehlbellin el și-a condus personal escadronul în lupta decisivă. Campania sa militară pe sâni peste suprafața întinsă de gheață a golfului, bătălia de trei zile la Varșovia, unde a distrus puterea Poloniei, toate acestea arată că Friedrich Wilhelm a fost un bărbat hotărât. Acest întemeietor victorios al puterii prusace și germane, a purtat prima victorie a vieții sale **fugind din fața inamicului**.

Bine dezvoltat la minte și la trup, a ajuns în al 15-lea an al vieții lui, când tatăl său l-a trimis în Olanda pentru continuarea educației. Acolo era în mare floare: agricultura, comerțul și meșteșugurile. Cât te țineau ochii vedeai pășuni verzi, pe care pășunau cirezi de vite. Numeroase

canale și străzi pavate cu piatră mijloceau circulația. În porturi, corăbii enorme aduceau împreună mărfuri din toate părțile pământului. Negustori bogați, meșteșugari îndemânatici, artiști de tot felul locuiau orașele. Pe lângă aceasta, Olanda deținea prin principele ei, prințul Friedrich Heinrich de Orania, primul comandant al timpului ei. Acolo existau pentru viitorul domnitor al Brandenburg-ului multe de văzut și de învățat.

Dar pe lângă seriozitatea războinicilor și a marinarilor, în capitala țării, Haga, un cerc de tineri distinși își savura bogăția într-o viață veselă și imorală. Ei au constituit **legământul prietenilor de la miezul nopții**, care au invitat la sărbătorile lor și pe principele elector Friedrich Wilhelm. Era prevăzut ca după aceea, în mijlocul plăcerii ametoare să-l ademenească la viciul desfrâului. Când într-o seară ispita s-a apropiat fățiș de principele elector, **el a scăpat** pentru că a plecat imediat din Haga. El se temea de puterea ispitelor și n-avea încredere în sine însuși.

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Fugi de poftele tinereții!” Și el reia deosebit de limpede îndemnul: „Fugi de curvie!” (1 Corinteni 6,18). Deci Dumnezeu poruncește să nu se lupte cu aceste pofte, ci să fugă. Dar unde să fugă, din moment ce aceste ispите ne pot însoți în sânge, în gânduri? **Fugi la Isus!**

Societatea prietenilor de la miezul nopții n-a pierit; în zilele grave ale prezentului, ea a prosperat într-o răspândire îngrozitoare.

Există tați care consideră **firesc** și de neevitat, că fiii lor umblă în aceleași căi ale păcatelor în care au mers ei înșiși. Există medici fără scrupule care recomandă păcatul cu toate că bărbați fără număr și-au otrăvit trupul prin imoralitate. Cu sutele stau nebunii în ospicii, datorită consecințelor imoralității.

Cuvântul lui Dumnezeu a profetizat că în zilele din urmă vor fi oameni ademenitori, „hulitori, neînfrânați, neîmblânziți, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; .... Sunt printre ei unii care se vâra prin case și momesc femeile ușurate în greutate de păcate și frământate de felurite pofte.” (compară cu 2 Timotei 3,1-13.) Acum câteva luni, un mahomedan convertit la credința în Isus, s-a dus în Berlin, în Friedrichstrasse. El a fost pe vremuri preot mahomedan în Africa Centrală și venise la Berlin pentru a traduce acolo Biblia în limba lui maternă. Atunci a izbucnit, în fața viciului care pășea fățiș, cu cuvintele: „În patria mea am văzut păcate groaznice, dar o asemenea nerușinare a păcatului nu există acolo!”

Într-o asemenea perioadă trăim. Oare să-l păzească atunci pe un tânăr îndemnul și intențiile? Dacă cele mai sincere rugăminți ale dragostei de mamă ar putea păzi, atunci ar rămâne multe păcate nefăcute și multe lacrimi neplânse. Nu, Dumnezeu arată o altă cale, El spune: „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău. **Te caut din toată inima mea**; nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale. Strâng **Cuvântul Tău** în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.” (Psalmul 119,9-11).

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește foarte serios: „**Căci știți bine că nici un curvar, nici un stricat n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos**” (Efeseni 5,5). El îl trimite pe păcătos la Isus, Mântuitorul; acolo este un scut de ocrotire pentru cei slabi. „Cel care locuiește în locul ascuns al Celui Preaînalt va rămâne la umbra Celui Atotputernic. Spun despre Domnul: „Adăpostul meu și cetățuia mea, Dumnezeu meu în care mă încred”. Pentru că El te va salva din lațul păsărarului, de ciurma distrugătoare, ... care umblă în întuneric, de pieirea care pustiește în plină zi” (Psalmul 91,1-6). Acolo există o cale de **a scăpa** de puterea și blestemul păcatului.

Majoritatea celor care vor să se păzească, încearcă lucrul acesta prin intenții bune, despre care proverbul mărturisește din experiență, că drumul spre iad este pavat cu intenții bune. Câte unul a încercat și a luat-o în serios, să fugă de poftele tinereții, dar i-a mers ca nevastei lui Lot. După ce a mers o bucată de drum, s-a uitat înapoi, după vrăjmașul de care fugea și s-a terminat cu fuga. Mulți au fost atrași în păcat prin puterea **păcatului care locuiește în ei**, de care credeau că au scăpat. Imaginile din gândurile lor i-au tras înapoi. Alții au ajuns la cădere printr-un cuvânt, printr-o carte, printr-un tablou, printr-o privire! Noi aparținem toți prin firea noastră, unui neam rău, adulter; în inima noastră locuiesc puteri ale păcatului, iar satan are o mie de mijloace și

slujitori ca să dezlănțuie puterea păcatului, ca și când ai arunca o scânteie de foc într-un butoi cu pulbere.

Iar un credincios nu este păzit prin intenții, ci prin harul și puterea lui Dumnezeu, prin credință. Și el poate să cadă. David, care se plimba seara, fără ocupație pe acoperișul casei sale împărătești, a căzut în păcatul cel mai trist, adulter, trădare, minciună și omor, pentru că inima lui devenise rece și trândavă față de Dumnezeu – și **câți credincioși n-au ajuns din același motiv la cădere!**

Pe Timotei, un tânăr binecuvântat, care cunoștea din copilărie Cuvântul lui Dumnezeu, Pavel îl sfătuiește: „Fugi de poftele tinereții, urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.”

Toți credincioșii creștini au nevoie de acest sfat – **în Cuvântul lui Dumnezeu nu scrie nimic de prisos!** Satan năzuiește să-i aducă pe tinerii creștini la cădere, să-i încâlcească în poftele tinereții. El nu vrea ca în fața lumii să stea o mărturie vie și luminoasă prin viața copiilor lui Dumnezeu. Lumea nu citește Biblia, dar citește viața adeptilor lui Isus. Voi, tinerii creștini, care aparțineți lui Isus și care vreți să trăiți spre onoarea Lui: „Fugiți de poftele tinereții!” Nicăieri nu este ocrotire, decât la Isus, care întinde peste voi scutul Lui! El este credincios și atotputernic.

S-au dat multe sfaturi bine-intenționate bărbaiilor tineri, pentru a-i face capabili să fugă de pofta tinereții. Li s-a spus: Evită gândurile necurate! Evită anturajul rău! Evită discuțiile imorale! Evită locurile ușurate! Călește-ți trupul, fă gimnastică și înoată cu hărnicie, scoală-te devreme, fii cumpătat! **Toate acestea sunt sfaturi utile – dar nu dau nici victorie, nici păzire.** Astfel de arme sar în țandări în fața puterii unui asemenea vrăjmaș. Dumnezeu spune: „**Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi**” (Ioan 8,36).

Mulți bărbai tineri, care au fost legați cu lanțurile de nerupt ale păcatului, au mărturisit plini de bucurie că au devenit liberi **când s-au întors la Isus.** Dacă ești legat cu acest lanț, nu mai amâna! Lanțurile păcatului vor deveni tot mai strânse și mai grele. Tu parcurgi calea prin această viață **numai o dată.** Mulțumește lui Dumnezeu că mai ai timp **să te întorci la El! Drumul la Isus nu este lung.** Domnul este aproape de toți cei care-L cheamă cu seriozitate. Este ceva serios pentru tine să devii liber de toată puterea păcatului? O, caută un loc liniștit, unde să fii singur cu Isus, varsă-ți inima înaintea Lui! Numai să-I spui tot ce este cu gândurile rele și cu focul poftelor necurate din mădularele tale! Ai încredere în El! Spune doar: **Doamne, îndură-te de mine!** Fă să găsesc în sângele Tău iertare veșnică, eliberare deplină, dăruiește-mi o viață nouă, o inimă curată! **Domnul ascultă și mântuiește.**

Nr. 4

REFLECTORUL

„Tu pui înaintea Ta nelegiuirile noastre și scoți la lumina Feței Tale păcatele noastre cele ascunse.” (Psalmul 90,8)

Prin lumina electrică noaptea se poate transforma peste tot în lumină strălucitoare. În gări, fabrici, hanuri, străzi și vapoare strălucește o mare de lumină. În Berlin s-a deschis de curând o mare cafenea, ale cărei săli au peste 3000 de lumini – ce abundență risipitoare de lumină!

Chiar și acolo unde oamenii vor să rămână în întuneric se poate face lumină vie. Din fortăreața asediată, printr-un reflector electric se luminează pe mii de metri zona de operații, pentru a descoperi când și unde își montează asediatorul bateriile de atac. Trupele atacatorului s-

au apropiat fără zgomot la adăpostul întunericului. Pe pământ a fost însemnată o linie printr-o bandă lungă, albă și sute de soldați au fost așezați la această linie pentru a săpa șanțul în tăcere. Fiecare săpa febril, pentru a săpa pentru sine cât mai repede posibil o groapă care să-i ofere protecție. Deodată totul este luminat de lumină vie, albă, apărătorul a descoperit treaba, razelor reflectorului i-au urmat imediat distrugătoarele proiectile ale tunului fortăreței.

O flotă dușmană se apropie în întunericul nopții de bateriile de coastă care asigură intrarea portuară. Toate luminile de la bord sunt stinse. Vuietul valurilor de la țărm nu lasă să străbată peste suprafața întinsă a apei zgomotul vaporului care se apropie. Dar reflectorul a căutat cu lumina de căutare în cerc larg și deodată atacatorul care se apropia s-a văzut luminat viu.

Așa se apără și navele de război prin iluminatul cu reflectorul în timpul nopții, prin faptul că îl mută pe dușman din întuneric în lumină, pentru a-l bombarda și al distruge. În lumina unui reflector bun apare chiar și o navă de război vopsită gri, în timpul nopții aproape albă, limpede de recunoscut în toate contururile.

Mai minunate decât această lumină electrică sunt razele de lumină pe care profesorul Röntgen din Würzburg le-a descoperit acum câțiva ani. El a găsit raze de lumină care pentru ochii noștri sunt invizibile și totuși au o putere pătrunzătoare. Aceste raze trec prin corpuri dense ca lemnul, carnea. Ele pot fi captate pe plăci de sticlă special pregătite, iar acolo reproduc imagini ale unor lucruri care sunt ascunse de ochii noștri. Se poate fotografia traiectoria oaselor în corp, ca și când corpul omenesc ar fi transparent ca sticla. Se poate fotografia conținutul unei lăzi închise. De asemenea, cu aceste raze se poate evidenția ca neveritabilă și fără valoare, orice perlă artificială, oricât de bine falsificată.

Toate aceste lucruri vorbesc în imagini și pilde despre adevăruri veșnice. Când omul care umblă în întuneric și păcat pășește în lumina lui Dumnezeu, atunci își vede deodată căile și tot ce face, dezvăluite în fața ochilor lui Dumnezeu, de care nu poate să scape. Câte un om trăiește ani și zeci de ani fără să se intereseze de Dumnezeu. Deodată, raze luminoase ca săgeți ascuțite din mâna lui Dumnezeu străbat întunericul inimii lui și el se vede așezat cu toată viața lui, cu gândirea și cu voința lui în prezența lui Dumnezeu. El află ce a aflat David: „Dacă voi zice: ‚Cel puțin întunericul mă va acoperi - și se va face noapte lumina dimprejurul meu!’ iată că nici întunericul nu este întunecos pentru Tine, ci noaptea strălucește ca ziua și întunericul ca lumina” (Psalmul 139,11-12). Când lumina pătrunzătoare a lui Dumnezeu cu raza adevărului așează în fața ochilor conștiinței tainele, adâncimile vieții unui om, atunci păcătosul vede cine este el. El își vede cu groază viața în lumina veșniciei. Cuvântul lui Dumnezeu îi arată imaginea lui, **o imagine zguduitoare.** El n-a crezut niciodată că ar fi posibil, dar acum vede că munți de păcat sunt clădiți în viața lui, că tot ce a făcut el este murdar și pătat, el se recunoaște înaintea lui Dumnezeu ca un păcătos vinovat și pierdut. Acum înțelege cuvintele din rugăciunea lui Moise, omul lui Dumnezeu, care a descoperit deja acum 3000 de ani aceste raze nevăzute ale luminii dumnezeiești, care pătrund totul: **„Tu pui înaintea ta nelegiuirile noastre și scoți la lumina Feței Tale păcatele noastre cele ascunse”** (Psalmul 90.8).

Mulți oameni n-au vrut să creadă în descoperirea profesorului Röntgen, până n-au văzut în vitrine fotografii cu oase de mâini și de picioare ale oamenilor vii; tot așa este disprețuit de milioane de oameni și acel mare și serios mesaj al Psalmului 90. Abia când un om își vede prezentate exact în Cuvântul lui Dumnezeu propria lui viață și propria lui inimă, recunoaște că acolo luminează lumina adevărului. Atunci el descoperă în această lumină că toate faptele bune și virtuțile lui, pentru care oamenii l-au lăudat și cu care a crezut, desigur, că ar putea să stea înaintea lui Dumnezeu, nu sunt decât perle false. Ele strălucesc, ce-i drept, dar sunt pline de pete și nu rezistă la încercarea lui Dumnezeu. El învață să spună cu Isaia: „Toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită” (Isaia 64.6). În lumina lui Dumnezeu, omul se vede în vina și goliciunea lui, iar pe Dumnezeu în sfințenia lui adevărată. În prezența luminoasă a lui Dumnezeu, el exclamă împreună cu proorocul: „Vai de mine! Mă

prăpădesc! (textual: **pentru că sunt pierdut!**) **Pentru că sunt un om cu buze necurate, în mijlocul unui popor cu buze necurate!**" (Isaia 6,5)

Această descoperire minunată trebuie orice om s-o facă în lăuntru lui odată; fie o face aici, în timpul de acum, sau dincolo de moarte, în veșnicie.

Ai făcut-o deja? Urmărește lanțul lung al cuvintelor tale, începând de la acea primă minciună pe care o scot copiii; câte vorbe rele, amare, mânioase, calomnioase găsești? Urmărește șirul nesfârșit al gândurilor, sentimentelor, dorințelor tale; câtă necurăție, câtă ură, răzbunare, egoism, ambiție, dragoste de bani găsești? Gândește-te la căile și la acțiunile tale zi și noapte, la toată durerea pe care ai pricinuit-o, la toate lacrimile care au fost plânse din cauza ta, toată nenorocirea pe care ai întâlnit-o fără să fi ajutat sau mângâiat. Multe le-ai uitat acum. Dar lui Dumnezeu Îi sunt cele mai mici păcate și omisiuni ale tale tot așa de deplin cunoscute ca și cele mari. Fiecare impuls, fiecare dorință din lăuntru tău este descoperită înaintea Lui; toată viața ta este o carte deschisă înaintea Lui. Acest Dumnezeu atotștiutor este sfânt. El ia totul foarte exact. În nici un caz El nu-l socotește pe cel vinovat ca fiind fără vină, nici pe păcătos ca fiind curat. Dumnezeu este față de orice păcat un foc mistuitor. Nu-ți vine să strigi: „**Vai de mine, sunt pierdut!**”? Ah, nu este o imagine măgulitoare cea care ia naștere în lumina lui Dumnezeu despre viața noastră lăuntrică – nu, rezultă o imagine urâtă. O văd și totuși sunt nevoit să spun: „**Da, eu sunt acesta!**”

Cu toate acestea, Dumnezeu nu-i cheamă pe oameni la lumina Feței Sale pentru a-i distruge, ci pentru a-i elibera de petele și de pedeapsa păcatului. Dumnezeu care urăște păcatul, îl iubește pe păcătos. El L-a dat pe Fiul Său preaiubit la moarte și la judecată, pentru a mântui ce era pierdut. **În sângele lui Isus Hristos este curățire și împăcare pentru orice păcat, pentru orice păcătos, care-și găsește adăpostul cu pocăință în harul lui Dumnezeu.** Ferice de toți cei care se lasă pătrunși de lumina lui Dumnezeu în perioada prețioasă a harului scurtei lor vieți pământești, care, atât cât mai există ziua harului, exclamă împreună cu vameșul: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!”

Dar vai de inimile care nu se lasă luminate pe pământ de lumina sfântă și minunată a lui Dumnezeu, care neglijează ziua mântuirii! Prin propria lor vină rămâne inima lor întunecată, dar moartea îi duce în lumina lui Dumnezeu, care pătrunde totul. Ce descoperire îngrozitoare fac ei acolo unde nu mai există iertare, nici vreo zi a mântuirii, unde este prea târziu pentru a fi împăcat! Câți oameni s-au văzut pe patul lor de moarte scâlțați în această lumină, au plecat în veșnicie ca pierduți, în durerea vinii lor neiertate! Cât timp au fost sănătoși, au fost prea mândri pentru a se smeri, credeau că-și pot acoperi păcatele. Acum, că a fost prea târziu, au fost nevoiți să vadă și să mărturisească cine au fost. Ei au iubit mai mult întunericul decât lumina; căci faptele lor au fost rele. Așa că lumina veșnică și slava cerească nu pot fi partea lor, ci chinul veșnic și întunericul absolut.

Ai venit în lumina lui Dumnezeu? Cuvântul lui Dumnezeu îi numește pe toți creștinii adevărați „Fii ai luminii”. (1 Tesaloniceni 5,5). Ai devenit un fiu al luminii?

Nr. 5

ZDROBIT

„Doamne, fă-mi cunoscut sfârșitul meu și cât este măsura zilelor mele; fă-mă să știu cât de trecător sunt. Iată, Tu mi-ai dat zile cât un lat de mână și durata vieții mele este ca nimic înaintea Ta; în adevăr, orice om care stă în picioare este numai o suflare. Oprire.” (Psalmul 39,4-5)

Era o mare lină cu o briză ușoară pe Mediterană, în 22 iunie 1893; escadra engleză din Marea Mediterană, cu 13 vapoare, a pornit, venind din Beirut, în linie de șir a diviziei, de-a lungul coastei siriene. În fruntea unei linii de șir naviga marele cuirasat Victoria, vasul amiral al comandantului suprem, vice-amiralul sir George Tryon. Cealaltă linie de șir a diviziei era condusă de contra-amiralul Markham pe vasul-amiral Camperdown. Flota se apropia de locul de ancorare din Tripoli; liniile de șir aveau o distanță laterală de 6 ancabluri, adică așa de aproape, încât vapoarele, dacă ar fi trebuit să se întoarcă spre partea interioară în arc de cerc, ar fi trebuit să se ciocnească.

Amiralul Tryon era cel mai renumit prin destoinicie și experiență. El și-a exprimat părerea în fața șefului statului-major, de a lăsa escadra să se întoarcă și anume, cu arcul spre interior. La aceasta, șeful statului-major i-a atras atenția că distanța laterală este prea scurtă. Amiralul a recunoscut aceasta și voia să mărească distanța; dar el a neglijat lucrul acesta și a ordonat manevra primejdioasă. Cu toate că șeful statului-major l-a făcut încă o dată atent, amiralul a poruncit ca manevra să fie executată fără mărirea distanței.

Steagurile de semnalizare s-au înălțat, dar vaporul Camperdown ezita să execute mișcarea, deoarece contra-amiralul și-a dat seama de primejdia unei ciocniri. Amiralul Tryon și-a reluat acum prin steaguri ordinul, care trebuia executat acum. Amândouă vapoarele au pornit în arc, unul spre celălalt; au trecut doar câteva minute, când s-a văzut că ciocnirea va fi de neevitat. Degeaba s-a ordonat „Toată înaintarea înapoi!” Camperdown a lovit cu etrava ei Victoria în partea din față a tribordului și a pătruns în linia de avarie.

Timp de două minute mașinile ei au dat înapoi cu toată puterea, până au reușit să desprindă puternicele vapoare unele de altele. Imediat Victoria s-a înclinat spre tribord; au mai trecut cam opt minute, timp în care la bord a stăpânit cea mai ireproșabilă ordine și liniște, apoi puternicul vapor s-a răsturnat.

Trimișii din celelalte vapoare lăsați repede la apă, au reușit să salveze 29 de ofițeri și 262 de marinari; 22 de ofițeri și 336 marinari s-au scufundat, împreună cu ei vice-amiralul Tryon, șeful iubit și onorat de toți, al escadrei.

După rapoartele ofițerilor supraviețuitori s-a stabilit că o eroare primejdioasă a amiralului englez a pricinuit această nenorocire inexplicabilă. Această eroare rămâne în cazul unui ofițer așa de experimentat absolut inexplicabilă, mai cu seamă că a fost atenționat mai de multe ori în legătură cu primejdia legată de ordinul lui. În durerea profundă a acestei nenorociri nu putea fi nici o consolare că echipajul vaporului a arătat un asemenea sânge rece eroic și o atât de devotată îndeplinire a datoriei.

Numai o eroare, nu o vină, nu o răutate și totuși o consecință atât de îngrozitoare! Zadarnic întrebă omul: De ce? „De ce”-ul n-o să-l aflăm aici, pe pământ – nu, trebuie să punem întrebarea altfel: **Ce ne spune Dumnezeu printr-un asemenea eveniment?** Oare să ne fie arătat numai că eroarea este umană și că chiar și cel mai destoinic și mai deștept se poate înșela grav? Că este așa, o știm și cu siguranță învățăm aici din nou, că binecuvântarea și ocrotirea lui Dumnezeu sunt indispensabile, mai mult decât înțelepciunea, experiența, sângele rece și toate acele mari calități prin care un bărbat devine capabil să corespundă locului său. „Dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cel ce o păzește” (Psalmul 127,1).

Dar un asemenea eveniment vorbește înainte de toate despre aceea, **că moartea este aproape de toți, că nimeni nu cunoaște ceasul când este chemat.** Nu era marea liniștită? Cine ar fi putut vedea o primejdie? Cu toate acestea, 350 de bărbați au fost duși din timp în veșnicie, în ceasul în care n-ar fi crezut. Tu îți cunoști ceasul? **Ești pregătit dacă îți sună astăzi?**

În Tirol, în peretele unei stânci este cioplit chipul unui țăran, care s-a prăbușit acolo în prăpastie cu căruța lui.

El poartă inscripția:

În veșnicie s-ajung
Din timpul menit,
Drumul nu-i lung.
La 10 am pornit,
La 11 am sosit.

Majoritatea oamenilor nu întrebă în fața unui asemenea eveniment zguduitor: **Ce vrea să spună Dumnezeu cu acesta?** Dar oare se petrece așa ceva pentru a da material ziarelor și flecărelilor? Când un reporter de ziar aude o asemenea noutate, se gândește cum o poate valorifica cel mai bine; dacă evenimentul merită o ediție specială sau dacă să scrie mâine un articol despre el.

Să ne punem și noi aceeași întrebare: cum pot să valorific cel mai bine acest eveniment? **Prin aceea că îi fac loc lui Dumnezeu în inima mea! „Doamne, fă-mi cunoscut sfârșitul meu și cât este măsura zilelor mele; fă-mă să știu cât de trecător sunt!”**

Oare cum aș vrea să mor? În pace și cu nădejde sigură sau fără pace și fără nădejde?

Dacă mor căzând de pe cal sau pe mare sau în pat, aceasta nu pot să hotărâsc eu. Dar dacă mor în pacea lui Dumnezeu, împăcat pentru totdeauna prin sângele lui Isus, pentru aceasta sunt răspunzător. „Dumnezeu dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3,9). Ce veste minunată: **Dumnezeu vrea ca nimeni să nu se piardă pentru veșnicie; Dumnezeu dorește lucrul acesta și pentru tine, - dar dacă aceasta este și dorința ta serioasă și hotărâtă, atunci întoarce-te cu pocăință!**

Oameni fără număr uită ușor și repede ce le spune Dumnezeu atât de des din Cuvântul Lui și prin evenimentele vieții. Că doar vorbesc această limbă fiecare cortegiu funerar și fiecare sicriu pe care le întâlnim; dar suntem așa de obișnuiți cu lucrul acesta, încât asupra multora nu mai face nici o impresie. Ei merg în spatele sicriilor pentru a împlini o îndatorire de doliu. Seara stau ca de obicei la bere și la taclale. Există oameni cu capul cărunt, care după 30 de ani povestesc încă aceleași snoave ca în zilele tinereții lor. Ei n-au învățat nimic în acest timp îndelungat. Dar Dumnezeu poate vorbi prin evenimente zguduitoare în așa fel, încât toți oamenii, chiar și ușuraticii și batjocoritorii să ciulească urechile.

Dumnezeu vrea să vorbească inimilor oamenilor – dar se întâmplă ca și cu Cuvântul Lui. Mulți îl aud, puțini îl pun la inimă, iar din cei puțini îl păzesc numai câțiva. Dumnezeu vorbește despre aceea, că moartea pășește lângă noi.

Acolo unde cuirasatul Victoria s-a scufundat în adânc cu vestitul amiral Tryon, nu se vede nici un semn – vântul și valurile au trecut pe deasupra „și locul pe care-l cuprindea, n-o mai cunoaște” (Psalmul 103,16).

Ce siguri sunt oamenii în trecerea lor și totuși este numai un lat de palmă între ei și moarte. Un lat de palmă – este îngust. **„Orice om care stă în picioare, este numai o suflare!”** (Psalmul 39,5).

Există atâta teamă de oameni printre oameni; ne temem de mânia acestuia sau de răzbunarea celui alt om, - dar este așa de puțină teamă de Dumnezeu. Contăm pe favoarea unuia, pe influența sau bogăția altuia. Iată, zilele lor sunt de un lat de mână înaintea lui Dumnezeu. **Dar contează pe Dumnezeu!** O adiere de timp, apoi acei oameni nu mai sunt aici – **ei toți nu sunt nimic mai mult decât iarbă veștedă.**

De ce ne aduce aminte Dumnezeu iar și iar de moarte? Pentru a-i speria pe oameni? **Nu, pentru a-i salva!** Fă-mi cunoscut sfârșitul meu, adică al vieții mele pământești. Dar viața mea nu este atunci la capăt. Eu trebuie să plec, dar unde? **Ce va fi cu mine?**

Acolo duceau un mort afară, muzica răsuna în mod grav. În sicriu zăcea numai cadavrul jelit, un înveliș gol, o haină dezbrăcată. **Dar omul propriu-zis unde este?** Spune-mi: **unde ești tu când ți se duce sicriul afară?** Nu spune: nu știu. Știi că există un serios ,ori - ori'. Dumnezeu o mărturisește: **Ori veșnic mântuit la Isus – ori veșnic pierdut în locul de chin!**

Nr. 6

UNDE EȘTI?

„Domnul Dumnezeu l-a strigat pe om și i-a zis: „Unde ești?” (Geneza 3,9)

Inima noastră neîncrezătoare nu vrea să priceapă și să creadă că Dumnezeul atotputernic și sfânt îl iubește și-l caută pe păcătosul vinovat și pierdut!

Abia păcătuiseră Adam și Eva și se ascuseseră de Dumnezeu în cunoștința vinii lor, că strigătul lui Dumnezeu: „**Unde ești?**” dovedește că Dumnezeu a pornit să-i caute.

Același Dumnezeu, neschimbat ieri și azi și în veci, S-a arătat în Hristos și a fost proorocit: Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Dumnezeu îl caută pe păcătos.

Nu întreba: De ce? Apucă-l bucuros cu mâinile credinței! Este adevărul lui Dumnezeu; el nu s-a ivit din inima vreunui om. Unde ești? Este chemarea dragostei, cu care păstorul devotat caută oaia pierdută. Unde ești? Este întrebarea zilnică a tatălui care încă îl așteaptă pe fiul pierdut, cea care face ca el să se grăbească în întâmpinarea celui care se întorcea acasă, când l-a zărit pe când era încă de parte, cu lacrimi de bucurie, cu sărutări de dragoste și îmbrățișări.

Ai văzut vreodată o mamă care-și caută copilul pierdut? Ea nu obosește, se grăbește la cei bogați și la cei săraci, pătrunde prin zidurile temnițelor și în spelunci. Unde ești? Ea strigă și-l caută până-l găsește. Așa ești tu căutat de dragostea lui Dumnezeu. El a dat la moarte pe singurul, preaiubitul lui Fiu, pentru a-l mântui pe păcătos. Nici un preț n-a fost prea scump, nici o jertfă n-a fost prea mare și prea grea; dragostea Lui a dat de bunăvoie ce a fost cel mai scump, pentru a putea mântui pe cei pierduți. Dar cum a răspuns păcătosul la întrebarea sinceră și milostivă a Dumnezeului său iubitor?

Adam a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică pentru că eram gol și m-am ascuns.” Chiar de la început, privirea asupra propriei stări nu putea să provoace în om decât teamă îndată ce auzea glasul lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” Atunci Adam a spus: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat” (Geneza 3,10-12).

Iată: Adam nu vrea să se recunoască pe sine vinovat. Adam și împreună cu el nenumărați păcătoși, dau vina pe împrejurările în care Dumnezeu i-a pus, pe oamenii cu care sunt împreună, ba chiar pe Dumnezeu Însuși, care a condus împrejurările așa. Oricine și orice este vinovat, **numai el însuși - nu.** Abia când harul lui Dumnezeu l-a smerit pe un om, acela învață să spună: „Ai milă de mine, Dumnezeule, după bunătatea Ta! După măreția îndurărilor Tale, șterge-mi fărâdelegile” (Psalmul 51,1). Dar nu acesta era în clipa aceea limbajul lui Adam, tatăl tuturor păcătoșilor, care nu se cunoștea nici pe sine, nici pe Dumnezeul lui.

Iată-l pe sărmanul om; el a pierdut totul: slava sa, demnitatea, fericirea, inocența, pacea – **un pierdut**, un păcătos total ruinat, vinovat, **care se îndreptățește singur și-l acuză pe**

Dumnezeu. Același lucru îl vedem de jur-împrejurul nostru. Omul are o mie de scuze pentru păcatul lui. Dar Fiul lui Dumnezeu a venit pentru a-i căuta și a-i mântui pe unii ca aceștia; harul lui Dumnezeu s-a arătat aducând mântuire pentru toți oamenii. Numai harul poate să frângă mândria omului și să dea naștere în el la cuvântul: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!”

Întrebarea: „Unde ești?” nu este valabilă numai pentru Adam; ea este valabilă pentru toți oamenii, chiar și **pentru tine! Unde ești?** Ești pe căile îndărătniciei sau pe căile păcatului? – Ești pe calea largă pe care merg mulți, care duce la osândă? Ești la sfatul celor răi sau pe scaunul celor batjocoritori? Unde ești duminică? Dacă acum ar fi scris despre toți colegii noștri unde au fost de la ultima duminică după-amiază încoace, ce am citi? Ce locuri, ce anturaj vor fi trecute acolo? Ascultă, totul este notat în **cărțile lui Dumnezeu**; totul va fi dezvăluit în **veșnicie!** Unde ești cu gândurile inimii tale, cu vorbirea gurii tale? Unde ești în timpul tău liber? Dumnezeu te caută și poți, într-adevăr, pentru câteva clipe să te ascunzi; dar nu poți să fugi de Dumnezeu! Chiar David a trebuit să recunoască: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo” (Psalmul 139,7-8).

Da, omul, păcătosul trebuie să-L întâlnească pe Dumnezeu în goliciunea păcatului său, în **înfățișarea lui reală.**

Șorțurile din frunze de smochin, pe care Adam și Eva și le-au făcut, au fost inutile când glasul lui Dumnezeu a întrebat: „Unde ești?” Ele nu puteau acoperi rușinea goliciunii lor. Tot așa nu pot: toată virtutea și strădania omenească, intențiile și respectabilitatea exterioară să înfrumusețeze înaintea lui Dumnezeu stricăciunea păcătoasă pe care o purtăm în noi. Noi trebuie să apărem în fața lui Dumnezeu așa cum suntem, cu mărturisirea umilă a vinii noastre. Și ce îi rămâne atunci păcătosului decât **să strige după îndurare?**

Pe cel **care strigă după îndurare, Dumnezeu vrea să-l îmbrace cu o haină a neprihănirii desăvârșite**, cu care poate să apară înaintea lui Dumnezeu. De aceea îl caută Dumnezeu acum, în timpul harului, pe păcătos; fericite de omul care Îl întâlnește pe Dumnezeu, în timp ce Dumnezeu îl caută în har.

Tu poți să respingi întrebarea: „Unde ești?”; lucrul acesta îl fac majoritatea oamenilor câtă vreme sunt sănătoși și au atâtea dorințe, planuri și afaceri. Dar vine vremea când omul aude iar întrebarea. Când în cameră este liniște, când ticăitul ceasului vorbește despre timpul fără timp, care este aici aproape, când soția și copiii ascultă tăcând ultima suflare, când se apropie ultima luptă în care trupul și sufletul se despart. Dacă atunci răspunsul la întrebarea: „Unde ești?” ar trebui să fie: **Pe țărmul veșniciei; dar nu acolo unde mă așteaptă Isus; despărțit printr-o prăpastie veșnică, imensă, de inima lui Dumnezeu, care m-a chemat de atâtea ori cu dragoste?** Ce îngrozitor!

Dragă camarade, lasă-te găsit acum de dragostea Dumnezeului tău! El a mers pe urmele tale din zilele tinereții tale. Cu siguranță i-ai auzit deja glasul. Dumnezeu n-a precizat nici un număr, de câte ori vrea să-l cheme pe păcătos, în dragostea și răbdarea Lui. El face lucrul acesta de multe ori, cu răbdare dumnezeiască. Dar și lucrul acesta este sigur, că odată va fi pentru ultima dată. Dumnezeu vrea ca noi să ne lăsăm biruiți de dragostea lui căutătoare. El vrea să pună în fața ochilor lumii oameni mântuiți, care la întrebarea: „**Unde ești?**” să poată răspunde: **„Sunt în mâinile și la inima lui Isus!** Am găsit locul la inima de Tată a lui Dumnezeu! **Nimic** nu mă mai poate despărți de dragostea lui Dumnezeu!” Fericite de toți cei care au găsit locul acesta! Ei sunt adăpostiți.

În 29 octombrie 1618 a urcat în Londra pe eșafod sir Walter Raleigh, unul dintre amiralii vestiți ai Angliei. El a luptat victorios pe multe câmpuri de luptă, în: Franța, Olanda, Irlanda, America. De multe ori și-a condus escadra peste ocean. El a trăit și multe necazuri. Timp de 13 ani a zăcut nevinovat în închisoare, a fost condamnat la moarte nevinovat, apoi iar grațiat, a fost pus din nou în cinste. Era un creștin. În toate schimbările vieții sale a avut parte de harul și credințioșia Dumnezeului său. Acum trebuia să fie decapitat fără sentință, la porunca regelui;

fusese dezgropată sentința de moarte rostită pe nedrept în urmă cu trei ani și amânată atunci pentru a avea iluzia dreptății. Dar Walter Raleigh făcea parte dintre aceia care puteau da un răspuns bun la întrebarea: „Unde ești?” El era într-un loc al siguranței depline, la adăpost în mâinile și la inima lui Isus; **de aceea era în pacea lui Dumnezeu.**

După ce și-a culcat capul pe butuc, călăul l-a întrebat dacă stă bine așa. Atunci eroul a răspuns: „Este indiferent, prietene, cum îmi stă capul, **câtă vreme sufletul meu stă bine!**”

Nr. 7

ESTE BIBLIA ADEVĂRATĂ?¹

„Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea pe care a făcut-o El despre Fiul Său.
(1 Ioan 5,9)

„Biblia este o carte de minciuni, bună numai pentru femei, proști și ipocriți.” – Așa spun unii. „Biblia este Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu!” – Așa spun ceilalți. **Cine are dreptate?**

Biblia are o istorie minunată. S-au făcut dese încercări de a distruge această carte cu forța. Mii de oameni au fost torturați, omorâți în chinuri sau arși pentru că au răspândit, au citit sau au posedat această carte. Au fost arse mii și mii de exemplare ale Bibliei. Nici o carte n-a fost contestată atât de des ca aceasta. Cărțile care au fost scrise împotriva Bibliei în vechile limbi ale popoarelor civilizate, numără mii de volume. Revistele și ziarele au combătut sau au batjocorit Sfânta Scriptură. Profesori și academicieni, întregi instituții de învățământ superior, sisteme de științe naturale și filozofice s-au străduit să demonstreze că Biblia nu este nici adevărată, nici Cuvântul lui Dumnezeu.

Care este rezultatul tuturor acestor eforturi și sforțări disperate? Milioane de creștini credincioși mărturisesc astăzi nu numai adevărul Bibliei din experiența vieții lor, nu, ei preamăresc cu glas tare că Biblia este singura lumină a adevărului în mijlocul întunericului opiniilor și erorilor omenești. Mii de oameni au jertfit în secolele trecute, ca și în zilele de acum: viață, avere, familie, rang, onoare, pentru că au mărturisit adevărul Bibliei.

Anual s-au cheltuit milioane pentru răspândirea Bibliei. În anul 1778 a murit un mare vrăjmaș al lui Isus, francezul Voltaire, în disperare îngrozitoare. El a prezis: în o sută de ani creștinismul va fi șters. În anul 1809, englezul Payne a coborât în mormânt plin de disperare și bețiv; el credea că prin scrierile lui ingenioase a stârpit Biblia din rădăcină.

De atunci au luat ființă 80 de societăți biblice, care au răspândit în 395 de limbi și dialecte, 290 de milioane de Biblii, Noi Testamente și cărți individuale ale Bibliei, în afară de multele milioane care au fost cumpărate și răspândite de persoanele particulare. Această cifră crește acum anual cu 4,5 milioane. Dacă socotim că din toate aceste Biblii mai mult de jumătate ar fi fost distruse sau pierdute de-a lungul deceniilor, atunci totuși, măcar celui de-al zecelea om de pe pământ îi revine o Biblie; căci pe pământ trăiesc cam 1400 milioane de oameni.

Acesta este rezultatul unei lupte de 1800 de ani împotriva Bibliei, încât toți vrăjmașii au rămas de rușine în ea.

Biblia este documentul sfânt, de neclintit, în care Dumnezeu mărturisește omului tot ce el trebuie să știe despre timp și veșnicie, despre dragostea lui Dumnezeu descoperită în Hristos, Fiul lui Dumnezeu, despre calea mântuirii pentru păcătoșii pierduți, despre moarte și judecată. Biblia este alcătuită din 66 de cărți, scrise de 30-40 de persoane. 1500 de ani s-au scurs între

---

¹ Folosind Scriptura: „Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?” de H. L. Hastings, editura fraților Doenges, Dillenburg

alcătuirea celei mai vechi și ultimei ei cărți. Persoanele individuale care au scris cărțile, n-au avut nici o legătură între ele. Le-au scris: împărați, oameni de stat, conducători de oști, medici, pescari, prooroci. Unele părți sunt scrise în Babilon, altele în Roma, altele în Ierusalim, altele în Grecia – cum a putut în toată trecerea secolelor să ia ființă Biblia, astfel încât să devină o carte, Cartea Cărților? „Oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit prin puterea Duhului Sfânt” (2 Petru 1,21).

În această carte nu se arată ce și-au imaginat sau ce au visat oamenii, ci Ioan mărturisește: „Ce am văzut cu ochii noștri, ce am contemplat și ce au pipăit mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții ... vă vestim” (1 Ioan 1,1-3).

Pavel mărturisește ce i-a spus din cer Isus, Domnul, în fața porții Damascului, în dialect ebraic, când a fost aruncat la pământ în lumina lui Dumnezeu și a rămas orb trei zile.

Numai realități trăite despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, despre Cel răstignit și înviat, „din care, pentru care și prin care sunt toate lucrurile.”

În timpul revoluției franceze, creștinismul a fost declarat ca desființat. Un membru al guvernului de atunci, domnul Lepaux, a inventat o nouă religie. El a numit-o: „Theophilantropie”, adică „dumnezeiască dragoste de oameni”. Prințul Talleyrand, care a participat la revoluție ca diplomat inteligent, fusese mai înainte preot; lui i s-a plâns Lepaux că noua lui religie n-a găsit fundament în popor. Agerul om de stat a răspuns: „Un lucru v-aș sfătui și apoi ar trebui să vă reușească: faceți minuni, înviați morții, vindecați toate felurile de boli, scoateți draci, apoi lăsați-vă răstignit, îngropat și a treia zi înviați iar din morți și cu aceasta veți ajunge la țintă!” – Atunci filozoful Lepaux a plecat în tăcere de acolo. Dumnezeu a aruncat în conștiința lui, prin buzele unui om experimentat din lumea mare, o mărturie a adevărului despre Isus.

De aceea este Biblia victorioasă, de nebiruit, pentru că este mărturia despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, răstignit și înviat. În fața tuturor mărturiilor trecătoare ale oamenilor, pe care le-au depus în vorbe și în scris, în documente, monumente sau construcții uriașe despre ceea ce este omul sau despre ce a spus omul sau a conceput sau a făcut, - în fața tuturor acestor lucruri, mult mai presus de orice stă Biblia: mărturia lui Dumnezeu, pe care a depus-o despre Fiul Său.

Această Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu, este o mărturie veșnică, netrecătoare; ea va rămâne, chiar dacă cerul și pământul vor trece.

Dar tu poate spui: Toate acestea nu-mi ajung; vreau să văd fapte palpabile. Bine! Biblia a profețit pe când Babilonul și Ninive încă mai străluceau în măreție, că Babilonul va zăcea în ruină, că Ninive va fi stearpă, goală și pustie – și nu s-a întâmplat? Ea a spus că „Egiptul va fi cea mai neînsemnată împărăție”, că Tirul este „o pustiire, unde pescarii își întind năvoadele”, că Ierusalimul este călcat în picioare de națiuni – nu este aici dovada realității palpabile, pusă în fața ochilor lumii întregi, că Dumnezeul atotștiutor a dictat proorociile Bibliei și că acestea „nu sunt aduse de voia omului”?

Dar încă mai covârșitor ne apare adevărul dumnezeiesc al Bibliei prin ceea ce face ea, decât prin ceea ce mărturisește. Oare nu există mii de oameni care mărturisesc ei înșiși: Eram nenorocit, pierdut, în robia păcatului; am frânt inima bătrânei mele mame, mi-am adus familia în sărăcie, devotata mea soție era fără mângâiere, copiii mei fugeau când auzeau pașii tatălui; eram împovărat de vină, neajutorat, fără adăpost, fără nădejde, până am auzit cuvintele acestei cărți!/? Ore nu pot mulți să pună degetul pe textul care a căzut în viața lor ca o rază de lumină din veșnicie? Pace dumnezeiască le înviorează de atunci inima. Mulți își pot povesti cum de atunci roșeața sănătății s-a întors pe obrajii palizi ai soției lui, cum zdrențele rupte de pe copiii lor au făcut loc hainelor bune, cum pâinea și carena au venit pe masa lor, foc în soba lor, prosperitate în casa lor.

Asemenea minuni face cartea minunilor. Mai aveți o altă carte care produce așa ceva? Aduceți-o aici!

Nu există alta! Această Biblie nu este de origine omenească; ea este de origine dumnezeiască. Istoria ei, biruințele ei, apariția ei, adevărul ei și efectele ei o dovedesc ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, de neatins, sfânt, mult mai presus de părerile și de opiniile omenești.

Dar cum stai tu față de acest Cuvânt veșnic? Este el o candelă pentru picioarele tale, o lumină pe cărarea ta? Ai găsit mântuire și viață în el? Citește-l! Cercetează-ți viața în Cuvântul lui Dumnezeu! Fă cum spune Domnul: „**Dacă dorește cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta, dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însuși**” (Ioan 7,17). Acceptă-l prin credință ca ceea ce este, ca Cuvântul lui Dumnezeu. El îți arată calea spre mântuirea veșnică.

Dacă nu te supui acestui sfânt Cuvânt al lui Dumnezeu în timpul acesta, atunci el te va judeca în veșnicie. Vei merge la pierzare, vei petrece veșnicia departe de slava lui Dumnezeu, în ocară și suferință.

Nu respinge în acest timp Cuvântul lui Dumnezeu, ca să nu fii respins în veșnicie!

Nr. 8

RUINAT

„V-ați înșelat singuri în sufletele voastre!”

(Traducere textuală din Ieremia 42,20)

Ruinat! Un cuvânt îngrozitor. Iată un comerciant falimentar, care prin afaceri riscante a pierdut totul. Acum părăsește cu nevasta și copilul casa admirabilă, pentru a merge într-o viață a lipsurilor și a grijilor. Iată un bărbat cu trupul frânt, bolnav, care acum câțiva ani intra în viață sănătos și înfloritor. Prins în mrejele plăcerii carnale, s-a îmbolnăvit la trup și la suflet, și-a ruinat speranțele vieții. Iată un bețiv, care a fost un tată de familie fericit; acum familia așteaptă în mansardă să vină tatăl beat acasă, iar dacă vine, se lasă cu înjurături, bătăi și plâns.

În lume există mulți oameni ruinați, încă mult mai mulți ruinați launtric decât cei ruinați în exterior, care au pierdut nădejdea pentru fericire și pace. **Dar de aceea sunt ei toți ruinați, pentru că s-au înșelat.** Ei au crezut că pot merge pe calea păcatului și a necredinței și a voinței proprii, fără consecințe rele; **dar s-au înșelat!**

Copiilor lui Iuda le-a strigat odinioară proorocul Ieremia aceste cuvinte grave: **„V-ați înșelat singuri în sufletele voastre!”**

Un vechi proverb spune: **„A greși este omenește.”** Orice om, oricine ar fi, greșește de multe ori. Numai aceasta este întrebarea: **cum și unde greșește și cu ce preț greșește.**

Un bolnav face pentru tămăduirea lui un tratament temeinic; dar este sfătuit greșit; în loc să meargă la o baie cu izvoare terapeutice fierbinți, s-a dus la un sanatoriu cu apă rece; astfel și-a distrus sănătatea de tot. **El s-a înșelat cu prețul sănătății lui.**

Când Napoleon al III-lea a declarat război Germaniei în 1870, a crezut că poate să distrugă Germania în timp scurt. El s-a înșelat. Victoriile germane au urmat una după alta. După o lună și jumătate Napoleon era ca prizonier în Wilhelmshöhe, un prinț detronat; a murit câțiva ani mai târziu ca străin în Anglia. **El s-a înșelat cu prețul coroanei lui.**

Dar ce este pierderea averii, sănătății, onoarei și a fericirii de moment, față de pierderea sufletului nemuritor? Ce îngrozitoare trebuie să fie în spatele porților neclintite ale veșniciei cuvintele: **„V-ați înșelat singuri în sufletele voastre!”** Ele pecetluiesc irevocabil osânda sufletului nemuritor pentru totdeauna.

Printre acești nefericiți care s-au înșelat cu prețul sufletului lor, sunt mii care au contestat cu impertinență aici pe pământ o dăinuire după moarte, învierea și judecata, cerul și iadul, ba chiar existența lui Dumnezeu. Au luat în râs cuvintele serioase ale lui Dumnezeu: „Oamenilor le este dat să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27). Cuvintele lor pe lumea aceasta erau: **„Bani! Bani! Să mâncăm și să bem, că mâine vom muri.”** Dar vai, visului scurt și deșert îi urmează o trezire îngrozitoare, o pierzare veșnică. Ei se duc unde viermele nu moare și focul nu se stinge. **Ei s-au înșelat cu prețul sufletelor lor!**

Există, de asemenea, mii și mii printre acești pierduți, care, ce-i drept, n-au tăgăduit existența lui Dumnezeu, dar au nesocotit Cuvântul lui Dumnezeu. Lozinca lor era: **„Fă ce este drept și nu te teme de nimeni!”** Prin aceasta credeau că pot să stea înaintea lui Dumnezeu. Dar acum sunt nevoiți a recunoaște că de nenumărate ori în viața lor n-au făcut ce este bine, atât în gânduri, cât și în vorbe și fapte, atât în acțiune, cât și în neglijare. Vor trebui să recunoască în veșnicie, că cuvântul Domnului a fost adevăr: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” Ei au disprețuit pe Hristos și mântuirea Lui. Cum vor acum să scape? Judecata și zelul înfocat al lui Dumnezeu îi ajunge din urmă și va devora pe cel potrivit. „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10,31). Și toți aceștia s-au înșelat cu prețul sufletelor lor.

Încă alte mii L-au mărturisit cu vorbele lor pe Dumnezeu și Cuvântul Lui. Dar pentru că au avut numai aparența unei firi evlavioase („doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea”) (2 Timotei 3,5), n-au putut să stea înaintea lui Dumnezeu. Ei au avut o „candelă fără untdelemn”, lor „le-a mers numele că trăiesc, dar erau morți.” (Matei 25,3 și Apocalipsa 3,1). Desigur, cunoșteau cuvântul Domnului: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,3) și celălalt: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8,9). Dar în felul lor superficial, lumesc, s-au mulțumit cu aparența. Ei n-au mers niciodată cu seriozitate, în liniște, înaintea lui Dumnezeu, pentru a se examina pe ei înșiși, starea lor, faptele lor în lumina lui Dumnezeu. Ei au fost mulțumiți cu aceasta: să treacă în fața oamenilor drept evlavioși. Ei s-au înșelat cu prețul sufletelor lor! Acum stau înaintea lui Dumnezeu fără haina de nuntă; ei aud cu groază cuvintele: „Cum ai intrat aici? ... Aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și clănțănitul dinților (scrâșnirea dinților)” (Matei 22,12-13).

Toți aceștia sunt ruinați pe veci, pierduți fără nădejde; ei s-au înșelat cu prețul sufletelor lor și este prea târziu pentru totdeauna să-și îndrepte iar eroarea.

Tu, cel care citești, lasă-te avertizat, lasă-te păzit, ca să nu te poți înșela cu prețul sufletului tău nemuritor ca toți ceilalți. Ce înseamnă aceasta, se poate deduce la moartea unui om care s-a înșelat singur în sufletul lui.

În 24 martie 1603 a murit regina Elisabeta a Angliei, după o viață de aproape 70 de ani, după multe reușite minunate, victorii și ocrotiri. În timp ce se zvârcolea în ultimele chinuri ale agoniei ei, a strigat: „Mai dați-mi un minut! Vă voi da milioane pentru un minut!” De ce cerșea această regină bogată un minut? Doar a purtat o coroană timp de o viață lungă, a stăpânit milioane de oameni; vistieriile ei erau pline cu bogății, guvernarea ei avea strălucire și glorie; un popor devotat și curajos o asculta, dușmanii ei erau înfrânți și umiliți. La ce bun acest minut? Ah, ea mai implora un minut pentru **a se împăca cu Dumnezeu.** pentru a primi iertare și har. Ea a avut acest minut prețios pentru a apuca harul lui Dumnezeu în Hristos de multe-multe ori zilnic, dar nu l-a folosit; ea a câștigat tot ce a oferit pământul, numai acest singur lucru nu, de care are cineva nevoie pentru a fi veșnic mântuit; **ea s-a înșelat singură în sufletul ei!** Acum implora zadarnic un minut și s-a dus disperată în veșnicie.

Acest minut pentru care regina muribundă oferea milioane și nu l-a mai putut răscumpăra: pentru tine este aici, tu îl ai acum! Dacă și tu L-ai refuzat pe Dumnezeu de multe ori, El îți oferă harul veșnic în clipa de față – tu nu știi dacă clipa următoare mai este a ta. **Cine-L cheamă ca**

un păcătos pierdut, împovărat de vină, dintr-o inimă doritoare de mântuire pe Isus ca Salvator și Mântuitor, este salvat; dar cine n-o face, se înșeală singur în sufletul lui.

Grăbește-te și salvează-ți sufletul! Deja mulți și-au dorit la moartea lor să apuce ceea ce au nesocotit timp de o viață lungă – dar acum este prea târziu! Acea, pentru care au trăit, a fost fără valoare în clipa morții; ceea ce are valoare la moarte, au disprețuit în viață – **ei s-au înșelat cu prețul sufletului lor!**

Pentru Isus, mântuirea ta a fost de o mare și sfântă seriozitate. El Și-a vărsat sângele Lui scump pentru tine, ca tu să găsești viața veșnică în rănile lui de moarte. Dumnezeu te roagă și te avertizează și te previne: „Împacă-te cu Dumnezeu!” Ascultă chemarea lui Isus, cum îi invită pe păcătoși și face tuturor curaj să găsească la El mântuire și viață: „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară!” (Ioan 6,37).

Tuturor celor care și-au găsit adăpost la Isus, adevăratul Dumnezeu le spune: „Cine crede în El, nu va fi judecat” (Ioan 3,18). „Prin har sunteți mântuiți” (Efeseni 2,5). Ce liniștiți și fericiți pot credincioșii, siguri de mântuirea lor, să treacă prin viață, pășind în întâmpinarea veșniciei! Dar cine vrea să meargă în întâmpinarea veșniciei după propriile lui gânduri, în loc să se supună gândurilor și Cuvântului lui Dumnezeu, acela **se înșeală singur în sufletul lui!**

Nr. 9

LEUL DIN LUCERNA

„Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!” (Apocalipsa 3,11)

În Lucerna, pe malul lacului celor Patru Cantoane, într-un perete înalt de stâncă este dăltuit un monument minunat: leul din Lucerna. Un leu uriaș își înclină capul nobil pe labele din față, murind, în timp ce se întinde la ultima odihnă. Fața lui arată acel calm liniștit, care se întinde pe chipul unui erou după lichidarea unui conflict, care a fost loial până la moarte. Acest monument a fost ridicat de elvețieni pentru cinstirea memoriei gărzii elvețiene, căzută în 10 august 1792, la apărarea palatului regal francez din Paris.

În vreme ce regele francez Ludovic al XVI-lea era înconjurat de trădare și necredință în mijlocul unui popor răsculat, pe când multe din trupele sale treceau sperjur la răsculați, elvețienii germani, care formau garda lui de corp, țineau castelul Louvre ocupat. Zadarnice au fost toate încercările răsculaților de a-i ademini pe elvețieni la călcarea jurământului de credință. Într-adevăr, răsculații s-au apropiat înarmați, în mare număr, din toate părțile și au pătruns înăuntru. Dar elvețienii au apărat castelul până a căzut ultimul dintre ei. Meritul lor n-a fost rezultatul pământesc, ci devotamentul.

Ce pildă frumoasă pentru creștini, cărora Domnul le spune: „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!” Acest cuvânt a fost adresat creștinilor devotați din Filadelfia, care păzeau Cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul decăderii și al neloialității și care n-au tăgăduit Numele lui Isus.

Domnul a încredințat alor Săi comori prețioase: Cuvântul adevărului, Numele, onoarea, mărturisirea preaslăvitului lor Domn. Domnul vede toată pofta înșelătoare și viclenia lumii, cu care adepții Lui trebuie să fie ademiniți să cedeze, să se predea lumii, să-l admită pe vrăjmaș – dar Isus strigă: **Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!**

Vai de acela care-și pleacă steagul în fața atacului unei lumi necredincioase, ostile lui Dumnezeu! Creștinii trebuie să se țină tare pentru Domnul și Stăpânul lor, în credincioșie și să folosească sabia Cuvântului lui Dumnezeu în putere și adevăr. Chiar dacă stau singuri împotriva marii superiorități numerice, nu se cade ca ei să-și numere vrăjmașii, ci se cade să privească în sus, la Domnul lor, care îi încurajează: „Iată, Eu vin curând! Păstrează ce ai!”

Dacă această pagină este citită de copiii lui Dumnezeu, care stau singuri între colegii, rudele, tovarășii de muncă – Domnul vrea să ne încurajeze. Rămâi tare! Rezistă! Ai încredere! Mărturisește! Domnul o va recunoaște. El va răsplăti îmbelșugat. Toți vrăjmașii trebuie cândva să-și dea seama că Isus ne-a iubit (Apocalipsa 3,9), iar noi să fim la El în slavă veșnică – **ce nădejde!**

Este adevărat, ceata luptătorilor lui Isus este mică. Când numărul lor deplin, împodobit cu cununile biruinței, va fi la Domnul, atunci ceata va fi mare, atunci oștirea biruitorilor va saluta pe Împăratul Isus în slavă și buzele lor vor intona cântarea biruinței: „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și care a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 1,5-6). Acestea sunt nădejdea sigură și fericita așteptare ale adevăraților luptători ai lui Dumnezeu.

Cine știe lucrul acesta, să nu se lase împiedicat nici de batjocură, nici de amenințare, nici de dușmănie, pentru a-L mărturisi pe Isus la timp potrivit și nepotrivit, cu vorba și fapta. O mărturisire a lui Isus numai cu vorbe, însoțită de o umblare după felul și obiceiul lumii, este o înșelătorie. Domnul o numește fățărnicie. Asupra lumii poate și va face impresie numai un asemenea creștinism, care se desparte de lume, care înfăptuiește cu viața ceea ce spune Biblia. Creștine, nu te lăsa ademenit în pofta lumii, în pofta ochilor și a cărnii, în lăudăroșenia vieții! Păstrează ce ai!

Acestui cuvânt: „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!” negreșit i se poate face în cele pământești câte o aplicație care mișcă inima omenească. Dacă un tânăr a intrat în viață și s-a păstrat nepătat, încât a fugit de poftele tinereții, încât pofta imorală și beția nu i-au făcut insensibilă conștiința și încât buzele lui au rămas curate de glumele murdare și de batjocura hulitoare, atunci ar putea fi o binecuvântare să fie avertizat să-și păzească pașii și să nu lase ca viața lui să se scufunde în mocirla păcatului.

Dar omul firesc nu poate înțelege acest cuvânt. El vrea să păstreze cu totul alte lucruri. El spune: „Vreau să-mi păstrez onoarea; nu vreau să mă las insultat sau înjosit de nimeni. Vreau să-mi păstrez dreptul; vreau să am dreptul meu, chiar dacă pentru aceasta ar pieri lumea.” Ah, toate acestea pe care vrea omul să le păstreze, trebuie să renunțe la ele; ele sunt ca și averea dobândită sau moștenită în bani și proprietate, numai posesiune încredințată. Împrejurările schimbătoare i-o iau din mână și, dacă nu aceasta, atunci moartea palidă. Dar cuvântul: „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!” vorbește despre o avere și o moștenire care nu pot fi smulse, despre o cinste indestructibilă, veșnică. Acesta nu este un îndemn general, destinat tuturor oamenilor, ci este un cuvânt al Domnului către credincioși, către creștini întorși la Dumnezeu, care au părăsit calea largă și au pășit pe calea îngustă, pentru a-L urma pe Isus. Faci și tu parte dintre aceștia? Există mii în prezent, de jur-împrejurul tău, care nu fac parte dintre ei. Chiar dacă nu fac parte dintre dușmanii și batjocoritorii pe față, atunci uită totuși singurul lucru care este necesar pentru un păcătos: adevărata pocăință și întoarcere a inimii la Dumnezeu și credința simplă în Hristos, Mântuitorul celor pierduți.

Tu cum stai? Trebuie să fii născut din nou, trebuie să ai iertarea păcatelor pentru a putea intra în cer și pentru a primi o cunună a vieții. Pentru aceasta există o singură cale, care este Isus. El spune: „Eu sunt calea.” Dacă vrei să intri în cer, atunci există o singură ușă și aceasta este Isus. El spune: „Eu sunt ușa.” De aceea grăbește-te la El, mărturisește-I vina ta și crede în Isus, care și-a dat viața pentru păcătoșii pierduți. În nimeni altul nu este mântuire și salvare.

Apoi, când ai găsit în Isus iertare veșnică, ba chiar o viață nouă, atunci a devenit partea ta ceea ce trebuie să păstrezi, ca nimeni să nu-ți ia cununa.

Dar dacă s-a întâmplat că ai primit o nădejde veșnică din har, prin sângele împăcării, dacă ai devenit un copil al lui Dumnezeu, **o, atunci păstrează ce ai, ținea-o tare!** Nimic de pe pământ nu ți-o poate înlocui dacă ai pierde-o. Dacă ai avea toată onoarea lumii, toate decorațiile și toată lauda oamenilor, toate bogățiile și desfătările vieții și dacă ai putea trăi în ele până la 90 sau până la 100 de ani și ți-ai fi dat nădejdea veșnică în schimbul lor, ce pierdere îngrozitoare! Ce fel de deces ar fi acela, dacă ar trebui atunci să părăsești bunurile șubrede și supuse putrezirii ale

acestei lumi, pentru a păși în veșnicia serioasă? **Păstrează ce ai!** „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui” (Apocalipsa 22,12).

Cuvântul mărturisește apropiata revenire a Domnului. Când Domnul a părăsit pământul și S-a înălțat la cer, acolo mărturiseau doi mesageri strălucitori din veșnicie, ucenicilor: „Acest Isus, care a fost înălțat de la voi în cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer” (Faptele Apostolilor 1,11). Creștinii trebuie să fie oameni care s-au întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujească unui Dumnezeu viu și adevărat și să aștepte din ceruri pe Fiul Său. (1 Tesaloniceni 1,9-10). Aceasta este fericita nădejde a copiilor lui Dumnezeu.

Această pagină va ajunge în mâna multor oameni neîntorși la Dumnezeu – ești tu un asemenea om? O, apucă-L pe Isus, întoarce-te de la întuneric la lumină, lasă-te chemat în ceata adeptilor lui Isus, nu vei regreta niciodată! Nu spune: Nu! Nu spune: poate mai târziu vreodată! **Spune-I lui Isus cel răstignit, că te recunoști ca pierdut, că dorești un salvator, ca El să fie Salvatorul tău! Spune-I încrezător, El te aude!**

Nr. 10

OAMENI PENTRU CARE NU MAI STRĂLUCEȘTE NICI O LUMINĂ

„Cel care umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului și să se sprijine pe Dumnezeul său.” (Isaia 50,10)

În anul 1896 au murit în Prusia 6497 persoane prin sinucidere. Cifra medie a sinucigașilor depășește anual în Germania 12 000, în Europa trece cu mult peste 100 000. Mult mai mulți oameni au murit în acest secol prin sinucidere, decât în toate războaiele luate la un loc, chiar mai mulți decât în toate epidemiile. În plus, multe sinucideri sunt tănuite. Mare este și numărul acelor, cărora, în clipa în care au vrut să-și ia viața, le-a ieșit în cale harul lui Dumnezeu. Se citește destul de des despre oameni care s-au spânzurat și care încă au mai fost desprinși, despre alții care au sărit în apă și au fost scoși. Și astăzi încă mai au parte oamenii de ceva asemănător ca temnicerul din Filipi, care și-a scos sabia pentru a se omorî, dar căruia un trimis al lui Dumnezeu i-a ieșit în cale cu strigătul: „Să nu-ți faci nici un rău!”

În toamna lui 1888, în trupele pe atunci dislocate la Roma în garnizoană era un soldat, a cărui viață era în slujba viciului și a poftelor lumești. El însuși mărturisește lucrul acesta și povestește: „Slujba mă plictisea, de multe ori mă iritau restricțiile impuse și pedepsele, nu voiam să port mai departe jugul acesta și într-o zi am hotărât să mă împrușc. Când la prânz am intrat de gardă, am ascuns un cartuș în buzunar. Ajuns la postul meu, am intrat în ghereta santinei, pentru a-mi pune aici în aplicare intenția. Atunci, când am băgat mâna în buzunar pentru a scoate cartușul, degetele mele au atins, spre marea mea surprindere, această carte mică, pe care de atunci o port mereu la mine. Este Noul Testament. Cum a ajuns acolo, cine a băgat-o acolo, nu știu și probabil n-o să aflu niciodată. Când am deschis-o, ochii mei au căzut pe cuvintele: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați!”

Mulți și-au pus pistolul la tâmplă, dar împrușcătura a dat greș; alții și-au pus revolverul la inimă, iar glonțul a trecut pe lângă inimă. Există în poporul nostru mult mai mulți oameni, decât se pare, care ar fi devenit sinucigași, dacă Dumnezeu nu i-ar fi ferit. Acel temnicer, când a văzut harul lui Dumnezeu care i-a ieșit în cale, a căzut tremurând la picioarele lui Pavel și ale lui Sila și a spus: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Atunci i s-a răspuns: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta.” Iar el a crezut și a fost mântuit. Smuls din prăpastia pierzării veșnice, el și-a dedicat Domnului inima și viața, s-a întors la Dumnezeu și a putut în

aceeași noapte să fie în culmea bucuriei, pentru că el și ai săi deveniseră credincioși. Atunci a început o viață nouă. În cazul acesta, un vrăjmaș al lui Isus și un vrăjmaș al copiilor lui Dumnezeu s-a transformat într-un creștin și un adept.

Dar din nenorocire nu este așa cu cei mai mulți pe care Dumnezeu îi smulge din prăpastia sinuciderii. Atunci, un asemenea om sărman zace acolo pe pat, Dumnezeu a deviat glonțul fatal, rana este pe vindecate, i se vorbește despre pocăință, despre mărturisirea vinii. Atunci i se deschide gura, nu pentru a mărturisi vina, nu pentru a-L lăuda pe Dumnezeu, nu, pentru a se lăuda singura ca temător de Dumnezeu și că el nu este așa de rău. Atunci se deschid aceste buze, pentru a acoperi cu minciuni păcatele evidente ale unei vieți profund vinovate și întinate. Care alta poate fi consecința, decât că după aceea, cu un asemenea om va fi mai rău ca înainte. O viață pierdută de două ori! Pentru păcătosul profund îndatorat, pentru marea vină a păcatelor Dumnezeu are har și iertare; dar ce se va întâmpla cu acela care, abia salvat din foc de mâna lui Dumnezeu ca un tăciune aprins, Îl respinge pe Salvator?

Inima îndurătoare a lui Dumnezeu a prevăzut această an de an crescândă armată uriașă a sinucigașilor, în mijlocul creștinătății de nume. El vedea aceste cete plecând în veșnicie ca o pradă a lui satan, un convoi aproape nesfârșit. Acolo nu sunt numai tați de familie disperați, fete înșelate, infractori demascați, acolo sunt și învățați și artiști, prinți și milionari. În acest convoi merg mulți, mulți soldați germani, simpli și superiori; mulți fii iubiți, tineri plini de speranțe peste a căror viață distrusă curg râuri de lacrimi, lacrimi de tată și de mamă, lacrimile prieteniei. Dar nici o lacrimă, nici o tânguire nu-l aduce înapoi pe cel pierdut.

Când comandantul roman Publius Quinctilius Barus a văzut în lupta de la Teutoburg Wald prăbușindu-se mândrele lui legiuni și onoarea de soldat, s-a aruncat în propria sabie în opinia că acesta este singurul lucru decent pentru un soldat roman. El a procedat după deviza: „Mai bine mort decât dezonorat”. Nu există în mijlocul nostru mulți care îi seamănă? Pentru ei Isus este o persoană indiferentă, vestea despre moartea ispășitoare a Fiului lui Dumnezeu este o istorie îndepărtată, întunecată. Că Dumnezeu L-a jertfit pentru ei pe Fiul Lui preaiubit, nu este pentru ei un motiv să-I mulțumească lui Dumnezeu și să accepte această scump plătită împăcare cu Dumnezeu. Lucrurile acestei lumi, onoarea lor în fața oamenilor, poziția lor, desfătarea vieții sunt totul pentru ei; dacă acestea le sunt distruse, atunci este noapte în jurul lor și noapte în inima lor.

Domnul n-a găsit cinste în lume, ci cea mai profundă ocară. „Mi-am dat spatele celor care mă băteau și obrazii celor care-mi smulgeau barba. Nu mi-am ascuns fața de batjocură și de scuipare” (Isaia 50.6). În locul unde scrie aceasta, acolo este scris un cuvânt și pentru cei deznădăjduiți, care și-au pus piciorul pe calea sinuciderii: **„Cel care umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului și să se sprijine pe Dumnezeul său”** (Isaia 50,10). Tu, care citești aceasta, **îți luminează ție lumina dragostei lui Dumnezeu în Hristos, lumina care strălucește dinspre cruce? Sau umbli în întuneric, unde nu-ți strălucește nici o lumină?**

Oamenii acestei lumi, pentru care o pungă cu aur este mai mult decât dragostea lui Dumnezeu sunt cu miile și tot cu miile sunt și aceia pentru care onoarea din partea oamenilor și fericirea trecătoare înseamnă mai mult decât Isus. Satan îi duce în eroare cu luminile înșelătoare în mlaștină; brusc toate acestea dispar. Atunci omul stă perplex în mlaștină și se scufundă. El a disprețuit marea lumină strălucitoare a dragostei lui Dumnezeu în Hristos; acum stă în întuneric – este noapte, nu mai este nici o nădejde! Ce lumină, ce dragoste, ce devotament să mai mângâie oare inima unui om, dacă dragostea care a venit din cer pentru a suferi și a muri pentru el, este nesocotită de el?

Un adept experimentat și devotat al lui Isus a vizitat odată un moșier bogat. A venit vorba despre paradis. Atunci acesta a zâmbit și a strigat pe fereastră, arătând spre întinsa lui moșie: „Acesta este paradisul meu!” Și într-adevăr, acolo se întindeau în lumina soarelui vii și pajiști înconjurate de pomi fructiferi în floare, în jos, în pantă lină, până la lacul albastru, iar pe malul

celălalt se înălțau dealuri frumoase și deasupra lor - vârfurile înzăpezite ale Alpilor în văzduhul albastru; un peisaj splendid! – După câțiva ani a venit vizitatorul din nou. Lacul încă mai zâmbea în lumina soarelui și pomii înverzeau; dar în cameră ședea proprietarul distrus, meditănd încruntat în fotoliu. Iubitul lui fiu se înecase în lac sub ochii lui, o fiică era nefericită în căsnicie, iar el se prăpădea încet din cauza unei suferințe incurabile. Fiica lui mai tânără a intrat în cameră și a spus: „Tată, mă duc în oraș; ce să-ți aduc?” Atunci bărbatul a răspuns încruntat: „Un pistol!” – Bărbatul ședea în întuneric și în jurul lui nu strălucea nici o lumină. Nu exista pentru el nici o lumină? O, ba da, lumina dragostei lui Dumnezeu strălucea și pentru el. Dar în zilele sănătoase n-a vrut-o; pe atunci fericirea lui pământească a însemnat mai mult pentru el; acum inima lui se amărâse în zilele nenorocirii. Cuvântul: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta” a lovit zadarnic în urechea lui. Apuc-o în zilele tinereții tale, ia în inima ta marea lumină veșnică a dragostei lui Dumnezeu, pentru că Isus Hristos a suferit și a murit în locul tău, ca tu să apuci o mângâiere tare și o nădejde veșnică: **dragostea de Tată a lui Dumnezeu, de nebiruit, care nu se sfârșește niciodată.**

Nr. 11

O PRIVIRE ÎN LUMEA STELELOR²

„Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este arătat în ei, pentru că Dumnezeu le-a arătat - fiindcă de la creația lumii lucrurile Sale nevăzute se văd, fiind înțelese de minte prin lucrurile făcute, la fel și eterna Sa putere și divinitate - încât ei să fie fără scuză. Fiindcă după ce L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci au ajuns deșerți în gândurile lor și inima lor fără pricepere a fost întunecată. (Romani 1,19-21)

Dacă santinela de pe meterezele din Metz privește în sus, în noaptea liniștită de mai, dacă plantonul de navă vede în noaptea de iarnă nordică scânteind luminile cerului peste valurile reci ale Mării Nordului, firmamentul vorbește întotdeauna despre Dumnezeul veșnic, atotputernic. Omul slab, care lasă în urmă pe acest pământ drumul lui scurt, este răspunzător să recunoască în creația vizibilă ființa nevăzută a lui Dumnezeu, puterea și dumnezeirea Lui veșnică. Cine nu învață din creație să-L laude pe Dumnezeu și să-I mulțumească, nu va avea în ziua judecății nici o scuză. Marele filozof Immanuel Kant a exprimat: „Două lucruri mă obligă să cred într-un Dumnezeu: cerul înstelat de deasupra mea și glasul conștiinței din mine.” Ochii noștri văd numai o mică parte a creației, dacă privim în sus, la stelele strălucitoare. Sunt taine pe cer, pe care ni le-a descoperit abia telescopul astronomilor. De exemplu steaua polară, pe care o cunosc toți marinarii, constă din doi aștri, care pentru ochiul nostru se îmbină într-unul singur. Ce-i drept, ei sunt mai mici decât soarele nostru. Dar încă atât de mari încât din fiecare dintre cei doi să se poată decupa 350 000 de globuri pământești, așa de mari ca pământul nostru.

Toată această lume a stelelor a creat-o Dumnezeu și face lucrul acesta cunoscut cu un cuvânt scurt, că El a creat soarele și luna; „a făcut și stelele.” (Geneza 1,16.) Ce cuprind aceste scurte cuvintele? O nemărginire! Pământul nostru este o planetă. Dar ea nu se rotește în jurul soarelui singură, ci în afară de ea mai înconjoară soarele încă peste 200 de aștri, care sunt unii mai mari, alții mai mici decât reședința noastră, dar tot ca și aceasta, cu aer și apă, zi și noapte și anotimpuri, cu nori și vânturi, cu uscături și mări, ba chiar parțial cu gheață și zăpadă. Dar apoi, în afară de aceste planete au fost înregistrate în harta stelară și însemnate cu nume peste 200 000

---

² Folosind studiul profesorului Bettex: “Stelele fixe”

de stele fixe, care sunt toate sori foarte îndepărtați, uriașe lumi de foc, parțial mult mai mari decât soarele nostru.

Dumnezeu a dăruit oamenilor capacitatea de a socoti depărtarea stelelor. Chiar orbitele și mărimile planetelor care se rotesc în jurul soarelui nostru, întrec darul imaginației minții noastre, dar distanțele stelelor fixe, care pot fi socotite și numite, sunt mult dincolo de tot ce-și poate imagina un om. Un proiectil cu viteza proiectilelor artileriei noastre ar trebui să zboare 9 ani pentru a ajunge la soare. Dar ce este aceasta față de distanța acelei stele fixe care ne este cea mai apropiată? Ea este atât de îndepărtată, încât proiectilul artileriei noastre ar avea nevoie de mai mult de două milioane de ani pentru a ajunge la ea. Dar dincolo de el încă mai sunt sori, de 100 și de 1000 de ori mai îndepărtate ca acestea. Cine își poate imagina aceasta?

Majoritatea acestor sori au culori diferite. Văzute în telescopul astronomic, strălucesc auriu și purpuriu, verde și portocaliu, alb, albastru și roșu. Astronomul Gerschel le compară cu smaralde și rubine. Uneori se unesc mai multe stele duble într-un întreg aranjat unitar, în care doi sori dubli se rotesc în jurul altor doi sori dubli și astfel formează un soare împătrit. În constelația Orion se rotește chiar un soare triplu în jurul unuia împătrit. În unele poziții se văd sute de sori mișcându-se în jurul unui punct central comun. În unele locuri stă o stea dublă, ca un soare călăuzitor, ca un păstor între turmele de stele; în altele, în mijlocul grupului alb se rotește un soare albastru în jurul unuia auriu. Dar nu numai culoarea, strălucirea și poziția deosebite între ele aceste stele îndepărtate, ci multe dintre ele sunt în permanentă schimbare; ele scad și iar cresc în strălucire. Din când în când chiar apar corpuri cerești cu totul noi, ca stele strălucitoare, în timp ce altele dispar. Deja de treisprezece ori au văzut astronomii asemenea stele aprinzându-se brusc într-o strălucire ieșită din comun, apoi scăzând, apoi dispărând. Este o lume scufundată în foc. Și pământul nostru se va scufunda în foc. (2 Petru 3,10).

Dar spațiul cosmic nu este numai scena trecerii; tot în el se și nasc permanent lumi noi. Sunt cunoscute șapte cazuri de stele nou apărute. Așa-numitele nebuloase n-au fost doar descoperite pe cer, ci și prezentate fotografic și s-a stabilit că sunt formate din material gazos. Este foarte probabil ca în această negură să avem în fața noastră sisteme solare și planetare care sunt abia în devenire.

Dar în afară de aceasta sunt și alte nebuloase, care la o examinare amănunțită să se descompună în sori și stele clare, care apar așa de mici numai din cauza distanței uriașe.

Un lord, Ross, a studiat exact aceste corpuri cerești, cu telescopul lui lung de 16 metri. De atunci se cunosc mai multe sute de asemenea insule solare în marele ocean al universului. Mărimea acestor insule stelare și distanțele lor sunt la fel de neînțelese. Chiar dacă am vrea să călătorim acolo cu viteza fulgerului, care într-o secundă ar ocoli pământul de nouă ori, nici o viață de om n-ar fi de ajuns. Deja de la stelele Căii Lactee lumina are nevoie de 3000 de ani pentru a ajunge la ochii noștri, cu toate că parcurge 40 000 de mile pe secundă.

Astfel vorbește cerul înstelat despre: nemărginirea, înțelepciunea, majestatea și puterea Creatorului universului. Ai putea să-ți pleci înaintea Lui genunchii în adorare și mulțumire și pe lângă aceasta să disprețuiești cuvântul pe care El ți-l spune în harul Lui, spre mântuirea ta? Nu, mai deslușit decât prin soare și stele, Dumnezeu îți vorbește în Sfânta Scriptură. Și aici ochiul tău privește într-o măreție, ale cărei depărtare, înălțime și adâncime tu nu ți le poți imagina. Cu cât privești mai îndelung și mai adânc în ea, cu atât descoperi măreții mai minunate ale dragostei și înțelepciunii lui Dumnezeu. Aici află că Dumnezeu veșnic l-a creat pe om după chipul Lui; că El te iubește, pe tine, păcătosul; că te caută și că El, pentru a te mântui, a plătit prețul el mai scump, pe care-l cuprinde nemărginirea cerului. Căci Dumnezeu L-a dat pe Acela prin care sunt făcute toate lucrurile și fără de care nu este făcut nimic din ce este (Ioan 1,3), El L-a dat pe Isus la moarte pentru a-i împăca pe păcătoși.

Față de lumina acestei dragoste a lui Dumnezeu, care se descoperă în fața păcătoșilor pierduți, pălește strălucirea tuturor soriilor și stelelor. În Isus strălucește adevărata lumină în întunericul inimilor oamenilor. **Aceasta a fost adevărata Lumină, care, venind în lume, a luminat pe orice om.** El era în lume, iar lumea era făcută prin El și lumea nu l-a cunoscut. El a venit în

ceea ce era al Lui și ai Lui nu L-au primit; dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu, aceluia care cred în Numele Lui. (Traducere textuală din Ioan 1,9-12.) Dar vai, „oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.” (Ioan 3,19.) Majoritatea oamenilor resping în orbirea lor pe Fiul lui Dumnezeu, ei au devenit deșertți în gândurile și năzuințele lor, inima lor nepricepută așa s-a întunecat, încât resping lumina strălucitoare a lui Dumnezeu. **Ai făcut și tu lucrul acesta până acum?** Faci și tu parte dintre aceia care nu-L laudă pe Creator și cărora Mântuitorul le este indiferent? Nu vei avea nici o scuză!

Cândva, în slavă și neputrezire, în bucurie veșnică, într-un cer nou și un pământ nou, orice copil al lui Dumnezeu va lauda dragostea lui Isus. Unde vei fi atunci? **Unde vrei să fii atunci?** Te vei bucura ca un **mântuit**, împreună cu ceilalți, în corul fericit? Sau te vei tângui ca un **pierdut** în întunericul veșnic, pentru că ai disprețuit dragostea căutătoare a lui Dumnezeu? Despre cei pierduți, Dumnezeu spune: **că n-au nici o scuză.**

Nr. 12

AVERTIZAT DE MULTE ORI

Biografia unui infanterist al corpului de gardă din 1870/71

„'Viu sunt Eu' zice Domnul Dumnezeu. **n-am nici o plăcere în moartea celui rău; ci cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre rele! Căci pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel?’**” (Ezechiel 33,11)

I. era un fiu de miner din zona Dillenburg-ului, din Nassau. Părinții lui erau bolnăvicioși; de aceea abia și-au putut hrăni cei opt copii. Aproape nici o familie din sat nu era așa de săracă; de multe ori lipsea strictul cel mai necesar. Apoi părinți au murit și au lăsat în urmă grămăjoara de copii, cel mai tânăr abia de trei ani. Comunitatea a trebuit să poarte de grijă copiilor. Unii au ajuns într-o instituție de educare; dar I., pe atunci în vârstă de șapte ani, a ajuns împreună cu unul dintre frații lui, la unchiul lui. Acesta, cu toate că era el însuși sărac lipit pământului, a luat totuși doi dintre orfani în casa lui. El era un creștin adevărat, Îl cunoștea pe Isus, Domnul, ca Mântuitor al lui.

Era ordine și evlavie în casa aceasta, lucruri cu totul noi pentru sârmanul I. Dar în loc să fie recunoscător față de Dumnezeu și față de părinții adoptivi, s-a arătat încăpățânat și nemulțumit. Așa tânăr cum era, obiceiul unei vieți desfrânate l-a prins în puterea păcatului și a lipsei de disciplină; și inima lui era, ca a tuturor oamenilor, rea din tinerețe. Astfel s-a închis față de dragostea lui Dumnezeu, care s-a apropiat de el așa de timpuriu.

În rest, I. era un băiat deștept și talentat. Bietul lui tată adoptiv a trebuit să-l ia cu el în mină după terminarea școlii, ca să ajute să-și câștige pâinea. Aici I. s-a îndreptat curând spre camarazii lui desfrânați. El a pricinuit părinților lui adoptivi multă amărăciune.

Na durat mult până când brațele lui au devenit puternice; atunci a părăsit căminul rudelor, unde a găsit cu zece ani în urmă, ca un orfan neajutorat: adăpost, îngrijire și o dragoste rugătoare. El a plecat printre străini pentru a găsi libertate, adică libertatea de a face răul. El voia să găsească fericirea pe care satan, prințul acestei lumi, o promite mereu sârmanilor oameni neîntorși la Dumnezeu, dar n-o dă niciodată. I. n-a găsit printre străini ce a căutat, ci boală și nevoi. Printre oamenii străini ar fi murit în mizerie, dacă părinții lui adoptivi nu l-ar fi luat din nou la ei. Aceasta a mișcat într-adevăr inima lui I. Părea că el meditează asupra acestei dragoste și a promis de bunăvoie, de aici înainte să ducă o viață nouă, plăcută lui Dumnezeu. **Dar ce**

sunt toate juruințele și intențiile unei inimi omenеști, cătă vreme nu s-a recunoscut și nu s-a judecat în lumina lui Dumnezeu? Ele sunt ca pleava în vânt! Abia când o inimă a chemat harul lui Dumnezeu și nu se mai sprijină pe propria putere, ci pe Hristos Isus, abia atunci este smulsă puterii întunericului, abia atunci poate Dumnezeu să-și arate puterea în cel slab. Dar I. s-a bazat pe el și astfel n-a fost de mirare, că abia însănătoșit, a umblat curând pe vechea cale rea.

În acele zile, toată regiunea locului său natal era străbătută de o mare trezire. Dumnezeu lucra prin Duhul Lui cel sfânt. Tineri și bătrâni erau zdruncinați în conștiință și mulți, îndeosebi mulți tineri s-au smerit în pocăință înaintea lui Dumnezeu, au găsit har, iertare și pace prin credința în Domnul Isus. Ei au venit de la moarte la viață. Nici în I. Dumnezeu nu S-a lăsat neadeverit, el părea impresionat și zguduit, dar Cuvântul lui Dumnezeu n-a prins rădăcină în inima lui; nu s-a dus adânc. I. n-a ajuns la o pocăință reală.

Puțin după aceea, I. a trebuit să se prezinte la serviciul militar; a fost recrutat pentru corpul de gardă al infanteriei – era în anul 1869 – iar în anul 1870 a plecat în războiul francez. Lupta sângeroasă de la St. Privat-Gravelotte și ziua de la Sedan au trecut, fără ca lui I. să i se fi clintit vreun fir de păr. Dar în fața Parisului a fost grav rănit, adus în apropierea morții.

În spitalul militar, pe patul lungii sale suferințe a avut ocazia să mediteze asupra mântuirii sufletului său și asupra tuturor cuvintelor serioase pe care le-a auzit de la credincioșii lui părinți adoptivi și pe care, în acea vreme a trezirii, Dumnezeu le-a spus sufletului său.

Acum părea să se facă o schimbare în viața lui; însă doar părea; s-a însănătoșit numai trupul lui, nu și sufletul lui.

Așa că a venit acasă și a întâlnit un prieten credincios, un vechi coleg de școală, care a notat această biografie, cu toate trăsăturile minunate ale dragostei căutătoare a lui Dumnezeu. Acesta i-a amintit de perseverența și dragostea lui Dumnezeu, care a vorbit așa de limpede cu el și totuși l-a păzit atât de îndurător. El l-a întrebat dacă n-ar vrea să se lase condus la pocăință prin bunătatea lui Dumnezeu, dacă n-ar vrea să renunțe la calea largă și să vină la Domnul, care a vărsat sângele Lui scump pentru el. **Dar I. devenise foarte indiferent. S-a întors rătăcind de la el și a spus: „Poate mai târziu, când viața din lume nu va mai fi așa de frumoasă, iar eu voi fi mai bătrân. Noapte bună!”**

Au trecut paisprezece zile; atunci I. s-a îmbolnăvit grav. El l-a chemat pe prietenul lui. El l-a vegheat mai multe nopți și a putut să vorbească bine cu el despre mântuirea sufletului său când febra violentă a scăzut și el a devenit conștient. Părea că ascultă cu plăcere despre lucrarea și viața Domnului Isus, care a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.

Nesperat a survenit o îmbunătățire; febra violentă l-a părăsit, părea că se însănătoșește. De îndată ce I. a observat lucrul acesta, i-a chemat iar pe veselii lui tovarăși, iar aversiunea lui de mai înainte față de Dumnezeu și de Cuvântul lui Dumnezeu s-au arătat din nou.

În zilele de suferință, când a avut nevoie de ajutor, de îngrijire și de veghe pe timpul nopții, acei cunoscuți n-au venit, dar acum, în următoarea duminică după-amiază au fost acolo. I. încă mai stătea în pat, având speranța apropiatei însănătoșiri. Și prietenul lui credincios venea și vorbea insistent cu el, prin faptul că îi arăta sfârșitul groaznic al căii sale. Îl avertiza zadarnic. Încă în aceeași seară a intervenit pe neașteptate o recidivă. În febra violentă I. și-a pierdut cunoștința. A fost chemat prietenul lui, dar acesta n-a mai putut vorbi cu el, ci doar a putut să se roage pentru el.

Sfârșitul a fost groaznic. Printre gemete cu glas tare, privind în jur sălbatic și deznădăjduit, și-a dat duhul.

Ce îndelung-răbdător și credincios este Domnul, care-l urmează pe un om din tinerețea lui și îi arată mereu din nou, că El vrea să-l mântuiască. Această serioasă poveste de viață a unui păcătos chemat și avertizat de multe ori, dovedește că Dumnezeu n-are plăcere în moartea celui rău, ci că El încearcă totul cu o nesfârșită îndelungă-răbdare, ca păcătosul să se întoarcă și să trăiască.

De câte ori te-a căutat și te-a chemat Domnul? De câte ori ți-a păzit viața în boală și primejdie, ca tu să te întorci cu pocăință pentru a găsi har și pace?

Nr. 13

CE-MI MAI LIPSEȘTE?

(Crăciun)

„Tânărul i-a zis: ,Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea: ce-mi mai lipsește?“ (Matei 19.20)

Dumnezeu a dat în dragostea Lui care se revarsă, un „dar nespus de mare” neamului omenesc pierdut: **pe Fiul Lui preaiubit**. Isus a venit într-o lume a morții. Nicăieri pe pământ nu era de găsit viața. Moartea stăpânea. Atunci a venit Domnul. În Betleem a fost născut Acela despre care Dumnezeu mărturisește: „În El era viața”.

Pentru a avea viața veșnică, nu ai nevoie de un lucru sau de altul, **ci de Isus**.

Cauți viața veșnică? Spui: vreau s-o găsesc; ce-mi lipsește pentru aceasta? „**Viața a fost arătată!**” Isus a fost arătat!

Majoritatea oamenilor răspund la întrebarea: „Ce-mi mai lipsește?” cu cuvântul: **Bani!** Gândurile lor, dorințele lor se întorc mereu în acest punct: dacă aș avea mai mulți bani, dacă aș fi mai bogat! Se înșală! Dacă un bărbat are mai mulți sau mai puțini bani în buzunar, nu este hotărâtor, nici măcar pentru reușita pământească în viață. Binecuvântarea lui Dumnezeu și o inimă curajoasă ajută mult mai mult decât toți banii. Multor oameni le merge ca soldaților francezi, care au luat cu ei geți pline cu aur din Moscova care ardea (în anul 1812), iar după aceea au pierit de foame și de frig. Ei voiau să scape cu viață din acel ținut întins, acoperit cu zăpadă, dar pe drumul pe care trebuiau să mășăluiască, aurul era lipsit de valoare; nu se putea cumpăra nici un palton călduros, nici o bucată de pâine.

Spre pieire au fost banii și pentru un tânăr bogat, care a adresat Domnului întrebarea: „Ce-mi mai lipsește?”

El voia să câștige viața veșnică. El credea că este bine înarmat pentru a ajunge la țintă. El s-a străduit cu seriozitate într-o viață morală să țină poruncile lui Dumnezeu și credea că a reușit. Despre poruncile: „Să nu ucizi, să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci o mărturisire mincinoasă, să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” era de părere: „Toate acestea le-am păzit din tinerețea mea.” El vedea în viața lui numai virtute, nu vedea nimic din păcatul lui, așa că L-a întrebat cu toată încrederea pe Domnul: „Ce-mi mai lipsește?” El poate s-a gândit că Domnul îl va bate pe umăr și îi va spune: Este de la sine înțeles că un om așa de perfect ca tine ajunge în cer. Dar se înșela. De fapt, el nici nu știa ce este **viața veșnică**.

Domnul Însuși ne spune ce este viața veșnică: „**Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis tu.**” (Ioan 17,3.)

El nu spune că un trai moral ar fi fără valoare; dar El îi arată tânărului bogat că a trăi în disciplină și loialitate în fața ochilor oamenilor nu înseamnă „viață”. „Bine,” a spus Isus, „du-te numai acasă, vinde ce ai, dă la săraci, apoi vino și urmează-Mă!” Ah, bărbatul a fost foarte bucuros pentru toate celelalte pe care le-a spus Isus; dar nu s-a bucurat deloc pentru acel - „tot” - . I-ar fi dat cu plăcere mult, dar cuvântul „tot” l-a dat peste cap. „Să pierd „tot” ce am câștigat în toți acești ani? Nu, nu vreau să pierd **tot** pentru această viață veșnică. Îmi pare rău, Doamne, dar păstreză viața veșnică pentru Tine Însuși. Eu plec.” Și a plecat întristat de la Isus. Lui i-au stat

bani în cale, el i-a iubit și s-a încrezut în ei, pentru el au valorat mai mult decât Isus. **El voia să-I aducă lui Dumnezeu moralitate, - dar nu inima lui.**

Lui i-a lipsit acel lucru, care era singurul și absolut necesar, de aceea toate celelalte erau fără valoare și nu l-au ajutat cu nimic.

Un asemenea om moral, care nu-L are pe Isus, este ca o corabie mândră care a uitat compasul – nu va ajunge niciodată în port. Nimeni nu-și poate câștiga cerul cu moralitatea.

Și tot așa de puțin poate un tânăr sau oricare alt om să-și răscumpere viața prin dăruirea averii sale. Nici un sacrificiu, nici un dar nu poate lucra acesta. Viața veșnică este răscumpărată și plătită cu sângele prețios al Fiului lui Dumnezeu, un dar fără plată pentru orice păcătos doritor de mântuire. Nu, Domnul voia să tămăduiască viața acestui tânăr de idolatria lui. De aceea a spus: „**Un lucru îți mai lipsește.**” Toată virtutea ta, evlavia și faptele bune nu te pot mântui. Tu trebuie să Mă ai pe **Mine! Dă-Mi inima ta, viața ta!** Aruncă ceea ce-ți leagă inima, banii tăi și averea, dă-le-o săracilor și **vino și urmează-Mă și ia-ți crucea!** (Marcu 10,21.)

A fost clipa decisivă a vieții lui. Isus a vrut să-i ușureze decizia. El l-a privit și l-a iubit. – Dar el a fost nemulțumit de vorbirea Domnului și a plecat trist de acolo, căci avea multe averi. El ar fi dorit mult să cumpere viața veșnică cu câteva fapte bune și jertfe, dar să dea toate averile lui și banii la cuvântul Domnului, prețul era prea mare pentru el.

Acest tânăr bogat are nenumărați frați. Mulți oameni doresc să fie mântuiți, chiar sunt pregătiți să facă tot felul de lucrări, să aducă jertfe, dar acel singur preț, să-și dăruiască toată inima și viața lui Isus, lucrul acesta este prea mult pentru ei. **Acest singur lucru lipsește** – și tocmai acesta este lucrul hotărâtor. Ei nu cunosc valoarea Persoanei Domnului, El nu ocupă primul loc în inima lor.

Pentru unul care se înecă, funia de salvare pe care tocmai a apucat-o, este obiectul cel mai de preț de pe lume, pe care cu nici un preț n-ar vrea să-l lase să-i scape. **Aceasta este Domnul pentru un păcătos care strigă după îndurare.**

Dar cum să poată un om să renunțe la planurile sale pământești, la ambiția lui, la prietenii lumii, dacă el n-a găsit ceva mai bun în Isus? Să-L urmeze pe Isus pe calea îngustă poate numai acela, care-L iubește pe Isus mai mult decât orice.

De aceea se și spune în zilele noastre despre mulți: „Mâhnit de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot.”

Apoi se poate auzi că acesta ar fi un creștinism exagerat; n-ar trebui să se uite că picioarele noastre încă stau pe pământ și că aici această lume își cere drepturile ei. Da, aceasta este adevărat, pentru lume sunt mai importante mijloacele de trai și câștigarea banilor, decât viața veșnică. Dar: să mănânce, să bea, să muncească, să doarmă, să conceapă urmași și să moară fac și animalele, - oare acestea să umple viața unui om? Nu, el este făcut să obțină viața veșnică!

Viața veșnică este numai în Hristos. **Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.** (1 Ioan 5,12.) Aceasta este viața veșnică: să-I aparținem lui Isus ca proprietate a Lui, cu tot ce suntem și avem, să-L cunoaștem pe Isus ca pe singurul Domn și Stăpân.

Creștinii spun: „Pentru o eternă coroană, / **Toată** această viață sărmană!” Pavel spune: „uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus.” (Filipeni 3,13-14.)

Isus te privește și pe tine plin de dragoste, cum și pe acel tânăr l-a privit în ochi și l-a iubit: „Îți lipsește un lucru.” Da, și ție, dacă până acum ai umblat neîntors pe căile tale, îți lipsește un lucru: locul unui păcătos pierdut la picioarele lui Isus și al unui mântuit la inima lui Isus. Când vei fi apucat acest lucru care-ți lipsește, atunci ai totul pentru a pași victorios și în pace prin viață și prin moarte, în veșnicie.

Atunci Isus stăpânește peste: timpul, puterea și banii noștri, peste munca mâinilor noastre, peste căile picioarelor noastre, peste cuvintele buzelor noastre, peste inima și voința noastră. Atunci putem mărturisi cu bucurie: „Nu-mi lipsește nimic!”

În asemenea inimi Dumnezeu a aprins o veșnic strălucitoare lumină a bucuriei. În acea zi, în care se trăiește lucrul acesta, inima omului aude mesajul îngerului: „Iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie: astăzi vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.”

Se vor aprinde mulți pomi de Crăciun, multe daruri vor fi primite și împărțite. Dar „mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespuse de mare!” (2 Corinteni 9,15.)

Să dea Dumnezeu în harul Său, ca în armată, în marină și în popor să fie aprinse pentru Isus multe inimi, ca mulți să primească acel singur dar: să-L apuce pe Isus ca Mântuitor al lor și în Isus viața veșnică. Apoi toți aceștia Îi vor da Domnului acel dar: inima și viața, Celui ce ne-a iubit întâi! **Vrei și tu lucrul acesta?**

Nr. 14

VORBE ȘI FAPTE – INTENȚII ȘI HOTĂRÂRI (Anul Nou)

„Pentru că anii trec, puțini la număr și mă duc pe o cale de unde nu mă voi mai întoarce.” (traducere textuală din Iov 16,22)

A trecut un an. S-au scurs 8760 ore! Mi-au adus câștig? A fost un an bun? Melancolia se strecoară în câte o inimă și ia naștere planul: **în noul an trebuie să fie mai bine!** Dar curând aceste gânduri serioase sunt copleșite de lucrurile și discuțiile zilei. Dacă după câteva săptămâni sau luni am întreba aceiași oameni: **spune, prietene, a devenit mai bună viața ta?**

atunci mii de oameni, care sunt cinstiți, ar privi rușinați în podea și ar mărturisi: **„Ah, din nenorocire, nu!”**

Camarade, dacă ne-am putea privi reciproc în ochi, atunci poate mi-ai spune și tu: „Nu mi-am respectat planurile și juruințele, cu toate că am intenționat-o cinstit și sincer.” N-ai fi procedat mai bine să nu fi făcut promisiuni și juruințe, pentru că știai din experiență, că n-ai fost încă niciodată în stare să le împlinești pe cele date mai înainte?

Găsim în pilda fiului pierdut imaginea unui om fără putere, care, amăgit de păcat, de lume și de poftă, privește deznădăjduit spre viitor. Acest fiu privește înapoi, spre un trecut fără mângâiere. Avera lui dispăruse, bunul său nume era pătat. Prezentul care-l înconjura era și mai fără consolare. Trimis pe ogor să păzească porcii, dorea să-și umple pânțelele cu roșcovele pe care le mâncau porcii și nu i le dădea nimeni. Vremea când se spunea despre el că „a început să ducă lipsă”, trecuse de mult. Într-adevăr, de multe săptămâni **răbda** foame, inima lui ducea lipsă de pace și dragoste, viața lui era ruinată. Trecutul, prezentul și viitorul îl priveau sumbru. Atunci a licărit în mintea lui o amintire luminoasă: **casa tatălui său!** Acolo toți erau bine îngrijiți, acolo orice nevoie era potolită, acolo stăpânea peste slujitori fericiți, devotați, un tată drept și plin de dragoste. Această amintire n-a dat naștere în fiul pierdut la intenții, ci la o **hotărâre**: **Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu. Hotărârii i-a urmat imediat fapta. El s-a sculat și a venit la tatăl lui.**

Este o mare deosebire dacă rostim o **intenție** sau o hotărâre. Când generalul Ducrot, în timpul asedierii Parisului, conducea armata franceză afară, la luptele din decembrie de pe râul Marne, pentru a străpunge liniile germane, a rostit într-o proclamație intenția, că ar vrea să se întoarcă la Paris numai mort sau ca învingător. Dar el nu s-a întors nici mort, nici ca biruitor, ci

sănătos și ca înfrânt. Nu fusese o hotărâre a inimii, cea pe care au declarat-o acele cuvinte mândre, ci o intenție nobilă. Această intenție, după câteva zile de luptă și primejdii a fost biruită de gândul că ar fi mai bine să mai trăiască și să aștepte desfășurarea evenimentelor.

În schimb, când generalul prusac von York a ieșit în anul 1813 la războiul de independență, și-a adunat trupele în parcul din Berlin. După un discurs emoționant al preotului militar, York însuși a pășit în mijlocul trupelor, le-a îndemnat la vitejie, rezistență în privațiuni și neplăceri, la un comportament nobil, uman față de locuitori și a încheiat cu cuvintele: **„Nici unuia dintre noi să nu-i aparțină viața lui din clipa aceasta, ci împăratului și patriei! Nimeni să nu se aștepte să apuce să vadă sfârșitul acestui război. Vă jur, o patrie nefericită nu mă va mai vedea!”**

Fapte, sânge și victoria au dovedit că aceasta a fost o **hotărâre irevocabilă** a inimii. Și aceasta a fost o hotărâre a inimii și nu o intenție, când un soldat al regimentului de gardă a răspuns cu voce tare: „Nu, excelență, acestea să nu fie numai vorbe!”³

Ei bine, să nu rostim intenții nobile în pragul unui nou an, ci înaintea lui Dumnezeu să luăm o hotărâre a inimii, căreia îi urmează nemijlocit fapta, **hotărârea inimi fiului pierdut!** Acesta a găsit la tatăl lui mult mai mult decât a nădăjduit, nu pâinea slujitorului, **ci inima tatălui plină de dragoste copleșitoare.** Gătit cu haina cea mai bună, acum ședea la masa tatălui, înconjurat de dragoste și binecuvântare; ce s-ar fi ales de el dacă nu s-ar fi sculat? **El ar fi pierit fără nădejde în mizerie. Nu te așteaptă și pe tine dragostea celui mai credincios Tată?** Dumnezeu ar fi numărat an după an, zi după zi dacă ai fi venit. Mulți ani și multe zile au trecut și tu n-ai venit. „Anii trec, puțini la număr și mă duc pe o cale de unde nu mă voi mai întoarce.” Acestea sunt cuvintele lui Iov, care știa bine că omul rechemat în veșnicie, nu se mai întoarce în acest timp unde numărăm anii. Aici numărăm anii, dar acolo timpul este fără timp, serioasa veșnicie.

În timp, veșnicie,
Viu în el să luminezi!
Ce-i mic, mic să vezi
Ce-i mare, mare să înfățișezi,
Severă veșnicie!

„Ce este viața voastră? Este doar un abur, care se arată puțin și apoi dispare.” (Iacov 4,14.) „Trece repede și noi zburăm” (Psalmul 90,10). Ne grăbim într-acolo de unde nu mai există întoarcere, fiecare om la locul căruia îi aparține veșnic: **la Isus sau departe de Isus!** Ori una ori alta este ținta oricărei vieți omenești. Din acel loc, în care pășește omul după ce a străbătut perdeaua morții, nu se mai întoarce niciodată. **Este reședința lui veșnică.** Mulți au fost duși la închisoare și știau că ușa care s-a închis zgomotos în urma lor, nu se va mai deschide niciodată pentru ei. Ei și-au găsit moartea între pereți închisorii. Totuși, puterea omenească nu i-a putut închide pentru totdeauna. Moartea i-a eliberat și i-a dus în locul veșnicei lor destinații. Mulți au fost duși, din închisoare și lanțuri, în slava lui Dumnezeu. Dar din locul unde merge după moarte sufletul tău nemuritor, nu este nici o scăpare, nici o eliberare.

Din fire suntem toți pe calea pierzării. Dar cine-și recunoaște prin harul lui Dumnezeu trecutul împovărat de vină, starea tristă a vieții lui în prezent și pierzarea fără nădejde în veșnicie, acela poate și trebuie să se scoale încă astăzi cu hotărârea inimii și să se ducă la Tatăl lui cu mărturisirea: **Tată, am păcătuit!** Fiecare, ori cine ar fi, care se scoală pentru a găsi împăcare și pace în Numele lui Isus, la inima Tatălui, va găsi ce a găsit fiul pierdut: har revărsat, viață nouă, pace și putere.

Anii numărabili trec. Câte unul dintre camarazii noștri, despre care acum un an n-am fi crezut, a plecat pe drumul de pe care nu mai vine înapoi. Fă-ți timp, te rog, să-ți enumeri morții anilor scurși. De ce au murit și **nu sunt aici?** Anii lor numărabili s-au terminat – și mulți dintre ei nu s-

---

³ „Din viața generalului-locotenent Karl v. Robert”, p.80

au sculat să se ducă la Tatăl lor. Spune, când se termină anii tăi numărabili? **Când** vrei să te scoli? Când se va scrie biografia ta la sfârșitul anului 1899, atunci ea ar trebui să conțină cel mai important eveniment al ei în cuvintele: **Și el s-a sculat și s-a dus la Tatăl său!** Nu amâna până la următoarea seară de revelion, dă ascultare harului lui Dumnezeu, care ți-a pus acest text în mâini, ca să te scoli astăzi! Anii puțini la număr trec, și tu vei merge pe un drum pe care nu te vei mai întoarce – **să dea Dumnezeu să fie calea pentru a fi veșnic la Ius!**

Nr. 15

VIAȚA ȘI MOARTEA MAREȘALULUI FRANCEZ MICHAEL NEY

„Nu oricine Îmi zice ‚Doamne, Doamne‘ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne! nu în Numele Tău am profețit și nu în Numele Tău am scos demoni și nu în Numele Tău am făcut multe lucrări de putere?‘ Și atunci le voi spune deschis: ‚Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii!‘” (Matei 7,21-23)

Michael Ney, cel mai mare erou din armata lui Napoleon I – statuia lui stă în Metz pe esplanadă – a fost fiul unui maistru dogar sărac din Saarlouis. Michael a devenit husar francez și la 30 de ani a ajuns comandant de divizie în dezlănțuirile revoluției franceze. Vitejia și înzestrarea lui au făcut ca toate acțiunile lui să-i reușească. La 35 de ani era mareșal al Franței. Napoleon I îi datorează o mare parte a victoriilor lui, mai cu seamă victoria de la Borodino, căreia i-a urmat cucerirea Moscovei. Ceea ce a înfăptuit apoi Ney în nefericita retragere, în calitate de comandant al ariergărzii, i-a asigurat admirația tuturor soldaților. El a fost acela, care cu o energie de fier a ținut laolaltă ultimele trupe, care zilnic înfruntau pe rușii care îi împingeau din spate și de multe ori pe jos, cu pușca în mână, în mijlocul soldaților lui, era printre ultimii care luptau cu dușmanul. Ney avea în armata franceză numele de „Viteazul vitejilor”. Ney a avut parte în decursul anilor de cele mai mari onoruri; titlu de duce și de prinț, bogăție și moșii au fost binemeritata lui răsplată.

Când în 1814 Napoleon a trebuit să abdice și a mers în exil în Elba, mareșalul Ney a jurat credință noului suveran al Franței, regelui Ludovic al XVIII-lea. Toate onorurile lui, titlul și proprietățile i-au fost lăsate, da, chiar înmulțite.

Dar câteva luni mai târziu, Napoleon s-a întors brusc din Elba, pentru a recâștiga tronul pierdut. Ney s-a grăbit la Paris, l-a asigurat pe rege de loialitatea și supunerea lui. El i-a spus regelui textual: „Sire, dacă Bonaparte s-a angajat într-o asemenea acțiune, atunci merită să fie închis într-o cușcă de fier.” Așa că Ney s-a grăbit cu un corp de trupe spre sud, pentru a se arunca împotriva lui Napoleon. Dar înduioșat prin înduplecarea generalului Bertrand și prin cererea trupelor sale, Ney a călcat jurământul de credință tocmai afirmat solemn și a trecut cu corpul său de armată la Napoleon. Toată Franța i-a revenit lui Napoleon; armata napoleoneană restabilită ca prin farmec, a mărșăluit spre Belgia, pentru a învinge acolo în grabă armatele adunate ale Prusiei și Angliei. Lupta de la Belle-Alliance a distrus toate speranțele lui Napoleon, armata lui s-a prăbușit în ruină. Zadarnic a luptat Ney cu un curaj de leu – în timpul bătăliei au fost împușcați sub el cinci cai, era stropit cu sânge și cu balegă – odată cu soarta stăpânului său s-a prăbușit și propria lui soartă.

Abia fugise Napoleon și domnia regală fusese restaurată, că Ney a și fost exilat ca trădător. El a fugit și s-a ascuns în castelul unei doamne înrudită cu el, într-o zonă izolată. Dar a fost descoperit, dus la Paris și condamnat la moarte ca persoană vinovată de înaltă trădare. În 7

decembrie 1815, la ora nouă înainte de prânz, Ney a fost dus imediat din sala de judecată, în grădina palatului Luxemburg, pentru a fi împușcat. A refuzat să fie legat la ochi și a strigat: „Protestez în fața lui Dumnezeu și a oamenilor împotriva sentinței. Apelez la patrie, la posteritate; trăiască Franța!” Când ofițerul a comandat: „Ochiți!”, Ney și-a smuls pălăria de pe cap cu mâna stângă, iar cu mâna dreaptă s-a bătut în piept și a strigat: „Camarazi, faceți-vă datoria; trageți aici!” La comanda „Foc!”, „Viteazul vitejilor” s-a prăbușit mort la pământ.

Ney l-a omagiat pe noul stăpân, dar inima lui era a vechiului stăpân, - în clipa deciziei lucrul acesta a devenit evident, spre propria lui pierzare.

Cum a făcut mareșalul Ney cu împăratul său pământesc, așa fac mulți oameni cu Împăratul împăraților, Isus. Ei Îl omagiază aparent, mărturisesc că vor să Îi fie devotați, să-I slujească deplin, dar când se ajunge la decizie, se întorc la vechiul stăpân, la stăpânul veacului acestuia.

Acesta luptă să distrugă domnia lui Isus Hristos, pe el îl interesează total să-i determine pe adepții lui Isus la apostazie. Viclenia și puterea lui, autoritatea lui asupra sutelor de mii de oameni este așa de mare, încât numai o inimă legată de Isus cu toată dragostea inimii, cu deplină încredere a credinței poate păstra credincioșia. Un creștinism aparent nu poate să reziste.

Atâta timp cât trăim și umblăm în mijlocul adepților lui Isus, în zonele unde este obiceiul să se trăiască și să se vorbească creștinește, acolo câte unul pare creștin convertit. Câte un fiu al unor părinți creștini pare să fie întors la Dumnezeu, atâta timp cât trăiește sub ocrotirea acoperișului părintesc. Dar când iese afară, în lume, devine evident că inima lui n-a fost predată lui Isus. Stăpânul lumii acesteia și-a trimis slujitorii, care spun: „Doar nu poți să mergi singur de tot pe propriile tale căi și să stăruiești în ideile tale sucite.” – „Îți strici tot viitorul!” Așa îi vorbește satan unuia, iar pe celălalt îl prinde în mreje cu ispitele plăcerii și-l ademenește departe de acolo, în slujba păcatului.

Fiecare întoarcere a unui păcătos este o minune a harului dumnezeiesc, ea nu este produsă prin înduplecare omenească, ci prin lumina și puterea Duhului Sfânt.

Din când în când se aude vorbindu-se despre această mare transformare în viață, ca și când ar fi numai un eveniment interior, la care omul rămâne aparent cel vechi în ambianța și firea lui. Sunt creștini care susțin că Îi slujesc Domnului Isus, în timp ce ei rămân cu totul în solda și slujba stăpânului lumii acesteia. Ei iau de la el bucuriile și distracțiile lumii și sunt bine împrietenți cu aceia care trăiesc fără Dumnezeu. **Asemenea oameni se înșeală pe ei și pe alții care merg pe același drum**, deoarece șchiopătează de ambele părți. Dar pe Domnul nu-L înșeală. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre ei, pentru că cea mai sfântă căsnicie ei o alternează ca haina de duminică și cea de toate zilele: „Adulteri și adultere!” Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii, se face vrăjmaș al lui Dumnezeu.” (Iacov 4,4.)

Nimeni, care nu s-a prăbușit în țărână înaintea Domnului ca un păcătos pierdut, cu sinceritate, care n-a strigat după îndurare și n-a primit har, nu va fi victorios în lupta credinței.

Cine a fost într-adevăr mișcat de dragostea lui Isus, cine s-a rostuit în mâinile îndurării lui salvatoare, în smerenie, acela va fi păzit. Harul lui Dumnezeu nu-l lasă în ceasul luptei și al încercării să cadă. El se poate poticni, greși, neglija, dar harul lui Dumnezeu locuiește peste el. El a primit viață divină, nouă, veșnică, de aceea va triumfa prin harul lui Dumnezeu.

Lupta pe acest pământ va înceta curând. Atunci vor apărea înaintea sfintei fețe a Domnului și toți aceia care aparent L-au omagiat, dar în lupta acestei vieți au stat de partea vrăjmașilor Lui – vor fi mulți!

Zadarnic vor invoca omagierile lor și faptele lor recunoscute de lume.

A fost absolut zadarnic că Ney a protestat împotriva sentinței drepte, având în vedere marile sale fapte eroice. Sentința a fost executată. Tot așa va fi și „în acea zi”, când înaintea lui Isus vor sta oameni care au profețit în Numele Lui, care poate au fost lăudați în fața lumii întregi ca

creștini evlavioși, binefăcători. Dar Domnul spune: „**Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii!**”

Ce sentință zguduitoare, când Isus va trebui să-i predea judecății mâniei veșnice a lui Dumnezeu, ca răufăcători pe cei care L-au omagiat superficial, care s-au considerat ei înșiși evlavioși. Ferice de omul pe care-l recunoaște Isus ca sincer predat Lui!

Despre asemenea oameni El mărturisește: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine, Eu le dau viață veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.” (Ioan 10,27-28.) Ce diferență între cuvintele veșnic valabile ale Domnului!

Prietene, care dintre aceste două vorbe ale Domnului ți se potrivește?

Nr. 16

MĂRTURISEȘTE!

„Am zis: **„Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!**
Și Tu ai iertat vina păcatului meu.” (Psalmul 32,5)

Ferice de acela a cărui fărădelege este iertată, al cărui păcat este acoperit! (Psalmul 32,1.) Așa a vorbit cândva David, un soldat și un împărat, care ca tânăr și-a salvat poporul, când l-a trântit în țărână cu piatra din praștia lui, pe Goliat, temutul erou filistean. Atunci a aflat David ce înseamnă să crezi, să ai încredere, să faci voia Domnului.

Apoi, credinciosul său Dumnezeu l-a purtat prin lungi vremuri grele, când împăratul Saul îl urmărea ca să-l omoare. Atunci a învățat David să spună: „Aruncă asupra Domnului povara ta și El te va susține!” (Psalmul 55,22.) Când apoi a trecut lunga și dificila perioadă de încercare și David a fost înălțat pe tronul împărătesc, a putut mărturisi: „Adesea m-au asuprit din tinerețea mea, dar nu m-au învins!” (Psalmul 129,2.)

Au venit ani de victorii și de binecuvântări. Dar inima lui David n-a rămas la Dumnezeu lui. Râvna pentru Domnul și pentru poporul lui s-au răcit. El și-a lăsat oștirea să plece la luptă, dar el personal a rămas acasă în odihnă trândavă. În timp ce toți bărbații lui Israel, capabili să poarte arme, asediau cetatea Raba în luptă împotriva amoniților, David se plimba în ceas de seară pe acoperișul palatului împărătesc din Ierusalim. Atunci a văzut o femeie frumoasă la înfățișare. Pofta păcatului a intrat în inima lui și l-a luat prizonier; el a devenit preacurvar cu această femeie. La porunca tainică a împăratului, soțul acestei femei, devotatul, viteazul Urie, a fost pus într-un loc periculos, chiar lângă zidul cetății asediate, părăsit de ai săi, ucis de vrăjmași; David a luat femeia dorită la el. Astfel omul adulter a devenit trădător și ucigaș.

El a trăit mai departe, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. El, adeptul lui Dumnezeu, omul credinței, a trebuit să afle acum cine este Dumnezeul cel sfânt, în care a crezut. Ce-i drept îl acuza conștiința, dar el credea că dacă el nu vorbește despre păcatul lui, nici alții nu vorbesc despre el. Se înșela. În oștire se știa că David nu mai este cel de altădată, care pe vremuri și-a condus poporul. Iar acei bărbați, care la poruncă l-au părăsit pe Urie în primejdie de moarte, au tăcut ei față de camarazii lor? În palat se știa că soția lui Urie, curând după moartea bărbatului, ei a venit în casa împăratului și a devenit soția împăratului și a născut împăratului un fiu. Nu numai în Ierusalim se vorbea despre aceasta – Dumnezeu însuși voia să vorbească cu David despre aceasta. Natan, profetul, a venit în casa împăratului și i-a povestit lui David despre un om bogat care avea multe oi, dar care totuși i-a luat cu sila sârmanului om, care avea o singură mielușă iubită, pe singura care era plăcerea lui.

Atunci împăratul s-a înfuriat cu mare mânie; „**Viu este Domnul, omul care a făcut lucrul acesta este un fiu al morții!**” Atunci Natan i-a spus lui David: „Tu ești omul acela! ... Ai

lovit cu sabia pe Urie hetitul și ți-ai luat de soție pe soția lui, iar pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui Amon.” (2 Samuel 12,7,9.) Apoi Natan i-a spus împăratului mai întâi, ceea ce va trimite Domnul peste casa lui și a zis: **„Pentru că tu ai lucrat pe ascuns, dar Eu voi face acest lucru în fața întregului Israel și în fața soarelui.”**

Atunci David s-a smerit cu păcatul lui înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. **Citește Psalmul 51!** Aici nu este nici o scuză, numai mărturisire, numai osândire, și strigătul după îndurare, dar și încrederea sigură că la Domnul este iertare și reînnoire deplină. „Spală-mă și voi fi mai alb ca zăpada!” (Traducere textuală din Psalmul 51,7.)

David a putut să povestească istoria păcatului său și a harului lui Dumnezeu cu cuvintele: „Pentru că zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi s-a schimbat vigoarea în seceta verii. Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am acoperit nelegiuirea; am spus: ‚Voi mărturisi Domnului fărădelegile mele.‘ Și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu.” (Psalmul 32,4-5.)

Permite să fii întrebant: **Ai mers și tu deja pe drumul acesta?**

Oameni fără număr își acoperă păcatele, le amuțesc cu afacerile zilnice și cu distracțiile. Diavolul îi ajută să treacă peste păcatul lor. Ei cred că dacă ei uită, atunci ar fi uitat. Ce amăgire! **Ei n-au uitat păcatul, ei l-au făcut să nu se mai audă.** Reamintește-ți acel oraș, acea casă, acea seară – ai crezut că ai uitat. – Dar nu, totul este păstrat în amintirea ta și în cărțile lui Dumnezeu.

Tu ai făcut pe ascuns, dar Dumnezeu te va face vizibil în fața lumii întregi. Viața curge mai departe, înaintea oamenilor nu rămâne pe loc nici un monument despre ceea ce ai făcut. Pare să fie ca potopul, care pare a se contopi acolo unde se scufundă un om. După aceea pare a fi cum a fost înainte. Cu toate acestea, nimic nu este uitat. „Orice ați spus la întuneric, va fi auzit la lumină și ce ați spus la ureche, în cămăruțe, va fi predicat de pe acoperișuri.” (Luca 12,3.) Ce vom vedea acolo, când toți oamenii vor sta în adevărata înfățișare a vieții lor, înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, în lumina veșniciei! Câte păcate ascunse, josnicie, murdărie, adulter, curvie, înșelăciune, tăgăduire, viclenie – despre care oamenii n-au bănuțit nimic.

Ce auzim de multe ori când un om începe să declare cu mărturisire smerită, istoria adevărată, tainică a vieții sale? Lucruri înfricoșătoare de pe buzele unora care stau așa de intangibil în fața lumii!

Tot păcatul nostru ori va fi aici pe pământ adus în lumina lui Dumnezeu, cunoscut și atunci pentru toți cei care se apropie de Isus cu pocăință și credință, spălat cu sângele lui Isus, iertat deplin, ori va fi în veșnicie adus în lumina lui Dumnezeu și judecat după dreptate. Este har de la Dumnezeu dacă cineva ne strigă încât să ne țiuie în urechi și inima să ni se cutremure: **Tu ești omul acela!** Oameni care resping un asemenea mesager și își susțin nevinovăția, sunt lăuntric nesinceri.

Dar noi avea de-a face cu un Dumnezeu sfânt, prezent, pe care nu-l poate înșela nimeni. De aceea vor atâția oameni să arate că nu există un Dumnezeu; atunci ar scăpa de Judecător. Dar ei nu pot nici să scape de El, nici să-L inducă în eroare. El este un martor incoruptibil, care a văzut și a auzit tot ce ai făcut și ai vorbit.

Vino în lumina Lui, **tu ești omul acela!** Există păcate cu care, păcătosul care se întoarce la Dumnezeu trebuie să se smerească și înaintea oamenilor. Harul lui Dumnezeu îl determină să nu vrea să pară nici înaintea oamenilor altfel decât este înaintea lui Dumnezeu. Acesta este un lucru foarte binecuvântat; **atunci va fi pace!** Veșnicia nu mai are ce să dezvăluie aici, totul a fost făcut vizibil în lumina lui Dumnezeu. Mulți oameni umblă încoace și încolo cu blestemul curviei, al adulterului și al păcatului tainic. O, de-ar vrea să vină în lumina lui Dumnezeu și să mărturisească, atunci ar fi pace.

În acest caz nu ajută nici rugăciunea, nici datul de pomană – păcatul trebuie mărturisit.

Poate umbli deja de mult fără pace, poate și tu trebuie să spui: nu mai suport să trăiesc așa. O, vino în față cu păcatul tău, la lumină! Nu mai continua așa, vino la Dumnezeu oricărui har, la El este multă iertare! Ascultă, există multă **iertare** la Dumnezeu. Nu este aceasta pentru tine? Da,

nu numai să ierte vrea, nu, vrea să îndrepte deplin stricăciunea, să reînnoiască viața, să dea pace. Satan îți spune acum la ureche: nu spune. Dar vine ceasul când va deveni evident. Ce mărturisiri se fac de multe ori pe patul de moarte!

Numai în lumina lui Dumnezeu lanțul păcatelor este rupt. În secret, în întuneric, acolo este puterea lui satan. Nu se rezolvă nimic cu mărturisirea generală a păcatelor; aici fiecare se ascunde în spatele consolării: doar toți suntem păcătoși. Cine se smerește sub cuvântul lui Dumnezeu: „Tu ești omul acela!”, acela vine în lumină cu ceea ce a făcut; el își mărturisește păcatul și se osândește.

Nr. 17

RĂNI DESCHISE

„Trezește-te, tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine.” (Efeseni 5,14)

Mai este aici ceva de nădăjduit, când un om cu 11 răni zace ca mort 48 de ore sub cerul liber?

Așa a zăcut Moritz de Hirschfeld, căpitan de cavalerie spaniol, din 25 până în 27 octombrie 1811, pe câmpul de luptă de la Murviedo. Acolo spaniolii au dus o luptă nefericită cu francezii. Printre morți zăcea și acest ofițer german. El fusese numai cu câteva luni înainte grav rănit. El a primit într-o bătălie cu infanteria franceză, două înțepături cu baioneta și cinci lovituri cu patul puștii. Abia vindecat, se afla din nou în șa. Când în 27 octombrie trebuiau îngropați morții de la Murviedo, un țaran spaniol l-a găsit pe bărbatul jefuit, în aparență mort, cu cele 11 răni ale sale și a descoperit că omul mai trăia. Astfel a fost menținută această viață. Hirschfeld a ajuns ca prizonier în îngrijire franceză, în fortăreața Saragosa. Mult timp starea lui a oscilat între viață și moarte, patru luni a trebuit să petreacă în pat. Treptat s-a însănătoșit. În mai 1812 era așa de restabilit, încât a putut să fugă din prizonierat în mare primejdie – da, minunata putere și bunătate a lui Dumnezeu a mai adăugat acestei vieți în aparență pierdută, încă 48 de ore. Același om, care în 27 octombrie 1811 zăcea aparent mort în fața localității Murviedo, a murit în 13 octombrie 1859 ca general comandant al corpului de armată prusac din Koblenz. El a mai răbdat de multe ori dureri la vechile răni, cu toate să erau perfect vindecate și cicatrizate, deși ele abia acum l-au declarat într-adevăr capabil de a sluji ca un soldat încercat și experimentat.

Răni și cicatrice căpătate în luptă sunt o mare onoare. În armata lui Napoleon I, mareșalul Oudinot purta numele de onoare: Mareșalul cu 34 de răni.

Și Sfânta Scriptură povestește despre un bărbat care a rămas să zacă sângerând la marginea drumului, până l-a găsit un salvator milostiv și l-a dus în siguranță (Luca 10,30 și următoarele versete) ca să fie tămăduit. Dar acest bărbat nu și-a primit rănilor în luptă, ci în călătoria vieții, de la tâlhari. El este imaginea tuturor oamenilor, care zac la marginea drumului acestei vieți, deznădăjduți, răniți de moarte prin păcatul lor. Zac acolo cu miile, iar samariteanul Isus vine și vrea să-i salveze și să-i vindece, ca astfel să trăiască într-o viață nouă; dar majoritatea nu vor să se lase salvați.

Și Pavel a fost un astfel de salvat, care a zăcut mort pe drum și pe care Isus l-a găsit, l-a apucat și l-a tămăduit. Domnul i-a ieșit în cale în fața porților Damascului. Acestea au fost zile serioase. Lipsit de lumina ochilor, profund zguduit, a rămas trei zile fără mâncare și fără băutură și l-a vorbit Dumnezeu oricărui har și Dumnezeu a vorbit cu el. Acolo a fost tămăduit de rănilor de moarte ale păcatului său. Da, erau răni îngrozitoare, pe care și le-a făcut sub puterea lui satan, ca vrăjmaș al lui Dumnezeu. Când au fost de mult vindecate și cicatrizate, Pavel de multe ori le-a mai simțit cu durere. El însuși spune despre aceasta: „Pe mulți dintre sfinți eu i-am închis în închisori, primind autoritate de la preoții de seamă; și când erau omorâți, îmi dădeam votul.”

Mult sânge al copiilor lui Dumnezeu a fost vărsat prin el. Cu toate acestea, el a putut să spună: „Dar pentru aceasta mi s-a arătat îndurare, ca Isus Hristos să arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga răbdare, ca model pentru aceia care vor crede în El, pentru viața eternă.” (1 Timotei 1,16.)

Și acum te întreb, camarade, pe tine, care ești pe joc, pe tine, de pe cal, pe tine, de la tun, pe tine, de la bordul cuirasatului și pe tine, din torpilor: **te-ai vindecat de rănilile de moarte ale păcatului tău?** Majoritatea oamenilor nu le simt. Ei sunt „morți în păcate”. Pavel însuși descrie starea lor și propria lor stare cu cuvintele: „Și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării, printre care și noi toți trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor și eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți. Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (fiind și noi morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți) (salvați).” (Efeseni 2,1-5).

Un om aparent mort, grav rănit, care zace pe câmpul de luptă, nu știe nimic despre rănilile lui rele, fără speranță. Întâi trebuie să-i revină cunoștința, ca să devină conștient de starea lui primejdioasă. Astfel păcătosul zace pierdut fără nădejde pe marginea drumului vieții. De aceea spune Domnul: „Trezește-te tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine.” (Efeseni 5,14).

Privește rănilile păcatelor tale! Unele, deja vechi, care au început deja să puroieze, unde inflamația se extinde în jur. Sunt răni care au rămas nevindecate din zilele tinereții tale încoace. Lucruri rele, lucruri murdare. Unele care ți-au produs ție însuși durere pe atunci, când umblai plin de ură, de mânie, de răzbunare, de neîmpăcat, nerecunoscător. Unele care te-au făcut să miroși urât între camarazii tăi, când erai calomnios, nerecunoscător, egoist. Unele pentru care au plâns părinții tăi, pentru că-și vedeau fiul iubit așa denaturat, când era obraznic și neascultător și umbla cu bețivii și a învățat repede în școala păcatului. Unele răni, despre care știa numai conștiința ta și Dumnezeu cel prezent, care a văzut tot. Dar nu sunt acolo și răni foarte proaspete, din ultimii ani, din ultimele zile? Când ai mers ultima dată pe căile rele ale păcatului carnal? Când a ieșit din inima și din gura ta ultima vorbă rea, batjocoritoare sau hulitoare?

Lasă-te trezit înainte de a sângera până la moarte. Samaritanul care vrea să te salveze din marele câmp al morții și să te ducă în siguranță este lângă tine. Toate rănilile adânci ale păcatelor tale trebuie să se vindece și să se cicatrizeze complet, trebuie să te însănătoșești pentru o viață de putere, de bucurie, să fii în stare să devii un luptător al lui Dumnezeu și să trăiești veșnic. Și Cel care vrea să facă pentru tine lucrul acesta mare, Isus, Fiul lui Dumnezeu, **îți arată rănilile Lui, pe care le-a primit pentru tine și pentru mine și care sunt deschise.**

Isus a arătat ucenicilor Lui rănilile deschise din trupul Lui glorificat, El le-a purtat sus, în slava lui Dumnezeu. **Rănilile lui Isus rămân veșnic deschise!** Din ele țâșnește putere, viață și pace în inimile tuturor alor Săi.

„Ce sunt rănilile acestea în mâinile tale?” „Acelea cu care am fost rănit în casa prietenilor mei.” (Zaharia 13,6).

O, lăudat să fii Tu, Isuse, Fiul lui Dumnezeu, pentru rănilile Tale, pe care le-ai primit pentru mine!

„El a fost străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre: pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilile Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5)

Ferice de omul care poate să cânte și să mărturisească: în rănilile de moarte ale lui Isus am găsit mântuire și viață veșnică! Ar putea el să uite Prietenul care a venit din cer, pentru a muri pe cruce pentru el? **Nu, el trebuie să trăiască pentru Isus.** Dar spune: **ai privit vreodată în rănilile deschise ale Fiului lui Dumnezeu, pentru a găsi în ele certitudinea mântuirii tale veșnice?**

Nr. 18

PIERDUT – CĂUTAT – GĂSIT

„Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască
(textual: să salveze) ce era pierdut.” (Luca 19,10)

Regele Richard I al Angliei, numit Richard Inimă de Leu, a fost un bărbat violent, împovărat de vină. El l-a trădat de mai multe ori pe tatăl lui, a luptat împotriva lui cu armele pentru a-l da jos de pe tron. Când a urcat pe tron, a strâns banii cu o nemaiauzită extorcare, ca în legământ cu regele Franței, cu o mare oștire să plece spre Palestina, să cucerească Ierusalimul. Lucrul acesta a fost realizat într-o luptă de doi ani. Dar apoi, vești amenințătoare din Anglia l-au chemat pe rege înapoi. Pe coasta Dalmației a suferit un naufragiu și acum voia, deghizat în pelerin, să traverseze ținutul austriac pe jos, pentru că ducele de Austria era dușmanul lui îndârjit; Richard îl jignise de moarte la asedierea de la Ptolemais.

Abia a ajuns regele Richard în zona Vienei, că a fost recunoscut. A fost luat prizonier și dus în cetatea de stâncă Dürrenstein. Nimeni nu știa unde rămăsese regele Richard. Atunci s-a pornit, cum spune legenda, prietenul lui, cântărețul Blondel, să-l caute. În fața fiecărei cetăți, despre care bănuia că aceea ar putea fi temnița prietenului său, își cânta cântecele. Astfel a căutat până în sfârșit, când drumul lui l-a dus la Dürrenstein, de la o fereastră a răsunat răspunsul. Regele prizonier a cântat a doua strofă a cântecului care îi era bine cunoscut. Acum știa Blondel unde era cel căutat; acum putea să se grăbească să lupte pentru a obține eliberarea acestuia. Bineînțeles, a fost nevoie de mulți bani de răscumpărare pentru a-l elibera, în sfârșit, pe prizonier, dar a fost eliberat și s-a întors acasă.

Nu este acest rege prizonier încărcat de sânge și vină, care zace în lanțuri fără nădejde într-o țară străină, o imagine a omului înlănțuit în păcate? Nici acesta nu se poate duce acasă, pentru că un vrăjmaș puternic, al cărui ținut trebuie să-l străbată, îl ține prizonier. Nu s-a găsit pe pământ nici un prieten care să-l poată căuta și găsi pe păcătosul pierdut în starea lui deznădăjduită. Trebuia să vină un prieten din cer, unul neobosit, un prieten devotat, un prieten care caută până când găsește. **Isus, Fiul lui Dumnezeu îl caută pe cel pierdut, pe cel legat până când îl găsește.** El strigă în această lume vinovată: „**Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut!**” – Aceasta este o cântare din patria cerească. Aceasta n-a apărut din inima unui om, nu, ea își are originea în inima dragostei lui Dumnezeu. Da, Isus îl caută pe acest prizonier răzvrătit, împovărat de vină și odios. Lasă cântarea dragostei lui Dumnezeu să răsună în inima ta, tu, care ești prizonier în cetatea de stâncă a lucrurilor pământești, a slujirii păcatului, a egoismului și a deșertăciunii! O auzi? Isus te-a căutat peste tot, a mers pe urmele tale, te-a strigat pe nume. Lasă acum inima ta să fie ajunsă, căci dragostea lui Dumnezeu a pornit să te caute. Tu trebuie să găsești drumul spre casă, la o cunună veșnică. Ascultă! Isus cântă în cuvintele Sale, marea cântare a dragostei lui Dumnezeu, care a sângerat pe crucea de pe Golgota și a murit pentru tine. Cunoști strofa cu care să răspunzi? „Din adâncuri Te chem, Doamne! Doamne, ascultă glasul meu! Urechile Tale să fie atente la glasul cererilor mele. Doamne, dacă vei lua aminte la nelegiuiri, Doamne, cine va rămâne? Dar la tine este iertare, ca să fii de temut. Eu Îl aștept pe Domnul, sufletul meu așteaptă și sper în Cuvântul Tău. Sufletul meu Îl așteaptă pe Domnul mai mult decât străjerii dimineța, da, decât străjerii dimineța. Israele, pune-ți speranța în Domnul; pentru că la El este bunătate și la El este belșug de răscumpărare! Și El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui.” (Psalmul 130).

O, marea bucurie a Domnului, când aude din adâncul sufletului unui om acest răspuns! Atunci El le strigă cetelor cerești: „Bucurați-vă împreună cu mine pentru că am găsit pe cel ce era pierdut!” Și o cântare de bucurie răsună din gura îngerilor prin întinderile cerului pentru un păcătos care s-a pocăit. (Compară cu Luca 15,9, 10).

Domnul are de-a face întotdeauna cu **fiecare în parte**, cu tine și cu mine. Fiecare păcătos pierdut este pentru Dumnezeu un giuvaer, care trebuie căutat și găsit. Dumnezeu cheltuiește totul pentru a căuta și a găsi acest giuvaer: Isus, Fiul lui Dumnezeu Și-a vărsat sângele pentru a plăti răscumpărarea; sunt trimiși îngeri, sunt ascultate rugăciuni, vieți omenești sunt călăuzite minunat. Când caută Dumnezeu este altfel decât când caută oamenii.

Nu tot ce pierdem pe acest pământ este găsit din nou; **majoritatea lucrurilor, nu.** Anii pierduți, nu; sănătatea irosită, nu; dragostea disprețuită a unei mame, când mâhnirea o bagă de timpuriu în mormânt, nu; - ah, este mult, sunt multe lucruri prețioase care se pierd zilnic în slujba păcatului și a deșertăciunii și nu mai sunt găsite niciodată. Dar **un** lucru, pe care l-ai pierdut, cel mai prețios dintre toate, îl poți regăsi atâta vreme cât există ziua harului: **harul lui Dumnezeu și viața veșnică – pentru că Isus te caută.**

Mai știi pilda cu banul pierdut? Nu mă refer la cel pe care poate l-ai pierdut vreodată, când te-a trimis mama să cumperi ceva pentru bucătărie – nu, mă refer la un alt ban. Acela zăcea în praf, în colț, acoperit în întregime cu murdărie. Era aproape timpul măturatului și atunci banul ar fi ajuns la groapa de gunoi împreună cu toate resturile nefolositoare. Dar banul era foarte prețios, căci femeia care-l pierduse, avea numai zece. Când a observat că a pierdut unul, a aprins o lumină și a măturat atentă în toate colțurile cu hărnicie. Atunci raza luminii a căzut pe ban, așa ca să poată sclipi un pic, cu toate că era foarte murdar; dar femeia l-a găsit prin această slabă reflexie și l-a ridicat și a fost plină de o mare bucurie și a strigat: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit banul pe care-l pierdusem.” Ea n-a căutat mulți bani, ea a căutat unul, banul ei. Știi cine este acesta? **Acesta am fost eu**, când lumina harului lui Dumnezeu a căzut pe mine, pe când eram în praful gunoiului, murdărit de păcat. Lumina lui Dumnezeu a luminat în viața mea și prin harul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt a trezit o reflexie în inima mea întunecată și eu am înțeles că Isus a fost cel care m-a căutat, care a umblat după mine, care m-a ridicat și m-a curățat și care m-a salvat pentru o păstrare veșnică.

Poți și tu să spui: **„Acesta am fost eu!”** Poate că nu poți; dar ascultă: totuși, tu ești cel pe care-l caută Isus. Crede numai că El S-a pornit să **te caute**. O, răspunde-I, lasă-te găsit, tu ești prețios în ochii Lui, inima Lui dorește să te apuce, să te curețe, încât chipul lui minunat să se arate în trăsăturile tale. Dacă până acum ai fost de nerecunoscut prin rugina necredinței sau prin praful convingerilor pământești sau prin murdăria păcatului vizibil, - tu trebuie să devii ceva spre cinstea Lui, spre gloria Lui veșnică, tu, cel care până acum ai fost pierdut; Isus cel care caută vrea să te apuce și gura Lui va striga atunci plină de bucurie în legătură cu tine: **Căsit!** Nu este aceasta o mare deosebire între banul care la început zăcea pierdut în praf și cel apoi apucat de mâna dragostei căutătoare, adăugat din nou, acum curățat, comorii prețioase, unde este, propriu-zis, locul lui?

Iată ce deosebire este între un om neîntors la Dumnezeu și unul întors!

Nr. 19

BUSOLA

„Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău.”
(Psalmul 119,9)

Îl vezi pe cârmaci la cârmă? Măinile lui aruncă acum cârma spre tribord, acum spre babord, acum iar înapoi; ochii lui sunt mereu pironiți pe busolă, care stă aici, în cutie, în fața lui. Căpitanul i-a ordonat: „Curs sud, sud-vest!” Acul magnetic oscilând pe vârful unui ac, silit de puterea magnetică invizibilă, inexplicabilă să arate permanent spre nord, către nevăzutul pol

magnetic – nu-l poți vedea pe busolă, căci pe acul magnetic este prinsă bucata de hârtie cu steaua cu 32 de raze, care indică punctele cardinale; marinarul o numește „Roza vânturilor”. În cutie, deasupra Rozei vânturilor este o linie verticală neagră, exact pe direcția axului navei și cu această linie citește timonierul pe Roza vânturilor, dacă ține exact cursul ordonat. Pentru a cârmi bine este nevoie de exercițiu, ba chiar de experiență. Ochii cârmaciului se abat de la Roza vânturilor numai pentru câteva clipe, pentru a privi la velă și la bompres. Vântul bate ba tare, ba încet în velă; mișcarea valurilor cere ba multă, ba puțină putere pentru ținerea ramei de guvernare. Dar cursul trebuie ținut exact.

Îndată ce căpitanul ordonă o schimbare în curs, ea este notată în cartea navei, așa încât pentru fiecare zi a călătoriei să fie scris exact ce curs a fost cârmit. Deși corabia n-a lăsat în urmă nici o dâră în ocean, totuși întregul drum este însemnat exact. Este așa ca și cu viața noastră, care aparent nici ea nu lasă vreo urmă și totuși cursul fiecărei zile este însemnat în cartea lui Dumnezeu.

Pentru a cârmi pe drumul bun, căpitanul nu pune la socoteală numai ținta călătoriei sale și direcția vântului, ci și stâncile, bancurile de nisip și curenții mării, care sunt însemnate toate pe harta lui maritimă.

Nu toate corăbiile ajung la țintă, chiar dacă au busolă și timonă și un căpitan experimentat. Înmiite sunt accidentele care amenință corabia și echipajul. Aceasta nu este valabil numai pentru mândrele corăbii mari și mici, care străbat marea sub pavilionul națiunilor; lucrul acesta este valabil și pentru corabia vieții tale, care, așa cum bănuiesc, în anii de când te afli pe mare – cred de când ai devenit un flăcău, din băiat și ai intrat în viață – n-a fost cârmită întotdeauna după cursul bun. De fapt, încotro te îndrepti? Care este punctul cardinal de pe Roza vânturilor busolei tale spre care te îndrepti?

Poate ai schimbat deja de multe ori cursul sau ți-ai lăsat corabia să meargă după cum o ducă curentul, atunci te întreb: de fapt, unde vrei să ajungi? Care port este ținta călătoriei tale?

Nici o corabie nu iese pe mare fără o țintă precisă. În documentele corăbiei este specificat exact cu ce încărcătură și cu ce echipaj a plecat corabia pe mare și unde trebuie să ajungă. Acum, dragă prietene, te întreb: Documentele corăbiei tale sunt în ordine? Haide să le verificăm. Dumnezeu ți-a dat viață și sănătate, rațiune și forțe intelectuale. El ți-a dat un suflet nemuritor. Aceasta este încărcătura prețioasă pe care tu trebuie s-o duci în corabia trupului tău muritor, peste oceanul acestei vieți în portul veșniciei. Drumul într-acolo ți-l arată Domnul, care spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine.”

El ți-a dat o busolă, după care poți **cârmi exact**. Acesta este Cuvântul Său infailibil și El îți poruncește să cârmești cursul direct.

Totuși, bănuiesc că n-ai făcut lucrul acesta. Poate că de aceea te-ai abătut de la cursul direct, pentru că ai văzut foarte multe alte corăbii, care făceau și ele același lucru. Poate că ți-au spus că ai avea o călătorie mult mai comodă dacă ai lua un alt curs. Aceste corăbii navighează întotdeauna în fața vântului. Aceștia sunt oamenii care spun că nu se poate înota împotriva curentului. Este lucrul acesta adevărat? Toți peștii vii înoată împotriva curentului, numai **peștii morți** se lasă purtați de curent. O corabie bine condusă își păstrează cursul și în vânt potrivnic, ea navighează cu voltă în vânt. Aceia vor fi mânați curând către porturile ademenitoare, unde bate vântul acestei lumi. Acestea se numesc: pofta cărnii, pofta ochilor, trufie și deșertăciune. Din aceste porturi se scapă greu, unii zac acolo mulți ani, astfel încât nu ating niciodată ținta călătoriei lor. **Ia cursul direct**, nu pierde timp, căci după aceia vin anii despre care vei spune: nu-mi plac.

Este o veche regulă marinărească, ca fiecare oră pierdută la plecare, fiecare staționare inutilă să pedepsește amarnic. Domnul oricărei înțelepciuni și experiențe îndeamnă la grabă când spune: „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” Este vorba despre calea **spre patria cerească prin mijlocul valurilor, furtunilor și primejdiilor acestei vieți**. Cuvântul lui

Dumnezeu ne învață că numai un număr mic de oameni ajung la ținta veșnică a vieții lor, că cei mai mulți își încheie călătoria acolo unde nu vor să ajungă, **în locul pierzării.**

Cu siguranță că soarta unei corăbii și a echipajului este îngrozitoare când naufragiază pe un țărm străin, când sfârșitul unei călătorii anevoioase este pe o stâncă unde corabia se sfărâmă, iar încărcătura prețioasă se pierde și echipajul își găsește moartea în valuri sau pe țărmul stâncos sau găsește chin și sclavie la băștinașii neîndurători. Dar cu cât mai grav, mai îngrozitor **este să ajungi pe țărmul veșniciei, unde așteaptă chinul care nu are niciodată sfârșit, al sufletului nemuritor!**

Gravitatea îngrozitoare a acestui sfârșit veșnic nu și-l poate închipui nici un om, dar Dumnezeu, care-l vede, nu poate să suporte să vadă milioanele de oameni grăbindu-se spre pierzare. Inima Lui îndurătoare a găsit o cale de salvare pentru toți care vor să se lase salvați. „Fiindcă atât de mult a iubi Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să **aiibă viața veșnică.**” Este cursul vieții tale orientat după această busolă?

Un creștin adevărat seamănă chiar cu un ac magnetic; **viața din Dumnezeu pe care a primit-o, puterea miraculoasă, invizibilă care-l stăpânește, îl îndreaptă mereu spre același pol invizibil, către Isus.** Există, într-adevăr, mici oscilații, abateri pentru scurt timp, dar așa cum acul magnetic tremură până este din nou orientat spre pol, **așa caută inima unui creștin polul ei în Isus, nimic altceva n-o poate aduce la odihnă.** În această direcție trebuie să navigheze și corabia vieții tale, altfel nu ajungi la ținta fericită.

Dar dacă acesta este cursul tău, atunci înalță liniștit pavilionul ceresc, călătoria ta se îndreaptă spre cer!

Când navigăm pe vânt slab, se vede în spatele corăbiei culoarul lung trasat, ca o șosea netedă, îngrădită pe dreapta și pe stânga cu spuma strălucitoare a mării. Apoi, când în amurg marea strălucește în toate culorile și departe se ivesc în crepuscul luminile țărmului natal, atunci inima devine liniștită și veselă. Cugeți la furtunile trecute, la harul atotputernic care a făcut totul bine și o cântare de recunoștință și bucurie se înalță spre cer.

Așa trebuie să fie sfârșitul unui copil al lui Dumnezeu. În urma lui un drum clar, parcurs spre cinstea Domnului, înaintea lui ținta luminoasă a patriei, Casa Tatălui, încotro Isus a deschis calea, inima în nădejde liniștită și veselă, plină de recunoștință pentru tot devotamentul și puterea cu care toată viața Isus l-a purtat și l-a păzit. Da, au fost furtuni, stânci periculoase, zile întunecate, nopți întunecoase. Dar harul Domnului a păzit, a salvat, a luat înapoi, a păstrat. Dragostea Lui a fost desăvârșit de credincioasă, puterea Lui a fost mereu pe câmpul de luptă – acum ajunge acasă.

Ai văzut vreodată decesul uni adevărat copil al lui Dumnezeu? Eu am avut parte de curând. Ochii strălucitori salutau cu pace liniștită în dragoste și nădejde sigură pe fiecare în parte, care stăteau în jurul patului de suferință, buzele muribunde mai încercau să cânte cu ceilalți cântările laudei, care s-au înălțat în jurul acestui pat spre marele Salvator Isus – până a fost dată ultima suflare și copilul a ajuns acasă, la Casa Tatălui. Aici a fost întreaga inimă orientată spre singurul pol, Isus. Isus a devenit calea, ținta și puterea; ce fericită călătorie spre casă!

Care este busola ta? Pe ce rută navighezi?

Nr. 20

UN INFANTERIST DIN REGIMENTUL 82 LA WÖRTH

(După propria lui relatare)

„Eu L-am căutat pe Domnul și a mi-a răspuns
și m-a scăpat de toate temerile mele..” (Psalmul 34,4)

El era fiul unui bețiv. Prin viciul tatălui, familia a pierdut frumoasa ei proprietate și a sărăcit. Tatăl și-a părăsit pe ascuns soția și pe cei patru copii și a plecat în America, unde a murit curând.

Amintirile clare din tinerețe ale fiului încep cu o seară de octombrie 1851; atunci mama a făcut cunoscut copiilor, într-o cameră întunecoasă, că n-ar mai avea tată, apoi s-a rugat cu ei.

A fost începutul mizeriei profunde. De multe ori copiii cereau, când mama îi ducea la culcare, o bucățică de pâine și obțineau răspunsul printre lacrimi: ‚Copii, nu am nimic.’ Că dragostea maternă era, totuși, mai mult decât pâinea, a aflat-o fiul curând, când a ajuns ca băiat de pază la gospodăria țărănească a unor rude îndepărtate și îndura aproape zilnic maltratări. Cinci ani a durat acest timp de încercare. Acolo L-a implorat de multe ori în tufiș, în genunchi, pe Dumnezeu și a plâns pe săturate.

Avea doisprezece ani când mama s-a măritat din nou, cu un fierar bolnăvicios; acum fiul putea să vină acasă. După o perioadă grea de școală, ucenicie și calfă, tânărul nostru prieten a venit în armată în 1869. Prin harul și ocrotirea lui Dumnezeu el era temător de Dumnezeu și nepătat, dar inima lui era departe de Domnul prin influența lumii. Recrutat pentru regimentul 82 infanterie, a venit în garnizoana din Hanau. Puțin înainte de încheierea stagiului său de recruta, a venit mobilizarea.

În 25 iulie batalionul a părăsit Hanau, a plecat cu trenul până la Landau, a mărșăluit până în apropierea graniței și a avut timp acolo încă șase zile pentru exerciții.

În lupta de la Weissenburg regimentul n-a ajuns în foc. În 6 august, la Wörth, a stat până către ora două în rezervă. Apoi bătrânul colonel de Borries s-a prezentat în fața ambelor batalioane ale regimentului (batalionul al II-lea și batalionul de pușcași). Scurtele cuvinte ale colonelului: „Arătați că sunteți din Westfalia!” au fost ultimele pe care le-a strigat regimentului său; el a fost grav rănit și a murit curând după aceea. Deci s-a înaintat către dușman. La Elsasshausen s-a ajuns la atacul asupra unui deal cu hamei ocupat de turcos. La o sută de pași departe de dușman, prietenul nostru a fost împușcat în piciorul drept și a căzut. În această clipă a venit un contraatac francez dinspre Fröschweiler, care a împins înapoi pentru o clipă linia întâi prusacă a corpului de armată 11.

El zăcea acolo fără ajutor, foarte aproape de dușman, cu fața întoarsă spre camarazii în retragere. Inima lui a strigat către Dumnezeu și în mod miraculos a văzut într-o clipă toată viața lui începând din tinerețe, trecând prin fața sufletului său. Atunci a recunoscut că are în urma lui o viață pierdută și a cerut cu stăruință iertare și mântuirea sufletului său. El a cerut cu stăruință pază de chinul lung. Dar sfârșitul rugăciunii lui a fost aceasta: „Dar dacă Tu ai hotărât altfel în legătură cu mine, ca să mai pot rămâne pe pământul acesta și să pot mărturisi Numele Tău înaintea oamenilor, atunci păzește-mă ca să nu mai primesc nici un glonț și **du-mă cât mai repede posibil înapoi la mama mea!** Dacă faci lucrul acesta, vei fi Dumnezeu meu și Îți voi închina viața mea!” Așa s-a rugat el sub focul încrucișat al prietenului și dușmanului. La tâmpla stângă și la coapsă s-a ales cu răni ușoare; o schijă mică de grenadă l-a lovit în gât. Atunci a leșinat. Când s-a trezit, lupta se terminase, victoria fusese câștigată. Brațul lui stâng a fost rănit în timpul leșinului, era țepăn și umflat.

Găsit seara de camarazii lui, a fost dus la Wörth, într-o grădină. De aici el s-a târât în ziua următoare (duminică după-amiază) în biserică, unde se făcuse un spital militar. Acolo a primit primul pansament, a fost dus la primărie, unde a zăcut până luni seara. Apoi a ajuns la Sulz cu un

transport de răniți. A fost un convoi lung de care cu loitre, toate pline cu răniți. Prietenul nostru zăcea în căruța lui fiind ultimul și în timpul transportului a fost mușcat tare de un cal al carului imediat următor, de brațul încă sănătos.

În Sulz a primit prima mâncare din dimineața luptei încoace. De aici s-a plecat cu trenul la Mainz, de acolo cu vaporul la Düsseldorf, de aici cu trenul la Bochum, unde fusese amenajat un lazaret mare într-o mănăstire. Eliberat la dorința lui pentru îngrijirea la domiciliu, a sosit la mama lui, însoțit de un îngrijitor, în 16 august seara – **zece zile după rugăciunea lui de pe câmpul de luptă din Wörth.**

Mama era tot săracă și iar rămăsese văduvă, fratele mai mare în loc s-o sprijine pe mama, era un bețiv; ambele surori erau grav bolnave. În aceste condiții bolnavul nu se putea însănătoși. Tot felul de boli, infecție abdominală, stomatită ulceroasă, dopuri de puroi și multe dureri la piciorul rănit îi devorau puterile și în toată această suferință inima era gata să se descurajeze. **Și totuși dragostea lui Dumnezeu a fost cea care s-a ocupat de această familie în asemenea încercări grele.** În sfârșit, Dumnezeu a dat alinare și însănătoșire. Dar încă până în primăvara lui 1872, prietenul nostru a trebuit să meargă în cârje. În acest timp a văzut-o pe una dintre surorile lui murind în pacea fericită a copiilor lui Dumnezeu. Atunci a apucat să vadă ce înseamnă când o inimă și-a găsit mântuirea și pacea în jertfa prețioasă a lui Isus Hristos și așteaptă cu bucurie clipa pentru a merge la Domnul ei iubit. Dar el personal n-a găsit nici acum această pace. Desigur, era important pentru el să ducă o viață sfântă. Nici un gând necurat, nici o vorbă greșită nu trebuia să-l apese. Aceasta era hotărârea lui cea mai serioasă. Trei ani s-a ostenit în ea, în timp ce a lucrat cu hărnicie ca fierar și lăcătuș. Dar în cele din urmă a trebuit să recunoască: vina mea crește, păcatele mele se înmulțesc, eu sunt un mare datornic înaintea lui Dumnezeu, **sunt pierdut.** În această stare l-a atins cuvântul despre **împietrirea lui Faraon**, pentru care n-a mai existat salvare pentru că s-a împotrivit lui Dumnezeu atâta timp. Dumnezeu i-a vorbit prin aceste cuvinte. L-a cuprins o teamă mai mare ca cea de atunci, de pe câmpul de luptă de la Wörth, că s-a împotrivit lui Dumnezeu, iar acum ar fi împietrit și pierdut pentru totdeauna. Cu această teamă s-a dus în camera lui, a îngenuncheat și printre lacrimi fierbinți a strigat și a stăruit după îndurare: „Salvează-mă, o, Dumnezeule, sunt aici cu toate păcatele mele, nu văd nici o cale de ieșire, nici un ajutor decât la tine. Dumnezeul meu, îndură-te de mine!” În această stăruință Dumnezeu a întors duhul celui care se ruga spre Isus și spre lucrarea săvârșită de El. Atunci el a văzut, ca niciodată până atunci, că Hristos a suferit o singură dată pentru păcatele noastre, Cel neprihănit pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. (1 Petru 3,18.) Atunci a căzut povara de pe inima lui, apoi a pătruns pacea lui Dumnezeu în ea și încă în ceasul acela a putut să fie în culmea fericirii și să-L laude pe Mântuitorul lui. Prin el a găsit și fratele lui, bețivul, viață nouă, deplină iertare de sub puterea Satanei. În familie au intrat o bogată binecuvântare a bunăstării pământești și mântuire veșnică. Dumnezeu și-a atins ținta cu acești copii ai Lui, cu educația Lui severă și minunata călăuzire.

Dar ție îți trimite Dumnezeu această povestire, ca să poți găsi și tu pace și viață veșnică în Isus și lucrarea săvârșită de El. **Este important și pentru tine lucrul acesta?**

Nr. 21

SĂGETI ASCUȚITE

„Și un om a tras cu arcul la întâmplare și a lovit pe împăratul lui Israel între încheieturile armurii. Și Ahab a zis celui care conducea carul său: **„Întoarce-ți mâna și scoate-mă din tabără, pentru că sunt rănit.’** Și lupta s-a făcut tot mai crâncenă în ziua aceea; și împăratul lui Israel a stat în car împotriva sirienilor până seara și la apusul soarelui a murit.” (2 Cronici 18,33-34)

A fost odată un conte, Ernst von Mansfeld, un conducător de oști din timpul războiului de treizeci de ani. După multe expediții militare și lupte nefericite, s-a îmbolnăvit în timpul marșului în Ungaria. Când a simțit moartea venind, s-a sculat, și-a încins sabia și a murit în completă înarmare, căci lucrul acesta i s-a părut cuviincios pentru un bărbat al spadei.

Tot așa și Ahab, împăratul lui Israel, stă în fața ochilor noștri ca un erou, care a stat în carul lui de luptă rănit de moarte, în lupta din fața Ramotului, până a murit. Dar moartea lui n-a fost păstrată în Biblie ca el să fie slăvit ca un erou, ci pentru a face cunoscut tuturor generațiilor sfânta seriozitatea a lui Dumnezeu, al cărui cuvânt și voință sunt împlinite exact. Ahab n-a fost un erou demn de glorie, ci a fost un vrăjmaș al lui Dumnezeu. Cu toate că Ahab L-a cunoscut pe Dumnezeu și de multe ori fusese avertizat în har și cu răbdare, el a făcut în cei 22 de ani de domnie ce este rău înaintea Domnului, mai mult decât toți care au fost înaintea lui. El și-a luat o soție păgână, Izabela, fiica regelui Sidonului. El a construit în capitala lui un templu și un altar idolului Baal și amăgit de soția lui a făcut, ca să-L mânie pe Dumnezeul lui Israel, mai mult rău decât toți împărații dinaintea lui. După ce Ahab a pus să-l omoare pe nedrept pe devotatul Nabot, profetul Ilie a pronunțat blestemul asupra împăratului Ahab: **„Așa vorbește Domnul: În locul unde au lins câinii sângele lui Nabot, vor linge câinii sângele tău.** Cu adevărat nu fusese nimeni ca Ahab, care s-a vândut ca să facă rău în ochii Domnului, după cum îl întărâta Izabela, soția sa.” (1 Împărați 21,19, 25).

Trei ani trecuseră de la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, ca și când totul ar merge bine și mai departe. Aliat cu împăratul lui Iuda, Ahab s-a dus la luptă împotriva oștirii sirienilor. Pentru a lupta în prima linie fără a fi recunoscut, Ahab a îmbrăcat o haină de rând peste armura lui. Astfel s-a dus la luptă. Dar un arcaș neînsemnat din oștirea siriană și-a încordat arcul în simplitatea lui și a tras la întâmplare în direcția oștirii israeliene. Această săgeată a fost mesagerul morții trimis de Dumnezeu. El l-a nimerit pe împăratul bine înarmat, în încheietura armurii. Cel mai bun arcaș din oștirea siriană ar fi greșit cu siguranță această țintă cu o tragere bine țintită, **dar săgeata lui Dumnezeu nu-și greșește niciodată ținta.** Împăratul rănit de moarte a rămas în carul lui de luptă până a scăpătat soarele. Apoi a murit. Lupta a fost pierdută, cadavrul împăratului a fost adus în capitala Samaria, carul de luptă plin de sânge a fost spălat în iaz **și chiar acolo au lins câinii sângele lui Ahab, după cuvântul pe care îl spusese Domnul.**

Nu toate proiectilele nimeresc în război. Da, se spune că unui dușman împușcat îi revine atâta fier și plumb tras pe lângă el, cât greutatea celui nimerit de glonț. Bineînțeles că multă muniție este trasă fără folos. Oamenii care în război au câte un om atins la fiecare împușcătură, sunt rari. După lupta de la Königgräss, comandantul de atunci al companiei a 12-a a regimentului Alexander, a stabilit consumul de muniție. Atunci i-a declarat un sergent – era un fiu al „pământului roșu” din Westfalia: „Am tras trei gloanțe. Unul asupra unui infanterist, al doilea asupra unui vânător; aceștia zac la Lipa; al treilea asupra unui cuirasier, care zace la Langenhof.” Acest sergent a fost pe drept foarte lăudat.

Acum lucrurile stau altfel pe un câmp de luptă. Ploaia deasă de alice bate mai departe decât ochiul și rar știe un soldat după o luptă să spună ce au realizat gloanțele lui, tot așa cum un rănit

cu greu știe să indice cine l-a lovit. Dar același Dumnezeu care a dirijat acea săgeată pe care arcașul sirian a tras-o în naivitatea lui la întâmplare, dirijează toate proiectilele fără număr care trec înapoi și încolo peste vastul câmp de luptă. Fiecare trebuie să realizeze ceea ce vrea Atotputernicul și nici unul nu-l poate nimeri pe acela care este acoperit de scutul lui Dumnezeu.

Dar Atotputernicul, pentru a-și împlini dorința, are nevoie nu numai de săgeți mortale trase de arc, nu numai de proiectile de plumb azvârlite cu praf de pușcă, ci și felurite necazuri, întâmplări serioase, încercări grele, prin care i se amintește unui om de păcatele lui, încât trebuie să le mărturisească în chinul lui sufletesc. David a spus: „Pentru că săgețile Tale m-au străpuns și mâna ta a coborât asupra mea. ... Pentru că nelegiuirile mele au trecut peste capul meu ca o povară apăsătoare, sunt prea grele pentru mine.” (Psalm 38,2,4). Sau cum mărturisește Iov: „Pentru că săgețile Celui Atotputernic sunt în mine, otrava lor îmi secătuieste duhul; spaimile lui Dumnezeu se rânduiesc de bătaie împotriva mea.” (Iov 6.4). Cu acești robi ai Lui, Dumnezeu a vorbit în har și ei au înțeles ce a vrut Dumnezeu să le spună. Ei n-au căutat, ca mulți oameni ai zilelor noastre, un medic sau hidroterapie rece, pentru a alunga melancolia inimii lor și nici pofta și distracția lumii pentru a amuți glasul conștiinței lor, **ci ei caută fața lui Dumnezeu.** În zilele necazului au știut să spună: „**Vorbește, robul Tău ascultă!**”

Dumnezeu folosește **de multe ori și un cuvânt ca pe o săgeată**, pentru a-l atinge în inimă **pe un om** care I s-a împotrivit mult timp. „Săgețile Tale sunt ascuțite ..... și săgețile Tale vor străpunge inima vrăjmașilor împăratului.” (Psalmul 45,6.) Dumnezeu deja pe mulți, care n-au vrut să lase pofta lumii și slujba păcatului, așa i-a lovit în inimă cu săgeata ascuțită a unui singur cuvânt, încât au trebuit să cadă la pământ în fața Dumnezeului sfânt.

Un bătrân căpitan de vapor, suedez, povestea de curând unui ofițer german, cum a fost el lovit de săgeata lui Dumnezeu. Aceasta s-a petrecut astfel: Deja în vârstă de 60 de ani, fără să-L cunoască pe Domnul, orb în privința păcatelor lui, astfel a intrat căpitanul pe Insula Malmoe într-o sală de așteptare, unde a avut de așteptat două ore. Acolo erau așezate ziare și o Biblie. După ce a cercetat ziarele, a luat din pliciseală, șovăind, Biblia. În clipa aceea a auzit un bărbat simplu, bătrân, rugându-se cu voce tare: ‚Iată, Doamne Isuse, aici întinde cineva mâna după Cuvântul Tău; o, dă lumină, ca să te găsească în el pe Tine!‘ Când căpitanul a auzit acestea, a aruncat Biblia și s-a năpustit afară pe ușă. Dar rugăciunea simplă a celui creștin bătrân fusese o săgeată a lui Dumnezeu. Neliniștea nu l-a mai părăsit pe căpitan până n-a vizitat acasă un prieten credincios, prin care el l-a găsit apoi pe Isus, iar în Isus viață și pace. –

Un bărbat tânăr, care voia să se bucure de lume, avea o mamă rugătoare, credincioasă, care vorbea de multe ori cu el despre gravitatea veșniciei. Dar îndemnul ei sever a devenit prea mult pentru fiul care nu voia să renunțe la viața lui desfrânată. El nu voia să fie chinuit în continuare de mama evlavioasă. El era vizitiu; a căutat și a găsit un post la celălalt capăt al țării, la niște moșieri bogați.

El și-a zis: acum am liniște din partea bătrânei mame – **dar rugăciunile ei l-au însoțit.** El nu știa că intrase în slujba unui creștin serios. În ziua următoare intrării lui în slujbă, a înhămat pentru a-și duce stăpânul undeva. Dar acesta nu s-a așezat în trăsură, ci lângă Johann, pe capră. Aha, și-a zis Johann, stăpânul tău vrea să vadă dacă mâni bine. Abia ieșiseră afară, că stăpânul lui s-a întors spre el, l-a privit și l-a întrebat: ‚**Johann, ești întors la Dumnezeu?**‘

Johann se mutase la o distanță de atât de multe mile, pentru a nu mai auzi acest cuvânt: ‚**întors**‘. Acum îl aude în prima zi.

El a sărit în sus de pe scaunul lui, ca înțepat de un ac. Da, o săgeată a lui Dumnezeu i-a străpuns inima. A trecut foarte puțin timp, când mama a primit această scrisoare: ‚**Mamă, sunt întors la Dumnezeu. Copilul tău cel pierdut, a fost găsit. Fiul tău, cel care a fost mort, a înviat. Isus m-a salvat!**‘

Acum așez și eu o săgeată a lui Dumnezeu pe foaia acestui text și trag în simplitatea mea la întâmplare. Las în seama lui Dumnezeu pe cine va nimeri săgeata: **ești tu întors la Dumnezeu?**

Nr. 22

ÎNCARTIRUIT LA CREȘTINI

„Voi sunteți lumina lumii; o cetate așezată pe vârful unui munte nu poate fi ascunsă; nici nu se aprinde o lumină și se pune sub baniță, ci în sfeșnic și luminează pentru toți cei care sunt în casă. Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre cele bune și să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Matei 5,14-16)

„Am venit în armată ca un om tânăr, zelos, am cutreierat toată țara, în mod deosebit în vremurile agitate, când trebuia să fim ba aici, ba acolo; am ajuns și până dincolo de granița patriei noastre. Am stat în orașe mari și mici, în sate mari și mici, ba un timp mai lung, ba un timp mai scurt și am învățat să cunosc țara și oamenii. Am fost sănătos și bolnav, am avut belșug și am dus lipsă. Am mărșăluit pe jos și am mers cu trenul, am vizitat biserici și clădiri de teatre, am fost vesel pe ringuri de dans și curând am suspinat prin spitale. Am învățat să citesc, să scriu și să socotesc, m-am ocupat cu geografia și istoria poate încă mai mult decât obișnuiesc de obicei să facă soldații și subofițerii. Am fost bine văzut de superiorii mei și respectat de camarazii mei, treceam drept educat în felul meu.

Dacă m-ar fi întrebat cineva despre religia mea, i-aș fi spus că sunt creștin. Dar puteți s-o credeți? Despre creștinismul adevărat nu știam nici cel mai neînsemnat lucru. Toată religia mea consta în aceea că era rușine să furi și că ai datoria să fi supus superiorilor. Dar de ce una era de rușine, iar cealaltă era datorie, nici aceasta n-o știam. **Totuși, aceasta o știam și eu: că ar exista un Dumnezeu; dar la El nu mă gândeam și nici nu-L cunoșteam.** Nici acum nu pot să pricep cum a fost posibil că am fost păzit de păcate grosolane și infracțiuni, de vreme ce am trăit absolut fără Dumnezeu în lume. Poate este pentru că mi-am închipuit ceva în sensul acesta, că aș fi un om cumsecade și cinstit, despre care nimeni n-ar putea spune ceva rău.

Firește că nu mi-am dat seama pe atunci că aceasta era nelegiuire: de a trăi ca om fără Dumnezeu și ca creștin fără Hristos.

Pe lângă aceasta era ciudat, că mereu îmi lipsea ceva și nu știam ce. Odată, la aniversarea împăratului, fanfara regimentului nostru a cântat coralul „Acum mulțumiți toți lui Dumnezeu”; atunci mi-au dat lacrimile, dar n-am știut de ce. –

Apoi am ajuns într-o zi într-un sat unde trebuia să rămânem opt zile, iar eu am fost încartiruit la un țăran care m-a primit prietenos. Când mi-a repartizat camera, m-a întrebat dacă vreau să mănânc cu el sau mai bine singur. Am răspuns politicoasă că prefer să mănânc în compania lui. Pentru că tocmai era prânzul, m-a condus în camera unde el și familia lui, împreună cu argații și slujnicele ședea toți la aceeași masă. Dar cum m-am simțit când a fost adusă mâncare și toți s-au sculat cu mare respect, iar stăpânul casei a mulțumit cu glas evlavios lui Dumnezeu pentru mâncare! Toți, chiar și copiii mici stăteau reverențios și cu mâinile împreunate și se vedea pe ei că se roagă și ei, chiar și cel mai mic, un băiat de trei ani, stătea liniștit și solemn acolo. Mă ridicasem și eu, din politețe firească, dar nu eram ferit de emoția lăuntrică. Am mâncat puțin; țăranul credea că sunt timid și a insistat prietenos să mănânc. Când toți au fost sătui și în timpul mesei toți fuseseră de-a dreptul veseli, toți s-au sculat din nou la fel de respectuos ca la început, și-au împreunat mâinile, iar stăpânul casei a spus: „Lăudați pe Domnul pentru că este bun, pentru că bunătatea lui rămâne pentru totdeauna!” Apoi și-au dorit toți „să le fie de bine” și fiecare a plecat la treaba lui, copiii la învățatul lor, căci în curând vor trebui să meargă la școală.

Liniștit și adâncit în mine m-am așezat într-un colț. Atunci a venit băiatul cel mic și s-a rezemat de genunchii mei și mi-a spus cu o căldură drăgălașă: „Povestește-mi acum ceva despre Mântuitorul!” Am început, în încurcătura mea, să povestesc despre mie și oi, despre boi, despre măgari și cai, căci despre Mântuitorul nu știam nimic. Dar băiatul o ținea pe a lui: să povestesc

despre Mântuitorul și a insistat atât, încât în cele din urmă am spus că nu știu nimic despre EL. ‚Și ești așa de mare,‘ a spus copilul, ‚și nu știi nimic despre Mântuitorul? Atunci nici n-o să ajungi în cer.‘ Da, la cer, desigur, încă nu m-am gândit în mod serios; dar a fost groaznic pentru mine să-mi aud sentința din gură de copil, că n-o să ajung în cer. Am ieșit afară, mi-am vizitat camarazii din sat, dar n-am scăpat de neliniște și am hotărât să las să treacă timpul cinei, înainte de a mă întoarce din nou acasă.

În sfârșit, pe la ora nouă m-am dus iar acolo. Cina se sfârșise, desigur, dar mi s-a păstrat porția cu bunăvoință. Am început să mănânc. Atunci a venit băiețelul, care tocmai trebuia să se ducă la culcare, iar pornit m-a privit serios și a spus: ‚Întâi te rogi, apoi mănânci!‘ Acesta a fost un șoc nou și mai puternic. N-am putut să mă rog, atunci copilul și-a împreunat mâinile și s-a rugat pentru mine și apoi s-a dus la culcare. Îmbucăturile aproape mi-au rămas în gât. Apoi a venit iar înăuntru tot personalul de casă și atunci s-a ținut slujba de seară; întâi s-a cântat, apoi s-a citit un capitol din Biblie și ici și acolo s-a explicat cât mai simplu. În sfârșit, au îngenucheat toți și eu împreună cu ei și atunci s-a mulțumit lui Dumnezeu pentru toate binefacerile trupului și sufletului primite și s-au rugat să fie păziți de orice rău. Apoi toți și-au dat mâna, și-au urat o noapte bună și au plecat de acolo.

Numai țăranul și soția lui au mai rămas în cameră și au mai vorbit cald și cordial cu mine, mi-au descris sfârșitul unei vieți petrecută în slujba lumii și mi-au spus că acesta este drumul pierzării; dar și cum Isus i-a iubit pe păcătoși și cum El a purtat la cruce păcatul și pedeapsa noastră în locul nostru. Țăranul m-a rugat să vin la Isus spre mântuirea mea veșnică și a mai spus: **„Sângele lui Isus Hristos ne curăță de orice păcat. Întoarceți-vă la EL și veți fi mântuiți!”**

Când am fost singur și am vrut să merg la culcare, m-au năpădit gânduri de toate felurile; eram rușinat și consternat și nu știam ce să fac. Toate păcatele vieții mele trecute se așezau în fața sufletului meu și mă speriau. Atunci m-am rugat: ‚Dumnezeu, Tu, Dumnezeul acestei case, fii și Dumnezeul meu!’

Hotărâtoare pentru mine a fost duminica următoare. Atunci am serbat un serviciu divin printre creștini credincioși, pe care n-am să-l uit niciodată. De atunci situația mea s-a schimbat; credința în Mântuitorul, care Și-a vărsat sângele pentru mine, care a suferit moartea pentru mine, deci că eu am fost eliberat de binemeritata judecată veșnică a lui Dumnezeu, mi-a adus pace în inimă; de atunci vreau să-I slujesc numai Lui și Cuvântul Lui este bucuria mea.” –

Până aici este povestirea unui subofițer german de odinioară, după propriile lui cuvinte. Cine pășește într-o adevărată casă creștină, trebuie să fie impresionat de dragostea și adevărul lui Dumnezeu. Fie ca toți cititorii acestor rânduri să se întrebe: Dacă acest soldat ar fi venit în casa noastră, ar fi auzit și la noi ceva despre Mântuitorul? L-am găsit noi pe Isus ca viața noastră, ca mântuirea noastră? Și dacă l-am găsit, **stă lumina noastră în sfeșnic sau sub baniță?** –

Cetatea din vârful muntelui nu poate să rămână ascunsă; ea trebuie să fie văzută. **Creștinismul viu trebuie să acționeze asupra anturajului ca lumina și focul. Numai o credință moartă poate fi purtată liniștit în buzunar. Un asemenea creștinism, care este scos din buzunar ca un carnet de notițe numai la ocazia potrivită, dar în rest nu este văzut de nimeni, nu este recunoscut de Domnul. Dacă tu ești un creștin, atunci trebuie să știi de ce trăiești pe pământ: pentru a-L proslăvi pe Isus prin viața ta, în fața ochilor acelor care nu-L cunosc pe Isus.**

Cine a găsit împăcare și mântuire în sângele lui Isus prin harul lui Dumnezeu, este chemat de Dumnezeu să fie o lumină pentru alții, ca ei să nu se piardă.

Nr. 23

PRO SAU CONTRA?

„Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; pentru că
ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6,7)

De ce Îl batjocoresc așa de mulți oameni pe Dumnezeu? De ce batjocoresc Cuvântul lui Dumnezeu și veșnicia? Câștigă ceva din aceasta? Devin mai fericiți, mai bogați sau mai deștepți? Nu! Ei batjocoresc pentru că trebuie să facă voia aceluia căruia îi slujesc ca robi. Înainte de toate tineretul, care, așa cum spune poetul „este prompt cu vorba”, iese repede cu vorba – în cazărmi, pe vapoare, în fabrici și ateliere, peste tot unde este mult tineret vesel la un loc. Hâtrul limbute este ademenit la glumele lui batjocoritoare, când este aprobat de toți. În nebunia inimii lui, Îl provoacă pe Dumnezeu, crezând că nu este acolo, pentru că ochiul lui nu-L vede. Dumnezeu nu numai că suportă cu răbdare dumnezeiască batjocura batjocoritorilor, ci El îi hrănește, îi îmbracă, le menține sănătatea și viața, El le adeverește prin creație, în soare, lună și stele, măreția și puterea Persoanei Sale, El îi avertizează prin Cuvântul Lui și prin experiențele vieții – până ce, în sfârșit, timpul de har alocat a expirat. Ce repede s-a petrecut aceasta adesea, de cât de puțin este nevoie, spre a amuți pentru totdeauna aceste buze obraznice? Dacă Creatorul a tot ce are viață Își retrage numai o clipă mâna ocrotitoare, atunci inima stă nemișcată, iar moartea își cară prada de acolo. Nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera.

Nici un creștin experimentat nu se va mira, că în zilele de acum batjocura obraznică în cuvinte, vorbite și tipărite, se răspândește. Căci aceasta ni s-a prezis în Biblie explicit: „Cunoscând întâi aceasta, că în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocură, umblând potrivit propriilor lor poftes și spunând: „Unde este promisiunea venirii Lui? Pentru că de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul creației.” (2 Petru 3,3-4.) Chiar apostolii Domnului Isus au mărturisit lucrul acesta categoric. (Compară cu Iuda 17-18).

Un creștin credincios nu poate niciodată să asculte fără să riposteze, cum Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu sunt batjocoriți. Pe el îl atinge cuvântul Domnului: „Dar pe cine mă va tăgădui înaintea oamenilor, pe acela îl voi tăgădui și eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 10,33.) „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în această generație adulteră și păcătoasă, și Fiul Omului se va rușina de el când va veni în gloria Tatălui Său, cu sfinții îngeri.” (Marcu 8,38.)

Din când în când Dumnezeul atotputernic vrea să-i doboare la pământ pe vrăjmașii Lui batjocoritori, în fața ochilor lumii întregi. Astfel, Dr. Kapadose, un vestit medic olandez, din naștere iudeu, ulterior un creștin credincios, a pus în anul 1873 să fie inserat în cotidianul din Haga, capitala Olandei, următoarea istorisire: „Proprietarul unei fabrici de hârtie, un bărbat fără slujirea lui Dumnezeu și un batjocoritor, a încercat prin strădaniile lui să momească pe unii din rudele și subordonații lui la necredință și să plece de la Evanghelie. Și a reușit cu mai mulți. Apoi, în urmă cu câteva luni a fost îndeplinit planul, în loc de moară să fie pusă o mașină cu aburi. „Unde am câștigat sutele, voi câștiga miile!” așa suna lăudăroșenia nefericitului bărbat. Muncitorii lui, spune el, n-ar mai putea acum nici să meargă la biserică, nici să țină duminica, pentru că ar trebui lucrat și duminica și în zilele lucrătoare, într-una.

A venit ziua instalării mașinii cu aburi. Au venit multe rude și curioși. S-au băut băuturi tari; cuptorul a fost aprins. Bucuria era mare, acum nu mai trebuia decât batjocorit. „Se spune că există un iad,” a strigat fabricantul; „curaj, și acesta este un iad,” în timp ce arăta spre cazanul incandescent. „N-o fi în iad așa de rău cum spun oamenii. N-a venit nimeni să ne povestească.” La aceasta s-a iscat un râs general și batjocuri. Deodată s-a auzit un vuiet ciudat. Fabricantul s-a apropiat în grabă ca să cerceteze ce ar putea fi. Când s-a aplecat peste cazan, a avut loc o

explozie. Foc și abur au umplut casa, spaima – toate inimile. După ce și-au revenit puțin, s-au uitat în jur după fabricant. L-au găsit atârând peste o grindă, mutilat și mort.”

Este adevărat că Dumnezeu numai în mod excepțional îi trage la răspundere așa de repede pe batjocoritorii nelegiuiți pentru cuvintele lor îndrăznețe, - deși lucrul acesta se petrece mai des decât vor să creadă batjocoritorii.

S-a petrecut abia de foarte scurt timp, că un negustor tânăr, care-și cumpărase un cal de călărie, în han, la întrebarea de tachinare a prietenilor lui: dacă știe și să călărească, a răspuns: „Da, desigur, pot să călăresc în iad!” În ziua următoare calul s-a întors în oraș fără călăreț, iar călărețul fanfaron zăcea mort lângă drum – călărise în iad.

Avem numeroase asemenea cazuri, demonstrate exact în toate amănuntele, în care Dumnezeu i-a dovedit omului că El este prezent și aude. Nimeni să nu creadă că măcar un singur cuvânt al batjocurii sau al nelegiuirii va rămâne fără urmări. **Morile lui Dumnezeu macină încet, dar mărunț.** „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera.”

Creștinii tineri, care pășesc în lume, au nevoie de încurajare pentru o mărturisire loială. Desigur, cine o face așa ca unul care a fost încorporat recrut în octombrie 1898, la Diebenhofen, care și-a lăsat Biblia acasă pentru că s-a temut că va fi batjocorit când o va despacheta, acela nu este un adept al lui Isus. Dar cui îi este cu neputință să-și tăgăduiască Domnul, care S-a dat pe Sine Însuși pentru a-i răscumpăra pe ai Săi cu propriul Lui sânge, acela suportă cu plăcere batjocura. Ucenicii lui Isus doar n-au, de cele mai multe ori, în zilele de acum alte suferințe de purtat pentru Domnul, decât puțină batjocură și izolare. Nu merită Domnul, Cel care a fost cel mai disprețuit, care de dragul nostru S-a lăsat scuipat în față și bătut, s-o purtăm împreună cu El? „Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui.” (Evrei 13,13.)

Niciodată nu trebuie să ne fie frică să-L mărturisim pe Domnul nostru, El, Cel prezent este de partea noastră. Un creștin care se roagă, care privește la Isus, Îi încredințează cuvintele lui, **primește înțelepciune de la Dumnezeu să spună lucrul potrivit la timpul potrivit.** Răspunde cu curaj aceluia care vorbesc așa de glumeț și de vesel și care cred că toți ceilalți sunt de partea lor. Vei vedea că în clipa când tu vorbești despre gravitatea veșniciei socoteli, despre Dumnezeu sfânt și despre judecată, - se va face liniște, iar figurile zâmbărețe ale ascultătorilor vor deveni serioase. Îți spun că duci o luptă onorabilă, victorioasă și este valabil și despre tine cuvântul: „Nu te teme, pentru că mai mulți sunt cei care sunt cu noi, decât cei care sunt cu ei.” (2 Împărați 6,16.)

Dar dacă Domnul în înțelepciunea Sa așa a potrivit lucrurile, ca tu să fii acoperit cu ocară și batjocură, - bucură-te! Este o clipă binecuvântată, de care te vei bucura veșnic. Tu nu știi ce se petrece în inimile celorlalți. **Fii convins că ei știu toți că la tine este adevărul, că ei luptă împotriva lui Dumnezeu.** Nu va dura multe zile sau ore, când va veni unul sau altul, care a fost câștigat pentru Isus de mărturia ta devotată. Și va dura un timp cât o suflare, atunci Domnul slavei, Isus Însuși te va cinsti – dar toți vrăjmașii Lui vor amuți pe vecie. Dumnezeu spune: „Pe cei care Mă onorează, îi voi onora” (1 Samuel 2,30), iar El împlinește acest lucru de multe ori în chip minunat deja aici, în timp. Dar când va împlini acest lucru în slavă, atunci ne vom minuna cu închinare despre cum cinstește și răsplătește Dumnezeu. Ferice de cel care este de partea lui Isus. **Ești tu de partea Lui?** Nu poți să fi neutru. Se spune: **pro sau contra?** Domnul spune: **„Cine nu este cu Mine, este împotriva mea.”**

Nr. 24

TRECEREA ARMATEI FRANCEZE DE SUD ÎN ELVEȚIA, LA 1 FEBRUARIE 1871

.... care ne-a eliberat din stăpânirea Întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. (Coloseni 1,13-14)

Era în ianuarie 1871. Bătălia de la Lisaine a fost încheiată, ultima oștire a Franței a fost învinsă.

Acestor trupe bătute li s-a frânt mândria și speranța, disciplina le-a fost zdruncinată. Coloanele franceze treceau anevoios pe cărări de munte acoperite de zăpadă și gheață. Ordinea slăbise. Comandantului francez nu i-a mai reușit în diferite rânduri să pună seara avanposturi conform regulamentului, pentru că trupele s-au risipit pentru a-și căuta adăpost.

Când în 24 ianuarie, comandantul suprem francez, generalul Bourbaki, și-a adunat comandanții de oști la un consiliu de război în castelul Farine, generalul Martineau l-a anunțat în scris, că din corpul lui de armată de 30 000 de bărbați, abia dacă mai sunt 15 000 sub arme, chiar și aceștia, la o ciocnire cu dușmanul ar fugi în loc să lupte. La fel au judecat și ceilalți generali. Pentru că generalul Bourbaki văzuse cu o zi înainte în orașul Besancon, marșul unui corp de armată care era în totală descompunere și confuzie, n-a mai văzut nici o speranță de a-și slava oștirea. Dar se mai oferea o soluție, dacă reușea, să găsească protecție în spatele apropiatei granițe a Elveției, față de germanii care îi împingeau de la spate. Marșul a pornit. În disperarea lui privind pieirea de neîmpiedicat a oștirii sale, generalul Bourbaki a avut o tentativă de sinucidere. Dar viața lui a fost păstrată; el a fost dus grav rănit peste granița elvețiană. În locul lui, comanda a fost preluată de generalul Clinchant. Armata încă mai număra 100 000 de oameni înarmați, dar abia jumătate dintre ei puteau fi folosiți în luptă.

Au mărșăluit prin Pontarlier spre granița Elveției. Dar aceasta era închisă. O puternică armată elvețiană sub conducerea generalului Herzog era pregătită să apere neutralitatea Elveției. Nici un francez înarmat nu avea voie să treacă peste granița elvețiană. Aici era vorba ori - ori! Fie depuneau armele și se predau ca prizonieri îndurării elvețienilor, fie erau nimiciți de germanii care îi urmăreau din spate. Încă o dată au sperat la salvare cei din cartierul general francez, când a venit vestea că s-ar fi încheiat un armistițiu. Au fost trimiși negociatori din toate corpurile de armată franceze la conducătorii germani. S-au bazat pe aceea, că vor cere încetarea ostilităților - era o speranță înșelătoare! Potrivit condițiilor tratatului, armistițiul n-avea nici o valabilitate pentru armatele care luptau la granița Elveției. Situația a rămas neschimbată: ori să depună armele, să se predea fără condiții la granița elvețiană, ori să fie răpuși de armele germanilor! Trebuia luată ultima decizie! În orașelul de graniță Verrieres a fost încheiată o convenție cu generalul Herzog, prin care armata franceză se predă îndurării Elveției. În noaptea spre 1 februarie a început trecerea pe teritoriu elvețian. Acum drumul era deschis. Pe trei străzi a trecut armata granița. 80 000 de francezi au lăsat armele și muniția jos; cai, tun și care au fost date în primire, trupele franceze au fost puse la loc sigur potrivit ordinilor autorităților elvețiene, ca prizonieri în zonele învecinate. **Erau scăpați de pieire.**

A fost pentru toți ofițerii și soldații, care aveau un oarecare sentiment de onoare soldătească, o durere profundă să intre în Elveția fără arme. Dar aceasta a fost condiția: ori să depună armele, ori să cadă pe mâna dușmanului. De o parte a graniței, de unde au venit, erau nenorocire, frig, moarte sau prizonierat, iar de cealaltă parte erau numai odihnă, siguranță și viață. Nici un dușman nu i-a urmat peste această graniță.

Cu siguranță, aceste trupe în care legătura disciplinei s-a desfăcut sub încordare, lipsă și înfrângeri, nu sunt o pildă, ci o avertizare serioasă. Ele arată că numai disciplina aspră și

loialitatea serioasă sunt în stare să ferească o armată de descompunere și rușine în vremuri de nenorocire și lipsuri.

Cu toate acestea, felul în care au găsit adăpost din pierzarea lor, oferă o asemănare izbitoare cu adăpostul care le este oferit tuturor oamenilor prin harul lui Dumnezeu în Hristos. Toți suntem din fire și prin propria vină, într-o împărăție a păcatului și a morții și am ajuns la pierzarea veșnică. Dar toți pot intra liberi într-o altă Împărăție, unde în loc de moarte și osândă îi așteaptă viață veșnică și mântuire. **Pentru orice păcătos care vrea să părăsească împărăția pierzării, harul lui Dumnezeu a iscălit un tratat veșnic valabil cu sângele Fiului lui Dumnezeu, prin care el are intrare liberă în minunata Împărăție a păcii.** Prin prețiosul sânge al lui Isus Hristos drumul este deschis. Oricine depune platoșa necredinței și a neîncrederii, armele nedreptății și ale păcătoșeniei, drapelul îndoielii și a mândriei, se predă în har în Numele Fiului lui Dumnezeu, acela pășește cu Acesta dincolo, în Împărăția luminii și a păcii. Dar ce greu se hotărăște omul la această trecere dincolo! El preferă să rămână unde este și să încheie un armistițiu în anumite condiții – dar aceasta nu merge; trebuie luată o hotărâre. Ori – Ori! Dar cei care într-adevăr au trecut dincolo, Îl laudă pe Dumnezeu pentru această trecere minunată. Ei mărturisesc: „Noi știm că am trecut de la moarte la viață!” Ei Îi mulțumesc lui Dumnezeu: „mulțumind Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină, care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale, în care avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor.” (Coloseni 1,12-14.) În urma lor a rămas vina. Sângele lui Hristos a șters-o. Judecata și osânda au rămas în urma lor, căci în Cuvântul neclintit al lui Dumnezeu este scris: „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus.” (Romani 8,1.) „Oricine crede în El, nu este judecat.” (Ioan 3,18.) Înaintea lor este veșnica slavă a lui Dumnezeu, cu care se laudă în nădejde. (Romani 5,2.) Partea lor de acum este Isus Însuși și în El pace și bucurie.

Iar acum, tu, cel care citești aceasta, ai trecut tu dincolo? Ești în partea aceasta sau în cealaltă a graniței. Ești adăpostit în Isus sau ești în țara morții? Dacă încă mai ești în împărăția păcatului și a morții, atunci grăbește-te, fugi de mânia viitoare, grăbește-te pe calea deschisă, la inima lui Dumnezeu!

Este o amăgire că trecerea trebuie să aibă loc numai atunci când moare omul. Atunci este prea târziu. Este moartea o instituție de corecție, în care oameni nelegiuți sunt făcuți sfinți? Moartea nu este așa ceva; **moartea este plata păcatului!** Ea îl așează pe om în adevărata personalitate a inimii și vieții lui în fața Dumnezeului sfânt. Atunci nu mai există nici o salvare. **Dar astăzi calea este încă deschisă.** Din toată vina, din mâhnirea conștiinței tale acuzatoare, din răceala unei vieți unde fiecare-și caută interesul lui, de pe căile primejdioase ale lumii, pe care niciodată nu se găsesc liniște și nădejde sigură, din nevoia vieții și din povara apăsătoare a grijilor, din toate datorită cărora omul suspinând trece prin valea plângerii – este deschisă în Isus o cale a păcii, pentru a găsi odihnă fericită la inima de Tată a lui Dumnezeu. **Grăbește-te să pășești pe ea!**

Nr. 25

DE LA MUS LA AMIRAL

„Dumnezeule, Tu ești Dumnezeuul meu, pe Tine Te caut în zori de zi; sufletul meu însetează după Tine, carnea mea tânjește după Tine, într-un pământ sec și uscat, fără apă”. (Psalmul 63,1)

În 22 aprilie 1676 a răsunat bubuitul puternic al unei mari bătălii maritime peste valurile albastre ale Mării Mediterane, în strâmtoarea Messina. Flota olandeză lupta împotriva francezilor și sicilienilor.

Cel mai mare amiral al Olandei, Michiel de Ruyter, stătea pe duneta înaltă a vasului-amiral „Die Eintracht” Atunci o ghiulea i-a smuls piciorul stâng și i-a sfărâmat piciorul drept. Eroul a căzut, s-a prăbușit mai bine de doi metri în jos pe punte și zăcea buimăcit. După câteva minute a deschis ochii și a spus: „Dumnezeule îndurător, Îți Mulțumesc din toată inima că m-ai păzit de atâtea ori în primejdiile vieții mele, iar acum mă încerci din nou; fă ca această pedeapsă să slujească spre mântuirea sufletului meu!” El a răbdat dureri nesfârșite, dar grija lui s-a extins peste tot. De mai multe ori a izbucnit în cuvinte: „Doamne, apăra flota! Cruță-i pe ofițerii noștri, pe marinarii noștri și soldații, care pentru o plată mică suferă atâta necaz și primejdie! Dă-le curaj și putere, ca să obținem victoria!” Nici prietenii, nici dușmanii n-au observat în afara navei-amiral, că marele amiral era rănit de moarte. Pe propria lui navă el a fost acela care, la explozia proiectilelor dușmane a strigat echipajului său: „Curaj, copii, curaj, atunci victoria va fi a voastră!”

Astfel a devenit victorios Michiel de Ruyter în ultima lui bătălie. Dar puterile lui au scăzut vizibil în decursul zilelor următoare. Zăcea acolo pe ultimul lui pat și cu profundă ardoare se ruga cuvintele Psalmului 63. Acesta sună așa, după traducerea textuală (versetele 1-8): „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeuul meu, pe Tine Te caut în zori de zi; sufletul meu însetează după tine, carnea mea tânjește după Tine, într-un pustiu sec și uscat, fără apă. Așa Te-am privit în sfântul locaș, ca să văd puterea Ta și gloria Ta. Pentru că bunătatea Ta este mai mult decât viața, buzele mele Te vor lauda. Așa Te voi binecuvânta toată viața mea, îmi voi ridica mâinile în Numele Tău. Sufletul meu se va sătura ca de măduvă și de grăsime și gura mea Te va lauda cu buze care cântă de bucurie. Când îmi amintesc de Tine în patul meu, mă gândesc la Tine în vegherile nopții; pentru că Tu ai fost ajutorul meu și la umbra aripilor Tale voi cânta de veselie. Sufletul meu Te urmează de aproape; dreapta Ta mă susține.”

Astfel a adormit în 29 aprilie 1676, înconjurat de comandanții flotei sale, în golful Siracusa, un ucenic al lui Isus.

Patria lui recunoscătoare i-a ridicat un monument mareț în biserica Nouă din Amsterdam, în a cărui inscripție funerară amiralul de Ruyter este laudat ca salvator al patriei. La sfârșitul acestei inscripții eroul este numit cu numele de onoare pe care-l avea la prieteni și dușmani: **Spaima Marelui Ocean**. El și l-a câștigat, într-adevăr; și mai avea și un titlu pământesc, mai înalt: **era un copil al lui Dumnezeu!** Ceea ce s-a rugat pe patul morții, era respirația vieții lui sincere, care lua putere și înțelepciune, lumină și mângâiere din Cuvântul lui Dumnezeu. El avea numai o țintă: să plece din acest pământ al secetei, unde sufletul nemuritor însetează după Dumnezeu, pentru a ajunge pe tărâmul fericit, unde copiii lui Dumnezeu vor lauda pe Mântuitorul lor cu buze voioase.

Lumea spune că acești evlavioși, aceștia care se roagă, acești oameni care citesc zilnic Biblia, care-L mărturisesc pe Isus al lor, nu sunt folositori pentru lucrurile pământești. Este adevărat că atunci când este vorba de lupta în furtună și în valuri, în vuietul bătăliei, de punerea la probă a curajului bărbătesc și a devotamentului, de intransigență și vitejie, că atunci creștinii nu contează? **Laudă și mulțumire lui Dumnezeu că lucrul acesta nu este adevărat!** Ce-i

drept, asemenea afirmații poți auzi destul de des, când copiii lumii, în clinchetul de pahare, în toiul plăcerii lor trecătoare privesc de sus batjocorind, la cei care nu participă. Nu, creștinii sinceri nu participă la plăcerea lumii. Ei se gândesc la cuvântul Scripturii: „Nu știți că cei care aleargă pe stadion, toți aleargă, dar numai unul primește premiul? Astfel alergați, ca să câștigați! Iar orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate; ei deci, într-adevăr, ca să primească o cunună care se veștejește, iar noi, una care nu se veștejește. Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță; lupt în felul acesta, nu ca lovind în aer: ci îmi disciplinez trupul și îl țin în supunere, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu dezaprobat.” (1 Corinteni 9,24-27.) Dar istoria lumii pune mulți asemenea bărbați înaintea ochilor noștri, ca „Ziethen aus dem Busch”, care era un om care se ruga; el a mai putut să mângâie în vremuri de restriște și să îmbărbăteze în clipele liniștite; când împăratul lui privea spre viitor fără speranță, el arăta în sus, spre Aliatul de sus, care este credincios. În lungul șir al copiilor lui Dumnezeu care se roagă, care ca eroi au devenit salvatori ai patriei lor, strălucește și numele lui Michiel de Ruyter. El s-a născut în 26 martie 1607, la Vlissingen, ca fiu al unor părinți săraci și la 11 ani a fost dus în ucenicie la un frânghier, dar a fugit curând de acolo, s-a dus ca elev-marinar la inspectoratul maritim, la 15 ani a devenit deja marinar, iar la 34 de ani era deja contraamiral. În această calitate a condus în 1641 flota olandeză, cu care Portugalia era sprijinită împotriva superiorității flotei spaniole. În 1642 a luptat împotriva englezilor, mai târziu împotriva suedezilor și francezilor. Cele mai mari fapte glorioase ale lui le-au adus războaiele Olandei, de mai târziu, împotriva englezilor. În anul 1666 a învins în trei mari lupte maritime în Canal, în 1667 a intrat pe Tamisa, a distrus acolo corăbiile engleze și șantierele navale și a obținut astfel cu forța pacea de la Breda. Când în anul 1673 Anglia s-a aliat cu Franța pentru a reînnoi războiul împotriva Olandei, flota olandeză sub conducerea lui de Ruyter a câștigat o victorie decisivă. Într-adevăr, acest bărbat avea motive să-L laude pe Dumnezeu la ultima lui rănire, că El l-a păzit de atâtea ori în primejdiile vieții lui și l-a binecuvântat așa de mult. El avea 69 de ani și petrecuse 58 de ani în slujba mării. Nu exista nici o mare pe globul pământesc, pe care să nu fi luptat. El a cucerit insule și forturi în nord și în sud, a dobândit pentru Țările de Jos lunga coastă africană la oceanul Atlantic, i-a înfrânt pe pirați și a luptat de neînving în 14 mari bătălii pe mare în calitate de comandant suprem.

Nu i-a lipsit nimic din ceea ce pot să-i ofere succesul pământesc și onoarea omenească. **Cu toate acestea sufletul lui înseta după aceasta, de a fi răpit din pustiul acestei vieți, acolo unde putea privi slava lui Dumnezeu în sfântul locaș.** Este foarte ciudat că acest erou care a trăit pe apă, care a cutreierat 58 de ani toate mările pământului, la decesul lui a numit pământul: **un pământ uscat, fără apă!** El privea pământul cu ochii credinței și a aflat că aici este un pustiu secetos, că apa vieții pentru sufletul lui nemuritor, după care acesta înseta, nu se găsea în onorurile și reușitele pământești. **Sufletul lui înseta după Dumnezeu!**

Și sufletul tău însetează după Dumnezeu, nici tu nu vei găsi în nici un succes, în nici o onoare a acestei lumi ceea ce duce inima ta la odihnă. Unul, însă, stă pe marginea drumului vieții tale, care îți spune despre lucrurile trecătoare și despre succese și despre tot ceea ce-ți oferă lumea: „Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou; dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu, va deveni în el izvor de apă, țâșnind în viața eternă.” (Ioan 4,13-14.) Vrei să fii binecuvântat în viața pământească? Vrei să fii capabil în profesie? Vrei să fii un bărbat curajos în ziua furtunii? **Căutați întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor da pe deasupra!** (Matei 6,33.)

Nr. 26

RĂZBUNAREA SÂNGELUI

„(v-ați apropiat) de Isus, Mijlocitorul unui nou testament (legământ) și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.” (Evrei 12,24)

Atât printre arabi, cât și printre locuitorii insulei Corsica stăpânește din vremuri străvechi răzbunarea unui omor. Dacă în aceste popoare cu sânge fierbinte, pătimase, s-a petrecut o crimă din răzbunare sau din gelozie, atunci nu este anunțat tribunalul, ci pentru tatăl, fiul sau fratele ucis intervine ca răzbunător al sângelui, ruda bărbătească cea mai apropiată. El se consideră chemat să-l ucidă pe acela care a vărsat sângele familiei lui. Atunci, adesea se leagă de un omor un șir întreg de acte sângeroase de răzbunare. Au fost nimicite deja, în decurs de câteva zeci de ani, întregi familii arabe prin fapte de răzbunare succesive reciproce, din ambele părți.

În Corsica nu se întâmplă rar ca instanța să respecte concepția populară adânc înrădăcinată a răzbunării sângelui, să-l achite pe ucigaș dacă el invocă aceasta, că și-a îndeplinit datoria ca răzbunător al sângelui. În februarie 1892, în orașul Bastia a fost achitat un ucigaș de 15 ani, care l-a urmărit ca răzbunător al sângelui pe ucigașul tatălui său. Victima i-a scăpat și atunci i-a împușcat tatăl, pentru că după părerea lui, din acea familie trebuia să curgă sânge.

Ce eroare sumbră! Într-adevăr, Dumnezeu poruncește autorității: „Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om.” (Geneza 9,6.) Dar tuturor celor care întrebă de sfânta lui voie, Dumnezeu le poruncește: „Nu vă răzbunați singuri; că lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: ‚Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti’ zice Domnul.” (Romani 12,19.)

Când a fost ucis primul om pe acest pământ, Abel, sângele lui a strigat **după răzbunare**. Dumnezeu i-a spus ucigașului Cain: „Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.” Dar când Isus, Fiul lui Dumnezeu murea pe cruce, sângele Lui a vorbit mai bine decât sângele lui Abel. Sângele Lui a strigat după îndurare pentru toți cei care, crezând, caută har în acest sânge.

În vechiul legământ, Dumnezeu și-a însoțit porunca sfântă: „Să nu ucizi” cu cuvântul sever: „Cine va da unui om o lovitură de moarte, să fie pedepsit cu moartea!” (Levitic 24,17.) Răzbunătorul omorului trebuia, după ce bătrânii au dat sentința judecătorească, să-l caute în grabă pe cel ce a dat lovitura de moarte, pentru a-l omorî. Dar îndurarea lui Dumnezeu a pregătit în har o salvare pentru aceia care au comis o lovitură de moarte nu din ură, nu cu intenție. Pentru aceștia existau șase cetăți de scăpare. De îndată ce vinovatul a trecut dincolo de granița cetății de scăpare, el era răpit puterii răzbunătorului sângelui. El trebuia să rămână acolo până la moartea marelui preot. De îndată ce venea vestea că a murit marele preot, ucigașul era curățat pentru totdeauna de orice vină. El, care înainte trebuia să se grăbească spre cetatea de scăpare, iute la picior ca o sălbăticiune hăituită, pentru a scăpa de răzbunătorul sângelui, acum putea, prin moartea marelui preot eliberat de vină și pedeapsă, să plece acasă cu conștiința liniștită și în deplină siguranță.

Era îngrozitoare gravitatea vinii de sânge neîmpăcate. Nici un merit, nici lungimea anilor nu puteau să scadă ceva din blestem și din pedeapsă. Citim despre Ioab, victoriosul comandant de oști al împăratului David, că odinioară a omorât din răzbunare, cu viclenie pe căpeteniile lui Israel: Abner și Amasa. Mulți ani trecuseră de atunci. Ioab a câștigat multe victorii. Părul lui încărunțise de mult; atunci Solomon a lăsat să fie răzbunată vina de sânge. Ce-i drept, Ioab a fugit în cortul Domnului, s-a agățat de coarnele altarului; zadarnic, nici aici nu exista vreo salvare. Răzbunătorul sângelui trimis de împărat l-a înjunghiat și l-a îngropat. Sângele vinii lui s-a întors asupra capului celui vinovat. Ce grav este lucrul acesta! (1 Împărați 2,5-6; și 2,28-34.)

Nu trebuie să fii un ucigaș pentru a ajunge sub blestemul păcatului. Nu, toți, chiar și cei mai virtuoși, chiar și oamenii nobili stau sub blestemul păcatului și au nevoie de o cetate de scăpare. La crucea de la Golgota este locul harului, singura cetate de scăpare unde păcătosul găsește siguranță. De acolo poate pleca acasă în pace, eliberat de toată vina, pentru că Marele Preot veșnic, Isus Hristos, a murit o dată, pentru a îndepărta multe păcate. Dar există numai această singură cetate de scăpare. Zadarnic caută păcătosul în altă parte salvare și siguranță, nici în fapte bune, nici în abnegație. Numai cine stă sub ocrotirea sângelui vărsat la cruce este în siguranță. **Acolo este împăcare veșnică pentru orice vină.**

Mulți oameni știu lucrul acesta, dar nu se grăbesc la cetatea de scăpare. Ei rămân acolo unde sunt, în speranța că răzbunătorul sângelui nu-i va găsi prea curând. Ei se amestecă în afacerile zilnice, crezând că medicul le-ar putea spune încă în timp util când se apropie mesagerul morții. Dar deodată, când cred că nu este nici o primejdie, că ar mai avea mult timp să pună în ordine una sau alta, îi înșfacă moartea pentru a-i preda răzbunării unui Dumnezeu drept și sfânt. Ar fi fost timp să ajungă la cetatea de scăpare, numai că au amânat, în ciuda tuturor avertizărilor.

Tot așa a fost și în cazul unui bărbat tânăr, care de trei ori în decurs de câțiva ani ajunsese pe marginea mormântului printr-o boală grea. Viața lui a fost una nelegiuită, plină de păcate evidente în fața oamenilor. De trei ori, în pragul veșniciei I-a jurat solemn lui Dumnezeu îndreptare, dacă îl va scula din nou; dar de fiecare dată când Dumnezeu, împotriva tuturor așteptărilor îi dăruia din nou sănătatea, el se întorcea la vechea viață păcătoasă. În cazul lui era adevărat cuvântul serios: „Câinele s-a întors la ce vărsase” și „Scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă”. (2 Petru 2,22.) Acum era bolnav pentru a patra oară, în chinuri mari, sfârșitul se apropia vizibil repede. El credea că mai are un altar, ale cărui coarne să le îmbrățișeze – el și-a rugat rudele credincioase din camera alăturată să se roage pentru el. Era amiază. Ei s-au retras pentru a se apropia de Dumnezeu în rugăciune. Dar i-a întâmpinat cuvântul sever: „Deoarece eu am chemat și voi ați refuzat să auziți, mi-am întors mâna și nimeni n-a luat seama, ci ați respins orice sfat al meu și n-ați vrut nici o muștrare a mea, voi râde și eu în nenorocirea voastră, îmi voi bate joc când vă va cuprinde frica. Atunci mă vor chema, dar nu voi răspunde, mă vor căuta îndată, dar nu mă vor găsi.” (Proverbe 1,24-26, 28.) N-au putut să se roage; au deschis ușa; în această clipă au răsunat spre ei, cu un strigăt îngrozitor, aceleași cuvinte de pe buzele muribundului: „voi râde și eu în nenorocirea voastră, îmi voi bate joc când vă va cuprinde frica.” Acestui strigăt puternic al muribundului i-a urmat liniștea morții: sufletul sărmanului plecase, s-a dus la soarta lui veșnică.

Tu, cel care până acum ai trăit fără griji sau fără să-ți faci gânduri, ascultă glasul de avertizare, încă poți să ajungi la cetatea de scăpare sigură. Fiecare clipă este prețioasă. Tu nu știi ceasul în care te înșfacă răzbunătorul, pentru a te duce la locul nopții veșnice și al veșnicei dureri.

În țara Canaan trebuiau să facă de multe ori un drum lung pentru a ajunge la cetatea de scăpare, ale cărei porți stăteau zi și noapte deschise. Dar ție, brațele deschise zi și noapte ale lui Isus îți sunt aproape; oriunde ai fi, fie afară, pe mare, fie acasă, cu ai tăi, fie în cazarmă - **toți păcătoșii pot pretutindeni să găsească inima Salvatorului lor, veșnica cetate de scăpare!**

Tu, cel care ai trăit până acum neîmpăcat, te rog, vino așa cum ești, la Isus, care stă pregătit cu brațele deschise și cu inimă iubitoare, să te salveze și să te binecuvânteze potrivit întregii dragoste a inimii Lui, potrivit valorii desăvârșite a jertfei Lui.

Nr. 27

LA O PARTE CU ACESTA!

(vinerea mare)

„Ia-L, ia-L! Răstignește-L!” (Ioan 19,15)

Din vremuri străvechi au existat forme stabilite prin lege, pentru a-i pune pe infractori cu toate semnele ocării în fața ochilor poporului. În oștirile germane, de exemplu, acestui scop îi slujea **bătaia la stroi**. Cine era osândit la această pedeapsă dezonorantă, era scos din tabără dezbrăcat până la brâu. Afară erau așezați camarazii lui. Ei formau în două șiruri lungi un culoar. Fiecare avea în mână câte o nua lungă de răchită. Cel osândit trebuia să treacă de-a lungul acestui culoar de 6 până la 12 ori și primea de la fiecare câte o lovitură pe spinare. Comandantul, care călărea în afara culoarului, era obligat să supravegheze executarea exactă a pedepsei. Pe ambele părți ale culoarului erau așezați toboșari, care prin duritul tobelor lor trebuiau să acopere strigătele de durere ale condamnatului, care de foarte multe ori se prăbușea mort sau era luat de acolo inconștient. Printre cei 300 de soldați care trebuiau să-l lovească pe camaradul lor, nu trebuia să fie nici o îndurare; el era dezonorat și exclus din mijlocul lor – **dar acolo totuși era îndurare și compasiune în multe inimi**; câte o lovitură care, cu brațul ridicat părea să fie dată așa de tare, era reținută pe neobservate, pentru că mila din inimă era mai tare decât puterea legii.

Unul, însă, a stat în fața întregului popor ca osândit și respins; pentru Acesta n-a existat milă. El a trebuit să spună: „Ocara Mi-a frânt inima și sunt copleșit; și am așteptat compătimire, dar degeaba, și mângâietori, dar n-am găsit nici unul.” (Psalmul 69,20.) Acesta a fost Domnul, pe când stătea ca un respins în fața lui Pilat din Pont și în fața întregului popor. Pilat din Pont era convins de nevinovăția Domnului. Dar din teamă față de preoții de seamă n-a îndrăznit să dea sentința dreaptă: „Nevinovat, deci liber!” Poporul trebuia să-L achite pe Isus. El trebuia, potrivit obiceiului praznicului, să dea poporului pe unul dintre răufăcătorii condamnați, pe care-l cereau ei, iar el le-a propus să-l grațieze pe Isus. Dar preoții de seamă au instigat poporul să-l ceară pe ucigașul Baraba „care fusese aruncat în temniță pentru o răscoală și pentru un omor. Dar ei strigau în gura mare și cereau să fie răstignit. Și strigătele lor și ale preoților celor mai de seamă au biruit.”

Dar Pilat a vrut să mai încerce o dată să provoace mila mulțimii; el a lăsat ca Domnul să fie biciuit. Fiul lui Dumnezeu stătea acolo cu mâinile strâns legate de un stâlp, iar bicele din șirete de piele, fluturate de mâini neîndurătoare, Îi sfâșiau spatele. Probabil că Pilat a rostit numai un cuvânt al poruncii: „Flagellum!” (Bicele!), iar soldații romani au executat ordinul. Dar Cuvântul lui Dumnezeu adeverește: **„Atunci Pilat L-a luat pe Isus și L-a biciuit.”** Mâna lui albă, mâna lui de patrician n-a luat ea însăși biciul, - dar Dumnezeu l-a considerat răspunzător pentru ceea ce a provocat ordinul lui. Ce grav este lucrul acesta!

Iar soldații romani au împletit o cunună din spini și au așezat-o pe capul lui Isus și l-au aruncat pe umeri o manta stacojie și au plecat genunchiul în batjocură înaintea Lui: „Plecăciune, Împăratul iudeilor!” și Îl loveau peste obraz. Aceasta se petrecea în curtea pretoriului, a palatului roman de justiție.

Atunci Pilat l-a dus din nou pe Domnul în fața mulțimii poporului. **Astfel a ieșit Isus afară și purta o cunună de spini și o haină stacojie**, iar Pilat a strigat arătându-L pe Isus preoților mai de seamă și cărturarilor: **„Ecce homo!”** (Iată – omul!). El s-a gândit că această faptură împărătească în nenorocirea ei de negrăit va trezi milă. Se înșela. Un strigăt furios a răsunat îndată: „Răstignește-L, răstignește-L!” „Noi avem o lege și după legea noastră El trebuie să moară, pentru că s-a făcut pe Sine Însuși Fiu al lui Dumnezeu.” Când Pilat a auzit acest cuvânt, s-a temut și mai mult. Conștiința lui îi mărturisea că Acesta nu era un om ca

ceilalți oameni. Domnul a fost dus înapoi în pretoriu. Pilat L-a urmat și L-a întrebat: „De unde ești Tu?” Dar Isus nu i-a dat nici un răspuns. Dar apoi Isus a mărturisit nefericitului bărbat despre Sine că este **Împărat al adevărului**. Dar romanul orb, cu experiența vieții a răspuns ridicând din umeri: „**Ce este adevărul?**” El nu vedea nimic din adevăr, că dragostea lui Dumnezeu stătea în fața lui, nimic din faptul că el era pe calea spre îngrozitoarea pierzare veșnică. Inima lui era împietrită pentru adevărul lui Dumnezeu. Într-adevăr, Pilat s-a străduit mai mult să-L elibereze pe Domnul. Dar preoții mai de seamă și mai marii poporului l-au amenințat cu plângerea la împărat: „Dacă dai drumul omului acestuia, nu ești prieten cu Cezarul. Oricine se face pe sine împărat, este împotriva Cezarului.” Astfel bărbatul fără conștiință a ajuns la capătul puterii sale de împotrăvire. Primejdia de a-și pierde postul înalt, cariera lui strălucită, a biruit orice obiecție a conștiinței. Nu, mai bine Îl sacrifica pe Isus. El a urcat pe scaunul obștesc de judecată și L-a înfățișat din nou pe Isus. Zadarnic i-a trimis nevasta lui mesajul: „Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta; căci azi am suferit mult în vis din pricina Lui.” (Matei 27,19.) Într-adevăr, Dumnezeu a făcut mult ca să-l ferească și să-l salveze pe acest Pilat din Pont; dar totul, totul a fost zadarnic. Era ora 12 la amiază. Iar Pilat a spus iudeilor: „Iată Împăratul vostru!” Și toată mulțimea poporului a strigat: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!” Atunci Pilat a pus să se aducă un lighean cu apă și s-a spălat pe mâini în fața întregului popor și a spus: „**Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia. Treaba voastră!**” Atunci tot poporul a răspuns și a zis: „**Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!**” Apa nu l-a spălat pe Pilat, ci propriile lui buze l-au condamnat.

Acolo stătea singurul om desăvârșit, singurul fără păcat care a pășit pe acest pământ, spre deplina plăcere a lui Dumnezeu. **Ecce homo!** Acolo stătea Acela care a vindecat bolnavi, a făcut pe orbi să vadă, a înviat morții. Cu cinci zile mai înainte poporul L-a salutat cu ramuri de palmier și cu strigăte de bucurie. De ce acum răsuna strigătul: „Ia-L!” Oare de ce erau acum, dintr-odată toți oamenii una în osândirea Acestuia singur? Pilat și Irod, preoții mai de seamă, iudeii și soldații romani, locuitorii Ierusalimului și străinii care veniseră cu grămada la praznic, oameni importanți și neînsemnați, bogați și săraci, bătrâni și tineri, toți strigau: „Ia-L! Răstignește-L! Răstignește-L!”

Ah, acest Unul era Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul acelora care L-au condamnat la moarte și toți aceștia care strigau acolo, au fost orbiți de puterea lui Satan, căruia trebuiau în ceasul acesta să-i demonstreze supunere, fără ca ei să știe.

Astfel a împlinit omul măsura completă a păcatului său, iar **Dumnezeu infinitatea dragostei Sale salvatoare**. Isus, făcut păcat pentru noi, respins de oameni, părăsit de Dumnezeu, a suferit și a murit pe cruce. Aceia n-au știut ce fac, **dar tu știi ce s-a petrecut acolo**. Ție ți s-a propovăduit și mărturisit de sute de ori că **Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce, pentru că a luat locul păcătosului vinovat și condamnat, locul tău și locul meu**. Tu știi lucrul acesta. Te întreb: ce ai răspuns la acest mare mesaj de dragostea al lui Dumnezeu? Ce I-ai răspuns Domnului răstignit, care-ți strigă prin cununa Lui de spini: **Pentru tine! Pentru tine!**? Strigătul: **la o parte cu Acesta!** n-a răsunat numai la locul judecății din Ierusalim; el a răsunat din milioane de inimi, este semnul caracteristic al milioanele de vieți, al miilor de familii și din zilele noastre. Întrebarea: „Pro sau contra lui Hristos” guvernează viața oricărui om; și **pe a ta**.

Privește la Fiul lui Dumnezeu, care a fost respins, care a ieșit afară la Golgota sub ocară crucii! **El a purtat vina păcatului și pedeapsa ta, ca tu să fii salvat. Te-ai lăsat biruit de această dragoste?**

O. te rog, nu merge pe calea lui Pilat din Pont, recunoaște dragostea lui Dumnezeu în Acest Isus care stă în fața ta sub cununa lui de spini! **Ecce homo! Acest Isus este Fiul lui Dumnezeu, care vrea să te salveze; omagiază-L!**

Nr. 28

LA MORMINTE

(Paști)

„Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde.” (1 Tesaloniceni 4,13)

Pământul a fost numit un mare câmp al morții. Și așa este; drumul nostru pământesc duce de la o groapă la alta, până-și găsește sfârșitul în propriul mormânt.

Cine a participat la o campanie militară, acela trăiește același lucru în stil mare după fiecare zi de luptă. Atunci sunt duși la ultima odihnă camarazii rămași acolo, o simplă cruce de lemn așezată pe movila lungă și joasă, iar apoi viața merge înainte. Dar apoi, cine rămâne pe câmpul de luptă cu trupele care au fost desemnate să curețe câmpul de luptă, are zile întregi această treabă: să îngroape morții, prieteni și dușmani. În moarte nu mai erau prieteni și dușmani; nu conta dacă leșul palid purta pantaloni roșii sau gri – ci **dacă sufletul nemuritor, care a locuit în acest înveliș acum părăsit, a găsit sau nu pace și viață veșnică în Hristos.** Dar nici un om nu putea să citească în trăsăturile acestor tineri devotați și nici pe mormântul lor nu se putea citi unde se duseseră, fie în bucurie, fie în chin. Chiar și lucrul acesta este inutil, când se spune despre asemenea decedați: „Arată așa de împăcat!” Dacă într-adevăr a găsit o pace veșnică, știe Domnul, cunoscătorul inimilor, care îi cunoaște pe ai Săi și este cunoscut de ei. Dar există morminte de la care știi cum a fost sfârșitul aceluia care a fost îngropat acolo. Dacă, de exemplu, un bărbat nobil, dintr-un neam ales, care cunoștea Biblia, cu toate acestea pune să i se scrie pe mormânt:

Am trăit în îndoieli, dar nu nelegiuit,
Murit-am în nesiguranță, totuși neclintit;
A nu ști și a greși îi e omului menit.
Ființă a ființelor, îndură-Te de mine!

atunci ca creștini ne acoperim capul în semn de adâncă milă; căci vedem aici ceva din lupta unei inimi omenești pentru ceva ce este nobil și bun și auzim totuși din gura celui decedat, că el nu s-a lăsat găsit de Mântuitorul care-l căuta. De aceea nici n-a găsit nădejde și siguranță.

Și mai tristă este povestea unui mormânt din biserica din Büren, din Olanda, care poartă mândra inscripție: „În timp ce se pregătea să moară, a spus cu glas tare adio prietenilor lui.” Aici s-a descompus cadavrul lui Maximilian de Egmont, care a murit la Madrid în anul 1564. Ziua și ora decesului său i-au fost prezise exact de vestitul specialist în anatomie și medic personal al regelui Filip al II-lea al Spaniei, Andreas Vesalius, care îl consultase pe conte din punct de vedere medical. Contele și-a invitat pentru ceasul care îi fusese anunțat ca ceas al morții sale, prietenii la un banchet de adio, le-a povestit ce spusese Vesalius, a ridicat cupa lui mare de argint și a spus: „Rămâneți cu bine! Să mai bem o dată pentru un sfârșit bun!” După această dușcă, contele Egmont a căzut pe spate, murind în fotoliul lui, lovit de apoplexie – într-adevăr, acest mormânt nu vorbește **despre un sfârșit bun.**

Unul dintre cele mai ciudate morminte se găsește în vechiul cimitir din Marienstrasse, din Hanovra. Un bloc uriaș de gresie se înalță pe două trepte, cea de jos purtând inscripția: „Acest cavou răscumpărat pe veci, nu trebuie deschis niciodată.” Este mormântul unei doamne aristocrate care a murit în urmă cu 140 de ani. Dar ce s-a întâmplat? Bobul neînsemnat de sămânță al unui stejar a căzut în brazda dintre blocul de gresie și trepte. A încolțit, a crescut și și-a adâncit rădăcinile în interiorul mormântului. Copăcelul crescând, a împins pietrele în

dreapta și în stânga din poziția lor. Astăzi este un copac de grosimea unui om și o înălțime considerabilă, care a deschis mormântul.

Era un cuvânt nechibzuit, cel care era dăltuit în acea treaptă; căci odinioară toate mormintele se deschideau. Mântuitorul, care este și Judecătorul, spune: „Vine un ceas în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții și cei care au făcut cele rele, spre învierea judecății.” (Ioan 5,28-29.)

Cândva a existat un alt mormânt, care potrivit deciziei omenești nu trebuia deschis; era mormântul din grădina lui Iosif din Arimatea, aproape de Golgota. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, făcut păcat pentru noi, a fost pironit pe cruce prin mâinile celor nedrepți și cu suferințele și moartea Sa a luat asupra Lui vina și pedeapsa neamului nostru pierdut. Iosif din Arimatea a cerut trupul scump și l-a culcat în mormântul lui nou, săpat în stâncă. Astfel s-a împlinit minunat ceea ce a fost profețit în Isaia 53,9: „Groapa Lui a fost rânduită cu cei răi (răufăcătorii), dar El a fost cu cel bogat în moartea Lui” (traducere textuală). Domnului I S-a rezervat să fie îngropat acolo unde se îngropau ucigașii și tâlharii, dar Dumnezeu a hotărât ca El să fie îngropat în mormântul nou al acestui bogat membru al sinedriului. Preoții cei mai de seamă și fariseii s-au gândit plini de teamă la cuvintele lui Isus: „După trei zile voi învia.” De aceea au cerut de la Pilat din Pont o pază militară pentru protecția mormântului și au pecetluit piatra care era în fața intrării. Astfel credeau mormântul închis pentru totdeauna și pe Cel răstignit lichidat pentru totdeauna. „Iar târziu, în sabat, pe când se însera spre ziua întâi a săptămânii, Maria din Magdala și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul. Și iată, s-a făcut un mare cutremur de pământ; pentru că un înger al Domnului, coborând din cer, a venit și a răsturnat piatra și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui, albă ca zăpada. Și de frica lui paznicii s-au cutremurat și au fost ca morți. Și îngerul răspunzând, le-a spus femeilor: „Nu vă temeți, pentru că știu că voi Îl căutați pe Isus cel răstignit. Nu este aici, pentru că a înviat, după cum a spus. Veniți, vedeți locul unde era pus Domnul.” (Matei 28,1-6.)

Isus trăiește! El, care Se numește pe Sine bobul de grâu, a murit, a coborât în mormânt și a apărut iar. Mormântul și moartea nu L-au putut ține pe El, care este viața, ba chiar Prințul vieții. El a înviat din moarte și din mormânt, a nimicit moartea pentru totdeauna și a adus la lumină viața și neputrezirea.

Isus trăiește! De ce mai șovăi, suflet credincios, tu, care ai încredere în El? De ce te mai îndoiești, dacă și vina **ta** este ispășită, dacă și păcatele **tale** sunt iertate? Dacă Hristos n-ar fi înviat, da, atunci credința noastră ar fi deșertăciune, iar noi încă am fi în păcatele noastre. Dar El a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră.

Așa de sigur cum mormântul Lui este gol și El a înviat din moarte, tot așa de sigur răscumpărarea este una veșnică, desăvârșită, tot așa de sigur vor fi cândva toți, cei pe care Tatăl i-a dat Lui, acolo unde este El, în slava Sa.

De aceea creștinii adevărați nu stau la mormintele copiilor adormiți ai lui Dumnezeu, ca cei care n-au nădejde; aceștia nu-și privesc propriul mormânt nici ca pe sfârșitul alergării lor, nici ca pe ușa către un ținut întunecos, necunoscut. Ei nu spun așa cum acel nobil a pus să se scrie pe piatra mormântului: „Am trăit în îndoieli, am murit în nesiguranță, a nu ști și a greși este soarta omenească”, ci ei spun: „Pentru că știu că, dacă ar fi desfăcută casa noastră pământescă a cortului acestuia, avem o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, eternă, în ceruri.” (2 Corinteni 5,1).

Isus trăiește! A înviat! Dumnezeu I-a dat toată puterea și toată judecata. Ar fi fost mai bine pentru acel olandez brav, contele Egmont, dacă s-ar fi smerit în pocăință înaintea Dumnezeului sfânt și ar fi căutat în Isus iertare și salvare, în loc să bea în ultimul lui ceas pentru un sfârșit

bun. Vai de toți cei care pleacă în veșnicie în păcatele lor, chiar dacă sunt admirați de oameni orbi ca eroi și bărbați cu sânge rece.

Pe toți aceștia îi va întâmpina Isus Cel răstignit, ca Judecătorul cel drept, când în ziua judecății pământul și marea vor da înapoi pe morții care sunt în adâncul lor.

Dumnezeu nu vrea ca noi să coborâm în mormânt ca cei care n-au nădejde, ci El vrea ca păcătosul să se pocăiască, să se întoarcă și ca un mântuit să pășească prin moarte spre viața veșnică, bine păstrat în mâinile atotputernice ale Aceluia care este învierea și viața.

Nr. 29

OMUL E MULȚUMIT CĂ I SE FACE PE VOIE

„Fiul meu, dă-mi inima ta și ochii tăi să-și găsească plăcerea în căile mele.”

(Proverbe 23,26)

Era ulan. A luat cu el, pornind în viață, sănătate și o bună educație. A fost la școli bune, nu era deosebit de inteligent, dar destul de deștept pentru a înainta, dacă voia. În tinerețe părea că a acceptat dragostea și adevărul lui Dumnezeu, pe care părinții lui credincioși și frații lui i le înfățișaseră din tinerețe. Era blajin, iar prietenii lui aveau părere bună despre el. Pe lângă aceasta ducea o viață morală și nu era nici băutor. Dar nu putea să sufere munca grea și efortul, ci voia să ducă o viață plăcută, liberă. Mâncare bună, haine frumoase, comoditate – acestea erau pe placul lui. Când la dorința lui a devenit grădinar, curând nu i-a plăcut nici acolo, nici acolo. Nu rezista în nici un loc. N-a dus lipsă de îndemnuri și avertismente, dar el știa întotdeauna mai bine. N-a dus lipsă nici de dragoste și ajutor. Când își părăsea postul din îndărătnicie, rudele lui îl primeau, pentru a-l ajuta să iasă din încurcătură. Dar toate acestea nu i-au mai mișcat inima. Până acum, și-așa, orice eveniment pe care l-a pricinuit încăpățânarea lui, de fiecare dată a ajuns la un oarecare bun sfârșit. La postul pe care-l avea, fiecare efort i se părea prea mult. Încăpățânarea lui dorea atunci altceva. El nu voia să se plece. Dacă apoi, la noul loc găsea câțiva spini, dorea repede să-l lase din nou. Să fie grădinar i s-a părut curând prea obositor; apoi l-a primit fratele lui în afacerea lui. Curând nici lucrul acesta n-a mai fost bun, atunci a vrut să devină ulan voluntar, aici avea să găsească viața care-i plăcea.

Acum era soldat. Pentru călărie n-avea aptitudine, așa că au venit vremuri grele. De multe ori cădea de pe cal, câte o lovitură de copită îl nimerea în frunte, la mână s-a ales cu o infecție, apoi a avut o înțepătură de lance, prin neîndemânarea unui camarad, pe deasupra mâncare de cazarmă și severitatea serviciului – așa că în curând viața de soldat i-a devenit insuportabilă. Dar acum trebuia să suporte.

După nouă luni a fost detașat copist la administratorul sublocotenent. Acum avea o viață comodă. Oare acum era mulțumit? Aceasta n-a durat mult. Prefera să facă pe marele domn, decât să-și facă datoria în lucrurile mici. Cheful de copiat i-a trecut. Existau multe reproșuri pentru neglijența în muncă. Întârzia mereu. Deodată i s-a poruncit: înapoi la unitatea de cavalerie și la serviciul militar în unitatea combatantă.

Acum l-a apucat frica de subofițerul sever și de serviciul greu. Inima lui s-a întunecat și s-a amărât, se gândea că n-ar putea îndura aceasta în continuare. În loc să se smerească cu păcatele lui înaintea lui Dumnezeu, pe care doar îl cunoștea, se gândea cum ar putea să scape de această situație. Ce era de făcut? Astfel s-a copt decizia: Dezertez! După ce, sub pretextul că-și ia concediu, a petrecut șase zile în diferite locuri pe la prieteni, disperarea și foamea l-au mânat în Franța, unde s-a înrolat în legiunea străină. Rudele lui n-au bănuțat nimic despre drumul trist pe care pornise; dispăruse; nimeni nu bănuia cum și încotro.

Prin urmare fiul și fratele unor creștini credincioși dispărut ca dezertor? – **Ce rușine! Ce durere! Dar rugăciunile alor săi l-au însoțit.** Au trecut câteva săptămâni; în sfârșit, fratele lui mai mare a primit o scrisoare din Sidi bel Abbes din Algeria, unde ulanul dezertor își găsisese locul ca soldat în primul regiment de străini. Fusese o severă vreme de încercare pe drumul din Germania până în Algeria. Ca toți cei care au străbătut acest drum, n-a găsit nici el decât necaz și mizerie.

Este adevărat proverbul: „Omul e mulțumit că i se face pe voie!”? Nu, este o minciună. De multe ori Dumnezeu îl lasă pe om să secere amărăciuni pe căile încăpățănării, ca inima lui mândră să se frângă, iar el să-și caute adăpost la harul și la îndurarea lui Dumnezeu. Tot așa i-a mers și ulanului dezertor. Felurile suferințe exterioare și lipsurile l-au condus la sentimentul vinovăției sale și a stării sale pierdute înaintea lui Dumnezeu. În sfârșit, s-a smerit dornic de mântuire și Dumnezeu i-a iertat de dragul lui Isus toate multele și grelele lui fărădelegi. Lumină și pace au intrat în inima lui, până acum așa de întunecată și fără pace. Încăpățănarea era frântă, harul governa spre viața veșnică. Ce transformare! Acum veneau scrisori la rude, care depuneau mărturie deslușit despre reînnoita sa atitudine a inimii față de Dumnezeu. Într-una din scrisori se spunea: Sidi bel Abbes, 13 aprilie 1898: „Îi mulțumesc Domnului că în marea Lui bunătate m-a păzit de febra de care au căzut deja mulți dintre camarazii mei. Nu vă puteți imagina cât de cald este aici și cum arșița îl atacă pe om. Dormim 20 de bărbați sub acoperiș și vă puteți imagina ușor cât de cald este aici; dar mâncarea este foarte bună și-l ține tare pe fiecare bărbat. Paturile noastre bune nu ne mai folosesc acum, din nenorocire, prea mult, pentru că noaptea aproape că nu putem dormi de găngănie. Dizenteria se ivește și ea foarte violent și-și cere victimele; la Paștele trecut am vrut să-mi vizitez un camarad în infirmerie, care zăcea de febră, dar nu m-au lăsat să intru, pentru că trăgea să moară. Ce bine că acum sunt în mâna lui Dumnezeu și că am în El pace și iertare, că pot pleca cu bucurie, dacă scumpul Domn Isus mă cheamă! Ce mult aș vrea să plec astăzi la Domnul, pentru a fi cu El și să-I mulțumesc pentru multa lui dragoste și îndurare, pentru tot ce a făcut El pentru mine.”

Așa este privilegiul lui Dumnezeu, să dea la iveală dulcele din amar și din rău să facă bine. Din voința proprie a acestui ulan s-au ivit lacrimi, rușine și îngrijorare. Dar Dumnezeu a făcut prin harul și puterea Lui, întâi smerire și mărturisire, apoi mântuire și pace, spre lauda marelui Său Nume. Vedem că: „Dumnezeu dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” (2 Petru 3,9.) „Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului.”

Iar Dumnezeu a făcut și dovada acestui lucru, prin aceea că a dat pe singurul Lui Fiu, pe Fiul Lui iubit, la judecată și moarte pe lemnul blestemat, în locul păcătosului. Așadar, voința lui Dumnezeu este o voință de har, pe când voința proprie a omului este o voință păcătoasă și pricinuieste pieirea.

Că voința proprie este o voință păcătoasă, a văzut mama ta deja la tine, când, copil fiind, erai îndărătnic. Încăpățănarea, care a ieșit la lumină în viața ta prin felurită neascultare față de tată și mamă, față de învățători și patroni și prin care s-au ivit de atâtea ori: necazuri, greutăți, amărăciuni – cum a fost și în cazul acestui ulan – ea ne arată ce există în inima omenească și ce iese din firea noastră. Tu trebuie să te supui voinței de har a lui Dumnezeu. Dumnezeu cere supunere. Dumnezeu nu poate avea plăcere de tine, pentru că în ochii Lui neascultarea și împotrivirea sunt condamnabile ca idolatria; El spune: „Ascultarea este mai mult decât jertfa și luarea aminte decât grăsimea berbecilor.” (1 Samuel 15,22-23.)

Dacă tu încă mai ești în starea ta firească, dacă încă n-ai primit o viață nouă din Dumnezeu, atunci recunoaște astăzi că în trecutul tău n-a guvernat voia lui Dumnezeu, ci că ai stat sub puterea și călăuzirea lui satan, că ai făcut voia firii pământești și a gândurilor și că ai fost un copil al mâniei. (Efeseni 2,3.) **Dar Dumnezeu, în marea Lui dragoste vrea să te atragă astăzi la Hristos, Fiul Lui iubit.** Isus Și-a dat odinioară și pentru tine viața Lui scumpă și acum este înălțat la dreapta lui Dumnezeu, în stare să mântuiască pe oricine, care se apropie de

El dornic de mântuire și cu pocăință. **O, lasă-ți azi frântă încăpățânarea, supune-te harului salvator și puterii lui Dumnezeu, spre mântuirea ta veșnică.**

Dar cine mărturisește că a găsit deja la Dumnezeu iertare și acceptare prin sângele lui Isus, pentru acela este valabilă întrebarea: îl urmezi tu cu credincioșie pe Domnul care te-a mântuit? Cercetezi cu râvnă Cuvântul Lui, voia Lui, pentru ca apoi să acționezi și să trăiești conform lor? Celui credincios Cuvântul lui Dumnezeu îi spune: „Ca niște copii ai ascultării, nepotrindu-vă poftelor de mai înainte, din timpul neștiinței voastre, ci după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea!” (1 Petru 1,14-15.)

Nr. 30

CE GÂNDEA NAPOLEON DESPRE HRISTOS?

„Ce gândiți voi despre Hristos? Al cui fiu este?” (Matei 22,42)

Este minunata guvernare a lui Dumnezeu în zilele de acum, că cuvântul despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, despre mântuirea păcătoșilor pierduți, se adresează tuturor stărilor, celor bogați și celor săraci. Nimeni nu mai poate trece pe lângă el, toți îl aud, ei își vor da seama că harul lui Dumnezeu îi cheamă pe oameni să găsească viața veșnică. Cei mai mulți o refuză. „Problemele religioase nu mă interesează!” „Scuțiți-mă cu pălăvrageala voastră evlavioasă!” „Pentru așa ceva nu am timp!” Dar, oricum ar suna toate răspunsurile, oricine aude chemarea să se pocăiască, să apuce mântuirea și iertarea veșnică – el este responsabil pentru ceea ce răspunde.

Au existat timpuri când mulțimea credea că Biblia și rugăciunea sunt bune numai pentru fățarnici, proști și babe. **Aceste vremuri au trecut.** Astăzi oricine în poporul nostru știe, că poporul lui Dumnezeu a văzut în rândurile sale și mulți bărbați foarte înzestrați. Nimeni nu se poate ascunde după aceasta, că el ar fi prea deștept pentru a crede în Cel răstignit de la Golgota. Nu, nici deșteptăciunea, nici educația nu-i împiedică pe oameni, **ci păcatul, îngâmfarea, orbirea!**

Ar putea fi binecuvântat și să-i conducă pe mulți la meditație, să auzim ce părere a avut unul dintre cei mai mari oameni ai acestei lumi, despre Isus, Fiul lui Dumnezeu.

Napoleon I, care după căderea lui a mai trăit cinci ani și jumătate pe insula stâncoasă Sfânta Elena, avea în preajma lui un capelan. Acesta s-a îmbolnăvit după o vreme și s-a întors în Franța. A venit un succesori și a adus împăratului detronat, ca dar al unor patrioți evlavioși, o Biblie. Pe legătura de piele strălucea un N auriu, cu cununa împărătească. Napoleon a luat-o și în singurătatea lui a citit mult din ea. Persoana lui Isus Hristos și lucrarea săvârșită de El l-au preocupat mult. Comparația pe care a făcut-o cu sine însuși și cu lucrarea sa, l-a smerit profund. El vorbea adesea cu însoțitorul lui despre aceasta și-și exprima părerea în această privință în felul următor:

„În zilele gloriei mele am fost atât de venerat de mulți dintre oamenii mei, încât au murit cu bucurie pentru mine. Totuși, era necesară prezența mea, puterea privirii mele, a cuvântului meu, a exemplului meu, pentru a-i entuziasma pe soldați. Iar acum, că sunt pe Sfânta Elena, cine luptă pentru mine și cucerește împărății pentru mine? Cine mi-a mai rămas credincios?”

Aceasta este soarta marilor bărbați! Așa i-a mers lui Cezar, la fel lui Alexandru cel Mare, suntem repede uitați. Abia se stinsese Ludovic al XIV-lea, puternicul rege al Franței, că a și fost lăsat să zacă în camera mortuară. Doar nu mai era domnul și stăpânul, era un cadavru, un catafalc. Încă un șir de zile și soarta mea va fi aceeași. O, ce deosebire între soarta mea, care s-a schimbat așa de curând și a lui Isus Hristos! Ce prăpastie adâncă este între căderea și nenorocirea mea și veșnica guvernare a Fiului lui Dumnezeu!

Încă înainte de a fi murit, lucrarea mea este distrusă, în timp ce Hristos, care a murit acum 18 secole și lucrarea Lui încă rezistă, la fel ca în vremea când impresiona pe pământ. El nu S-a gândit să se teamă de ceva în ceea ce privește moartea Lui, ci a așteptat-o încrezător. El este singurul, cu adevărat **singurul**, care după moartea Lui este mai viu, mai puternic decât în timpul vieții Sale pământești.

Iar timpul, care schimbă totul, nu numai că a luat în considerație lucrarea lui Isus Hristos, ci a și lărgit-o. Aproape în toate ținuturile pământului Cuvântul Lui este predicat, Isus este iubit și I Se aduce închinare. Care om mort mai face cuceriri, pentru că soldații lui mai merg bucuroși pentru el la război și victorie? Eu încă mai trăiesc și cu toate acestea trupele mele m-au uitat. Alexandru, Cezar, Carol cel Mare, eu însumi, noi am întemeiat imperii puternice, dar pe ce ne-am sprijinit puterea? Pe forță. Isus Hristos Și-a întemeiat Împărăția pe dragoste și încă și în ceasul acesta mii de oameni și-ar da cu bucurie viața pentru El.

Aici este un Cuceritor care unește cu adevărat, care leagă de El nu numai un popor, ci întreaga omenire. Ce minune! Sufletul omenesc cu toate capacitățile sale, se simte legat de prezența lui Isus Hristos. Și de ce? Printr-o minune, care întrece orice minune. Hristos vrea să aibă dragostea oamenilor, adică lucrul acela care este cel mai greu de obținut. El cere inima. Aceasta este tot ce vrea și El o păstrează. Din aceasta devine limpede pentru mine natura Lui divină. Alexandru, Hanibal, Cezar, Ludovic al XIV-lea și alți cuceritori ai lumii, cu toate facultățile lor intelectuale au eșuat, că, ce-i drept, au subjugat lumea, dar n-au câștigat nici un prieten adevărat. Părtășia care-i leagă pe Isus Hristos și pe răscumpărații Săi, este mai sfântă și mai puternică decât orice altă legătură. Toți cei care cred în mod serios în EL, simt puterea miraculoasă a dragostei. Ei iubesc pe cineva pe care nu L-au văzut niciodată. Aceasta este cea realitate pe care n-o explică nici o rațiune, n-o egalează nici o putere omenească și totuși ea s-a petrecut.

Acest lucru îl admir înainte de toate și cu cât meditez mai mult la el, cu atât mai mult devin convins de dumnezeirea lui Hristos. Cunosc oamenii și vă spun că Isus Hristos nu este numai om.”

Într-o zi, în timpul unei plimbări Napoleon s-a oprit brusc din mers, s-a întors spre însoțitorul lui, Montholon, și i-a zis. **„Ce credeți despre Hristos?”** Acesta a fost foarte încurcat privind întrebarea neașteptată și bruscă și a spus: „Sire, trebuie să recunosc că încă nu m-am gândit niciodată așa bine la lucrul acesta și să-mi fac o părere.” „Cu atât mai rău pentru dumneavoastră!” a răspuns împăratul exilat și, în timp ce și-a continuat mersul, și-a exprimat gândurile despre Persoana lui Isus Hristos, așa cum le-am auzit mai sus.

Dacă marele conducător de oști și împărat, pe care milioane de compatrioți din vremea sa aproape îl idolatrizau, care a împins la moarte oameni fără număr și i-a sacrificat ambiției sale, a mai obținut harul de a-L cunoaște pe Isus Hristos cu inima și nu cu rațiunea, ca pe Fiul lui Dumnezeu, dacă a căutat și a găsit în El răscumpărare, **aceasta numai Domnul o știe**. Ultimele zile ale lui Napoleon și ultimele lui cuvinte nu lasă să se înțeleagă nimic despre aceasta. Cum ar trebui să fie laudat Dumnezeu, dacă această viață pătată de vină și sânge ar mai fi fost transformată într-un monument veșnic al minunatului har al lui Dumnezeu!

Tu, cel care citești aceasta: **ce crezi despre Hristos?** Spui și tu cum a spus contele Montholon: **trebuie să recunosc că încă nu m-am gândit niciodată așa bine la lucrul acesta**. O, să nu crezi că ai avea nevoie mai puțin de harul lui Dumnezeu decât Napoleon! Tu ai nevoie de el la fel și nu poți să-l găsești nicăieri altundeva decât la Isus cel răstignit și înviat.

Smerește-te înaintea Lui! Smerește-te acum înaintea Lui, în timpul harului, apucă mântuirea și viața veșnică în El. Nu poți să treci pe lângă acest Isus din Nazaret! „Dumnezeu I-a dăruit un Nume, care este mai presus de orice nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ și orice limbă să mărturisească spre gloria lui Dumnezeu Tatăl.” (Filipeni 2,9-11.) Și genunchiul tău și limba ta vor împlini acest cuvânt.

Fie îți pleci genunchii acum, în timpul harului, înaintea Lui și limba ta se va lăuda în timp și veșnicie că ai găsit în Isus mântuire și viață, - sau te vei smeri în veșnicie în fața Acestui Isus, ca în fața Judecătorului tău sfânt și drept, pentru a-ți primi sentința veșnică.

La întrebarea, Ce crezi despre Hristos?, răspunsul unui creștin adevărat este: **Știu că Isus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, este Salvatorul meu, Domnul meu și cel mai sincer prieten, că el mă iubește și m-a spălat de toate păcatele mele cu sângele Lui și mi-a dat o nădejde veșnică, fericită, care nu poate fi răpită.**

Poți și tu să mărturisești lucrul acesta cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor?

Nr. 31

EXISTĂ UN DUMNEZEU?

„Nebunul zice în inima lui: ‚Nu este Dumnezeu! S-au stricat oameni și au făcut răutăți dezgustătoare; nu este nici unul care să facă binele.‘ Psalmul 53,1)

Au trecut mai mulți ani de când un profesor francez a străbătut pustia arabă ca cercetător al științelor naturale. Drept călăuză și protector avea un arab distins, un șeic care cunoștea exact ținutul și era un bărbat onest. În timpul întregii călătorii, arabul cobora de pe cămilă la anumite ore, întindea un covor pe nisipul pustiului, îngenunchea cu fața orientată spre Mecca și se ruga. Francezul învățat a observat aceasta mai multe zile cu priviri batjocoritoare; în cele din urmă a spus: „De ce te deranjezi să cobori de pe cămilă și să spui mecanic o rugăciune? De unde știi că există un Dumnezeu care-ți ascultă rugăciunea?”

„De unde știu că există un Dumnezeu?” a repetat musulmanul. „Cum știu lucrul acesta? Fiți atent, domnule: în noaptea trecută, un călător a trecut pe lângă cortul meu; nu l-am văzut și nu l-am auzit; dar dimineața, când am privit în jur, am știut precis că cineva trecuse pe acolo, căci am văzut deslușit urmele de pași în nisip. – Și când văd aceasta”, a spus arabul ridicându-se și arătând spre soare, „atunci știu că există un Dumnezeu, dar și că acest Dumnezeu este aproape și-mi aude rugăciunile. Eu nu-L văd și nu-L aud, dar urmele pașilor Lui le văd în fiecare zi; dacă văd acum soarele apunând, mă simt îndemnat prin aceasta să mă plec înaintea Lui și să mă închin Lui.”

Acest arab face de rușine nenumărați creștini de nume, care cred că sunt deștepți când șterg din socoteala vieții lor pe Dumnezeuul atotputernic, veșnicia și judecata. Toți aceștia sunt nebuni și o scârbă înaintea lui Dumnezeu. Istoria dă despre aceasta un exemplu zguduitoare în mijlocul popoarelor creștine ale Europei.

În timpul revoluției franceze din secolul trecut, în 6 octombrie 1793, prin decret public al Comitetul salvării publice din Paris, creștinismul a fost declarat desființat și în locul lui a fost introdus un cult al zeiței rațiunii. Noua religie a fost introdusă în 10 noiembrie 1793, cu o mare sărbătoare. Pe drept credeau descoperitorii noii religii, că oamenilor trebuie să li se arate câte ceva din ceea ce trebuiau să creadă. Așadar, o fată frumoasă, cântăreața de operă domnișoara Aubry, a fost așezată pe un car triumfal, ca zeiță a rațiunii; ea purta o rochie albă, o manta albastră ca cerul îi atârna pe umeri, părul ei fluturând era acoperit cu boneta libertății. Însotită de muzică și trupe, a fost condusă spre biserica Notre Dame, care a fost inaugurată ca templu al rațiunii. Noua zeiță așezată pe un fotoliu împodobit cu iederă ornamentală, înconjurată de fete îmbrăcate în alb, a fost purtată de patru cetățeni în templu, unde actorul Monvel a condus festivitatea ca mare preot al rațiunii.

Ambele persoane au îndurat câțiva ani mai târziu o soartă plină de nenorocire. Monvel și-a pierdut mințile și a murit de nebunie. Domnișoara Aubry s-a întors la profesia ei actricească.

Ea trebuia într-o seară, într-o operă, să se înalțe la cer ca Minerva, dar s-a accidentat cu aeroplanul și s-a prăbușit la pământ. Oribil desfigurată, cu mădulele zdrobite, a fost, după o lungă suferință, victima rănilor ei grave. Cine poate să citească aceasta fără să se gândească la cuvântul: „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă batjocorit; ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6,7.)

La acea festivitate din Notre Dame, reprezentantul dușmanilor lui Dumnezeu și-a încheiat discursul sfidător cu cuvintele: „Am renunțat la idolii morți în favoarea rațiunii.” În realitate, se străduiau pe atunci în Franța, s-o ia în serios cu ostilitatea față de Dumnezeu. Consiliul comunal al Parisului, în 14 octombrie 1793, L-a declarat pe Dumnezeul atotputernic ca destituit. Toate simbolurile creștine din biserici și din curțile bisericilor au fost îndepărtate; slujba divină creștină, vânzarea de Biblii, a scrierilor și maximelor creștine au fost interzise. Pe atunci, la discursul că orice indiciu care amintește de Dumnezeu trebuie să dispară, un bărbat în vârstă a răspuns lucid: „Păi, stelele de pe cer doar le veți lăsa deocamdată să rămână acolo!”

Vărsarea de sânge fără milă din acele zile, șuvoaiele de lacrimi, jalea fără precedent a unui popor înrobitor de teamă și nevoie, ruina nenumăratelor familii, toate acestea dovedesc pentru toate generațiile, **cu glas de avertizare, ce înseamnă pentru un popor să se lepede de Dumnezeu.** Dar se pare că oamenii de acum merg pe același drum ca acei nebuni care credeau, că-L răstoarnă de pe tron pe Dumnezeul veșnic, atotputernic, cu vorbele lor neputincioase. „Cel ce șade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei.” (Psalmul 2,4.) Nu contează ce spune omul despre Dumnezeu, ci ce spune Dumnezeu despre om. Despre acei oameni Dumnezeu Și-a făcut o părere: „Fiindcă după ce L-au cunoscut ca Dumnezeu, nu L-a glorificat ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci au ajuns deșerti în gândurile lor și inima lor fără pricepere a fost întunecată. Susținând că sunt deștepți, au ajuns nebuni.” (Romani 1,21-22.)

În zilele noastre multe mii nu resping numai Biblia, revelația lui Dumnezeu în cuvintele Sale scumpe, mântuitoare, ei neagă și existența lui Dumnezeu în general și **cu aceasta toată activitatea și guvernarea Lui.**

Teama de Dumnezeu și încrederea în Dumnezeu, fără de care nici o inimă și nici o casă nu sunt cu adevărat fericite și nici un popor nu poate prospera și exista, dispar repede, totul pleacă repede în întâmpinarea ultimelor și severelor judecăți. Totuși, Dumnezeu continuă să se adeverească zilnic. El vorbește insistent cu mai marii lumii și serios cu cei neînsemnați ai lumii. El vorbește popoarelor întregi și Se adresează fiecăruia în parte. **Ferice de acela care este atent la El și Îl înțelege!**

Într-adevăr, există un „Dumnezeu care face toate minunile și care are suflarea ta și toate căile tale în mâna Lui.”

De aceea să răsune cu atât mai mult mărturia de pe buzele și prin viața aceluia care-L cunosc pe Dumnezeu și se smeresc sub Cuvântul Lui. Desigur, numai cu vorbe și fără mărturia vieții nu-l putem învinge nici pe ateu, nici noi nu putem afla cine este Dumnezeu. Lucrul acesta l-a trăit în anul 1892 un recruta încorporat la Strassburg, în Alsacia.⁴ Acesta credea că este un foarte bun creștin, pentru că mărturisea că el crede în adevărul Bibliei. În camera lui se afla și un ateu convins, care respingea în discursuri batjocoritoare pe Dumnezeu și creștinismul. Recrutul nostru i-a mărturisit în față, că el crede în Dumnezeu, la care ateul l-a rezeptat cu cuvintele: „Dacă crezi în Dumnezeu, atunci **trebuie să-l și slujești!**” Recrutul i-a răspuns foarte încurcat (căci conștiința lui a fost atinsă): „Să slujești pe Dumnezeu nu se arată prin ceremonii exterioare.” Dar acela a răspuns: „Așa o fi, dar eu nu văd că tu **Îi slujești lui Dumnezeu.**” Acum, adeptul lui Dumnezeu era incapabil de luptă; el simțea că umblarea lui mărturisea împotriva lui; el mersese cu camarazii lui pe căi păcătoase. Conștiința lui a vorbit cu putere, iar Dumnezeu l-a acceptat. Puțin după aceea Dumnezeu l-a condus să se întâlnească cu un devotat

---

⁴ Ceea ce urmează este povestit după scrisoarea acestui recruta.

adept al lui Isus, prin care a învățat că numai creștinismul este o putere pentru biruința lumii, care întâi și înainte de toate smerește sub Cuvântul lui Dumnezeu propria inimă și viață. „Dumnezeu, care a făcut lumea și toate cele care sunt în ea, El fiind Domn al cerului și al pământului, poruncește acum oamenilor ca toți, de pretutindeni, să se pocăiască pentru că a hotărât o zi în care va judeca pământul prin Omul pe care L-a rânduit, dând tuturor dovada prin aceasta că L-a înviat dintre cei morți.” (Compară cu Faptele Apostolilor 17,24-31.)

Omul prin care Dumnezeu va judeca pământul, este Isus, Fiul lui Dumnezeu înviat dintre cei morți. **Ziua judecății pe care Dumnezeu a hotărât-o, se apropie.** Atunci, toți acei bărbați care în zilele trecutului și ale prezentului s-au ridicat împotriva lui Dumnezeu, vor tremura și vor sta sperați în fața Judecătorului sfânt. **Iar tu, tu vei sta printre copiii mântuiți ai lui Dumnezeu, care L-au omagiat pe Isus aici pe pământ, cu pocăință și credință, sau printre vrăjmașii lui Isus?**

Nr. 32

CE NE POVEȘTEȘTE MAREA

„Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Toate le-ai făcut cu înțelepciune. Pământul este plin de bogățiile Tale. Marea aceasta mare și întinsă în toate părțile! Acolo se mișcă vietăți fără număr, mici și mari. Acolo umblă corăbiile, leviatanul acela pe care l-ai făcut Tu, ca să se joace în ea. Toate așteaptă de la Tine, ca să le dai hrana la timp.” (Psalmul 104,24-27.)

În anul 1521, portughezul Ferdinand Magelan a descoperit strâmtoarea Magelan, acea strâmtoare periculoasă în extremitatea sudică a Americii, care din cauza furtunilor interminabile și a nenumăratelor naufragii ale corăbiilor poartă numele: „Mormântul marinarului”. Magelan a străbătut cu bine această strâmtoare, a navigat în oceanul Pacific și a ajuns la insulele Filipine; aici a căzut în lupta cu sălbaticii. Corăbiile lui și-au continuat călătoria spre vest. Numai o corabie s-a menținut în multele lupte și furtuni; ea a ajuns în 7 septembrie 1522 în portul Sevilla, de unde pornise cu trei ani în urmă. Dintre cei 237 de marinari care au pornit în călătorie, numai 18 s-au întors acasă. **Aceasta a fost prima călătorie în jurul lumii.**

De atunci se cunoaște întinderea oceanelor. Marea acoperă trei sferturi din totalul suprafeței pământului.

Dar cât de puțini din aceia care trăiesc pe mare, cărora marea le oferă hrană și câștig, Îl laudă și Îl admiră pe Creator!

Știi câte ceva despre familiile compacte de scrumbii, care în fiecare an migrează dinspre Polul Nord de-a lungul coastei? În câteva săptămâni numai norvegienii prind mult peste 300 de milioane; mii de pești răpitori mănâncă până se satură și se îngrașă din aceste familii de scrumbii și cu toate acestea nu se observă nici o scădere în număr, în fiecare an se revarsă același torent inepuizabil de viață. Peste 15 000 de pescari se duc anual pe bancul din Terra Nova, iar prada lor anuală se ridică la peste 30 de milioane de pești din familia codului, sărat și uscat pe bețe și totuși același pește revine anual în aceeași cantitate. Așadar și astăzi se mai împlinește ce a spus Dumnezeu în a cincea zi a creației: **„Să mișune apele de mulțimi de ființe!”** **„Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți apele în mări!”** (Geneza 1,20 și 22.) În împlinirea acestui cuvânt, o scrumbie poartă adesea 50 000 de icre, iar un cod până la nouă

milioane. „Peștii mării îți vor istorisi. Cine nu cunoaște despre toate acestea, că mâna Domnului le-a făcut?” (Iov 12,8-9.)

Omul a cercetat adâncurile mării doar incomplet. Dar se știe că fundul mării este compus asemănător cu suprafața pământului, din întinderi largi, coline, munți izolați, munți cu văi și prăpăstii, peste care se întinde puhoiul nemărginit, într-o adâncime care în unele locuri măsoară mai bine de 8000 de metri; acolo n-a reușit sonda să găsească fundul mării. „El adună laolaltă apele mării, El pune adâncurile în cămări.” (Psalmul 33,7.)

Că în aceste oceane există curenți mai puternici, mai lași și mai mari decât toate râurile care străbat uscatul, este cunoscut oricărui marinar. Da, există locuri unde doi curenți puternici curg foarte aproape unul lângă altul, unul spre nord, celălalt spre sud. În oceanul Pacific, la insulele Aleutine este chiar un loc unde un curent marin venind din nord, trece pe sub latul curent Curoso, care, curgând spre est, iese la suprafață. Acești curenți curg de milenii, late de o milă, puternice și adânci, de nestăvilit – și totuși niciodată în vreo parte a oceanului apa nu ajunge să fie prea multă și în alta prea puțină, un curent nu-l tulbură pe celălalt, totul este în armonie desăvârșită – minune a creației lui Dumnezeu.

Știi ceva despre ghețarii plutitori, care, venind de la Polul Nord, ies în calea corăbiilor ca grupuri de insule plutitoare? Curentul marin îi poartă spre sud, până dispar cu încetul, topindu-se.

Au auzit de la **oamenii mării** că uneori în întunericul nopții pare să fie nu numai suprafața inundată de lumină, ci și adâncul strălucește ca focul și chiar și peștii par făcuți din foc? S-a descoperit că această iluminare este produsă de cantități nesfârșite de viermișori luminoși.

Toate acestea, ca și mișcarea niciodată în odihnă a apei întinse, de la bătaia blândă a valurilor pe marea liniștită, care clipește încet pe nisipul țărmlui, până la uraganul urlând, care biciuiește valurile puternice și care cu o forță de nestăvilit poate să sfârșească cele mai tari diguri de piatră, cu care omul încearcă să-și protejeze porturile – toate vorbesc despre Acela pe care Îl laudă cerul, pământul și marea.

Această nemăsurat de adâncă și nemărginit de întinsă mare este o imagine a nemărginitului har al lui Dumnezeu. Așa de mare, așa de adâncă, așa de întinsă ca această mare, așa de mare este harul lui Dumnezeu peste viața fiecărui păcătos care caută în rănilor lui Isus iertare și har. Sonda rațiunii omenești nu este suficientă ca să pătrundă această mare. Pe țărmlurile acestei mări exclama odinioară Pavel: „O, adâncul bogăției!”, iar Tersteegen cânta: „Vreau, decât la mine să mă gândesc./ În marea dragostei să m-adâncesc!”

Dumnezeu a legat de curenții și de valurile mării un cuvânt serios. El spune: „O, dacă ai fi ascultat de poruncile Mele! Atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și dreptatea ta ca valurile mării!” (Isaia 48,18.) În viața unui om neîntors la Dumnezeu nu există nici pace, nici dreptate. **Dar și mulți credincioși duc lipsă de amândouă.** Există creștini care au din când în când câte un strop de pace, dar între picături multă disensiune în inimă, pentru că umblă neascultători. Dar Dumnezeu ne-a destinat mai mult: **pace ca un râu de apă**, adică așa de adânc, așa de bogat! Acesta a fost cândva ultimul cuvânt al unui ofițer muribund. Schiza unei grenade i-a zdrobit maxilarele și i-a smuls limba. El a fost dus spre locul de pansare. Acolo a cerut prin semne cu mâna, creion și hârtie și a scris pe ea, ca ultim salut pentru soția lui aceste cuvinte: pace adâncă ca un râu! Apoi a adormit. Dreptate ca valurile mării, care se rostogolesc neîncetat spre mal. Isus spune: „Cine are poruncile Mele și le ține, acela Mă iubește.” **Popor al Domnului, ține minte: O, de-ai fi ascultat de poruncile Mele!**

Marea este în Scriptură și o imagine a neliniștii lumii popoarelor. De aceea se spune în Psalmul 65: „Tu potolești urletul mărilor și urletul valurilor lor și **zarva popoarelor!**” Apoi este o imagine a celor nelegiuți în general. „Dar cei răi”, scrie Isaia, „sunt ca marea tulburată, care nu se poate liniști și valurile ei aruncă afară nămol și mâl.” Cine zăbovește mai mult la mare poate observa, cum marea aruncă afară tot felul de lucruri, mai ales după furtuni puternice. Așa

este cu inima celor răi. Ei sunt „Valuri înfuriate ale mării, spărgându-și rușinile lor.” (Iuda 13.)
Ce nu iese la iveală din inima omului!

Marea, cu neliniștita ei mișcare a valurilor, este în afară de aceasta, foarte deosebit, o imagine a îndoielnicului. „Pentru că cine se îndoiește, este ca valul mării, dus de vânt și aruncat înapoi și încolo, pentru că să nu gândească omul acela că va primi ceva de la Domnul, este un om nehotărât în gândurile sale, nestatornic în toate căile lui.” (Iacov 1,6-8.) Îndoielnicii sunt oameni nefericiți și nemângâiați. Un îndoielnic nu poate niciodată să afle ceva despre harul, dragostea și adevărul lui Dumnezeu. Nu mai fi îndoielnic!

Ce multe adevăruri mărețe și serioase a pus Dumnezeu în fața ochilor noștri prin mare! Pavilionul național de război și pavilionul comercial al Germaniei sunt zărite pe toate țărmurile. Mulți fii ai patriei noastre străbat toate mările și câte un drag german tânăr își găsește în apa sărată mormântul rece. Vine un ceas, când nemărginita mare își va da înapoi toți morții.

Ei toți, care s-au scufundat în adâncul oceanului sau în bubuitul luptei pe mare, toți cei care au murit pe corăbii, de boală, ale căror cadavre au fost scufundate în adâncul liniștit, - ei toți vor ieși la iveală în ziua judecării, când morții vor sta în fața marelui tron alb, când se vor deschide cărțile, pentru ca morții să fie judecați după ceea ce este scris în cărți. „Și marea a dat înapoi pe morții care erau în ea.” (Apocalipsa 20,13.) Dar acolo se va deschide și o altă carte, cartea vieții. Cine va fi găsit scris în ea, nu va fi judecat.

Este numele tău scris în cartea vieții?

Nr. 33

CE NENOROCIRE!

„Dumnezeu este îndelung-răbdător față de noi, nevrând ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință.” (2 Petru 3,9)

În noaptea din 3 spre 4 iulie 1898, vaporul rapid francez „Bourgogne”, în călătoria de la New York spre Havre (Franța), s-a ciocnit în ceață cu un vapor englez, „Cromatysshire” și s-a scufundat curând după aceea.

Un bărbat din echipajul vaporului „Bourgogne” povestește:

„De jur-împrejurul nostru domnea ceață deasă și noapte adâncă, întunecoasă. În afară de semnalele șuierate ale sirenei de ceață care răsuna la fiecare cinci minute, pe care le prevede regulamentul maritim pe timp de ceață, nu se auzea nici un zgomot. Călătorii și echipajele – cu excepția pazii – dormeau; căpitanul Delonele a venit noaptea pe la ora unu pe punte. Atunci, către ora unu și jumătatea noaptea, observatorul de la proră a strigat dintr-odată: „Corabie la tribord!” Căpitanul Delonele a ordonat imediat: „Mult spre babord!” Dar era deja prea târziu. Vaporul străin a navigat spre mijlocul vaporului nostru. O ciocnire îngrozitoare, un trosnet răsunător și accidentul îngrozitor se petrecuse. Căpitanul Delonele a fost așa de tare apucat de spaimă, încât a uitat să închidă paravanele. Pe puntea de comandă există anume o clapă electrică. O apăsare de deget pe această clapă ar fi fost suficientă pentru a închide toate paravanele – acestea sunt pereții impermeabili dintre cabine. Căpitanul striga acum neîncetat, în absolută disperare: „Mon Dieu! Tout est perdu!” (Dumnezeul meu! Totul este pierdut!) Ciocnirii i-au urmat imediat strigăte sălbatice de spaimă, căci prin spărtura largă de cel puțin zece metri pătrați, apa se revărsa în interiorul vaporului ca un torent vijelios de munte. După ciocnire, „Bourgogne” s-a lăsat pe babord, așa de abrupt, încât suprafața punții aproape că stătea vertical și a ajuns în parte sub apă. Ca urmare, toți cei care veniseră pe punte au alunecat în jos și mulți s-au înecat astfel chiar pe vapor.

Pentru salvare au putut fi luate în considerație din cele nouă bărci de salvare care se aflau pe vapor, numai cele patru bărci de pe partea babordului, deoarece ca urmare a înclinării mari a vaporului, bărcile care se aflau pe partea tribordului, atârnav peste covertă, așa că nu puteau fi lăsate în apă. Pentru locurile din aceste patru bărci s-au dezlănțuit lupte îngrozitoare, care au sporit spaima de care păreau să fie cuprinși toți. Se auzeau strigăte de ajutor în toate limbile și în strigătele spaimei de moarte răsunau înjurăturile și urletul de furie al călătorilor, care erau împiedicați de marinari să ajungă la bărcile de salvare. Bărcile, care erau calculate pentru 30 de persoane, purtau în ele șaptezeci sau mai multe persoane, strâns înghesuite unele în altele, fiecare fiind pregătit să-și împingă vecinul peste bord, pentru a se salva pe sine.

În mijlocul acestui haos stătea un grup de trei iudei polonezi, cu mantalele de rugăciune pe cap, care așteptau cu nerăbdare în liniștea fatalistă a morții. Vaporul a început să se încline pe cealaltă parte. Am folosit această clipă și am sărit peste bord. Am apucat apoi marginea unei bărci de salvare. Marinarii francezi m-au lovit îndată cu vâslele în cap și în brațul drept. Dar eu n-am dat drumul și i-am strigat unui italian în limba lui maternă, să mă ajute să urc în barcă, ceea ce acesta a și făcut, cu încordarea întregii puteri. „Bourgogne” a mai făcut câteva întoarceri și s-a scufundat în sfârșit, producând un vârtej larg și adânc. Odată cu vaporul s-a înecat: căpitanul, ofițerii până la al treilea subofițer, care s-a putut salva, medicul, santinela de la babord, care erau în timpul somnului, prin urmare, în timpul acela era sub punte, pasagerii din cabinele de pe partea vaporului care s-a scufundat imediat și personalul de la mașini. Așadar, în barca noastră a început o nouă luptă. Marinarii francezi au pus stăpânire pe romul din proviziile de mare, care se aflau în barcă și care constau dintr-un butoiș cu rom, un butoi cu apă, pește sărat și pesmeți și au început să bea. Dar eu m-am sfătuit cu italienii. I-am atacat pe francezi, le-am luat butoiul cu rom și l-am aruncat în mare.”

După 12 ore, naufragiații de pe „Cromatysshire” au fost luați și duși la Halifax.

Atunci 547 de oameni au pășit brusc în veșnicie, într-un ceas când nu credeau.

Acest eveniment a preocupat multe zile toate ziarele din Europa; prin urmare au fost scrise multe articole de către marinari și specialiști, cum s-ar putea împiedica asemenea ciocniri și ce s-ar putea face pentru a asigura salvarea oamenilor de pe un vapor care se scufundă. Nu va fi de mult folos.

Dar poate binecuvântează Dumnezeu această foaie în acest scop, pentru a-i conduce pe unii cititori la serioasa întrebare: dacă aș fi fost pe acest vapor, m-aș fi scufundat în valuri în nădejdea sigură a vieții veșnice?

Apucă orice colac de salvare, care, dacă te ajung valurile morții, să te poarte și să te salveze sigur: credința vie în Isus, Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu!

Nu împrejurările exterioare, ci cele interioare sunt cele care hotărăsc, **dacă moartea noastră este salvare sau pierzare**. În medie mor pe acest pământ în fiecare minut 67 de oameni, în orice oră 4020, în fiecare zi 96 480, în fiecare an 35 215 200. Ceea ce s-a petrecut în acea noapte pe ocean, această luptă îngrozitoare cu moartea neînduplecată, care a atacat așa de brusc acest vapor, **același lucru se petrece în realitate de jur-împrejurul nostru fără încetare - noi n-o sesizăm atât, pereții caselor și obiceiul vieții o acoperă**.

Un puhoi neîntrerupt de oameni migrează din timp în veșnicie – dar **nu merg pe același drum. Ferice de cei care mor în Domnul!**

Ce greu înțelege o inimă omenească chemarea lui Dumnezeu la pocăință! Chiar dacă îndurarea lui Dumnezeu tocmai a salvat o viață din ghearele morții, de cele mai multe ori omul nu se smerește cu pocăință. Câte unul spune în prima clipă din adâncul inimi: „Mulțumesc lui Dumnezeu!” Dar apoi se întoarce cu o fire neschimbată înapoi în viață. Oare o fi înțeles autorul acelei scrisori ceva despre atotputernica mână care l-a salvat, despre chemarea la pocăință, despre harul care-l caută pentru o salvare veșnică? El nu spune nimic despre aceasta. El povestește despre cei trei iudei care așteptau moartea într-o liniște fără nădejde. Acești bărbați erau temători de Dumnezeu - dar nu aveau un Salvator; ei nu-L cunoșteau pe Isus, care pentru

aceasta a venit și a murit, să-i salveze pe veci pe păcătoși. Mulți creștini de nume cred că dacă se duc la moarte fără semne de teamă, ar fi găsit un sfârșit demn de stimă. Ah, nu contează, **ce părere au despre moartea noastră oamenii care rămân în urmă, ci ce părere are Dumnezeu dincolo de moarte despre viața noastră.**

Poate că sentința asupra vieții tale sună astfel: „Te-am chemat de multe ori, dar tu n-ai ascultat. M-am așezat înaintea ochilor tăi cu rănile Mele de pe cruce, ca tu să găsești în sângele Meu iertare veșnică – dar tu nu i-ai dat atenție. Am avertizat, atras, binecuvântat, pedepsit, cu dragoste și cu suferință am căutat inima ta – totul a fost zadarnic!

Ce rost are, dacă un om vrea să pășească înaintea lui Dumnezeu cu o liniște cutezătoare și totuși **el este împovărat cu vina vieții lui? Omul născut în păcat și împovărat cu vină, are nevoie de iertare și spălare, are nevoie de har.**

Cine a găsit harul în rănile și la inima lui Isus, acela nu merge la moarte cu o liniște fără nădejde, ci în pacea lui Dumnezeu; **el este purtat de harul lui Dumnezeu**, de-ar fi împrejurările care-l înconjoară încă pe-atât de înfricoșătoare. Despre Ștefan citim, că sub loviturile cu pietre ale dușmanilor lui fără milă, a strigat tare. „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!” Și după aceste vorbe a adormit.”

Copiii lui Dumnezeu adorm. Oriunde i-ar lovi moartea, nimeni și nimic nu-i poate răpi din mâinile lui Isus. La citirea despre scufundarea navei „Bourgogne” toți spunem: **Ce nenorocire!** Toate aceste vieți prețioase s-au pierdut!

Numai Dumnezeu știe câți dintre ei au intrat în viața veșnică, fiind copii ai lui Dumnezeu, câți au adormit.

Ce nenorocire pentru fiecare om care moare fără să fi găsit mântuirea veșnică! Dar această nenorocire inexprimabilă, veșnică, se petrece de jur-împrejurul nostru însutit, înmiit, iar oamenii trec pe lângă ea, ca și când așa ar trebui să fie. Da, **n-ar trebui să fie așa. Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce, pentru a-i salva pe toți păcătoșii pierduți. Ești tu salvat?**

Nr. 34

BALONUL CAPTIV

„Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” (Ioan 8,36)

La campania împărătească din anul 1895, în 12 septembrie corpul de gardă și corpul 9 de armată stăteau în poziție de apărare preliminară la Sparrenfeld, în apropiere de Stettin. Un balon captiv a fost înălțat de la revărsatul zorilor, pentru observarea înaintării inamice. Să fi fost către ora 8 dimineața; atacul dușmanilor încă nu era clar exprimat, când balonul a fost văzut dintr-odată venind în jos. Vântul din straturile de aer de mai sus l-au împins deja de mai mult timp încoace și încolo, dar acum, aplecându-se brusc și răsturnându-se, a căzut la pământ. Oricine a văzut aceasta, a simțit dintr-odată înghețându-i sângele în vine, căci se vedea că ofițerul de observație era sortit morții violente într-un mod înfricoșător; el se prăbușea la pământ de la o înălțime de 1000 de picioare. Dar Dumnezeu a vrut să păstreze această viață; cel prăbușit nu s-a ales din aceasta decât cu o ușoară contuzie la picior.

Cu balonul captiv poți să urci până la o înălțime care întrece cu mult turla catedralei din Strassburg. Când este vreme bună, se cuprind cu privirea mari întinderi de pământ și poți recunoaște mișcările trupelor, care de toți ceilalți ochi sunt ascunse de munți și păduri. Balonul captiv este ancorat printr-un cablu metalic de nacela balonului, a cărei greutate el n-o poate

ridica. Mașinăria nacelei rulează cablul metalic după nevoie, fie o desfășoară ca balonul să se ridice, fie o înfășoară și trage balonul înapoi pe pământ.

Balonul n-a fost inventat, propriu-zis, ca să fie legat și tot așa de puțin, cum este un vultur făcut să poarte la picior un lanț sau un leu să fie închis în spatele zăbrelelor de fier ale unei cuști.

Nu ești și tu un astfel de balon captiv, care simte ceva, că vrea să fie liber, spre a se sui spre cer, dar care nu se poate desprinde, pentru că este legat de pământ? Acest imbold: **în sus!** zace adânc în inima omului. **Mai departe în sus!** La majoritatea oamenilor aceasta se exteriorizează prin năzuința după pricopsirea pământescă. Un serviciu plăcut, un venit bun, o viață comodă de familie, atât de departe vor să urce. Alții vor mai sus: să realizeze într-adevăr ceva, să înfăptuiască, să obțină, să-și câștige un nume și prestigiu! Unii vor și mai sus: să fie cu adevărat buni, să fie nobili, să facă bine altora, să slujească dezinteresat patriei! Dar câte unii vor mult mai sus: **să-I placă lui Dumnezeu, să biruiască păcatul, că câștige cerul, slava veșnică a lui Dumnezeu!** Dar toți aceștia rămân legați. Cablul unei alte puteri îi ține priponiți la pământ. Nu sunt numai legăturile pământeste, care ne înconjoară, în care trăim, diferite greutăți pe care nu le putem birui; nu sunt numai cele ale trupului muritor, supus bolii; nu este numai timpul grăbit cel care sfărâmă fericirea și nădejtile; nu, este o altă putere care-i trage pe oameni în jos și-i leagă: **păcatul!**

Dintr-o mare adunare de evanghelizare a plecat un puhoi de mii de oameni. Toți au fost mișcați, căci Dumnezeu a vorbit inimilor despre dragostea care i-a căutat, despre sângele lui Isus în care este oferită spălare pentru toate petele și eliberare pentru toți cei prinși. Atunci a trecut un bărbat tânăr și a strigat printre lacrimi: „Aceasta nu-i pentru mine, nu-i pentru mine!” Creștinii participanți l-au întrebat: „De ce nu-i pentru tine?” El a răspuns: „**Sunt un bețiv; eu nu vreau să beau, dar trebuie să beau. Am vrut să trec pe lângă birt, dar a trebuit să intru și m-am îmbătat din nou!**” Acestui bărbat care plângea i s-a dat ajutor, har și iertare în Isus. Lui îi seamănă nenumărați păcătoși care suspină, înainte de toate aceia care sunt încătușați de puterea poftelor firii pământeste. **Dar în nici un caz nu numai aceasta!** Un altul este legat prin minciună, alții sunt legați prin avariție sau prin vanitate, alții prin egoism, alții prin mândria virtuții sau îngâmfare – înfățișarea și forma păcatului sunt înmiite.

Este o greșeală când oamenii cred că omul în fond este bun, ar trebui doar dirijat printr-o educație înțeleaptă, apoi va deveni bun. Sigur că educația înțeleaptă este necesară, poruncită de Dumnezeu, o cale a binecuvântării. Ferice de poporul în care disciplina și ordinea închid calea răului: în familii, în ateliere, în armată, promovând buna plăcere a lui Dumnezeu! Sigur că este neapărat necesar să se pună binele în fața ochilor tineretului, să se pedepsească răul – acolo unde nu se întâmplă lucrul acesta, intră blestemul. Dar nici o educație nu-l poate elibera pe om de puterea păcatului, nici chiar cea mai bună, **aceasta o poate face numai harul lui Dumnezeu prin credința în Hristos.** Odată, un renumit profesor din Berlin a ținut o prelegere în prezența lui Friedrich cel Mare despre educație și a spus că omul este în fond chiar bun, ar trebui doar bine educat și atunci am avea numai oameni buni. Bătrânul împărat a învățat să cunoască oamenii într-o viață lungă. Când profesorul a terminat, împăratul s-a ridicat, l-a bătut pe umăr și a spus în franțuzește: „**El încă nu cunoaște neamul acesta rău!**”

Pentru că inima omului este rea din tinerețea lui, de aceea intențiile bune nu pot reteza cablul care ține balonul captiv la pământ; de aceea chiar și aceia care vor să ajungă sus, ajung curând înapoi în praful păcatului. De aceea sfârșitul, chiar și al celor mai nobili oameni, care în puterea propriei virtuți vor mărețul și binele, este neconsolat.

Ei urcă pentru scurt timp, cred că ar putea să scape de forța păcatului – zadarnic; cablul tare de care sunt ancorați, îi trage iar înapoi. Păcatul care trăiește în inima și în trupul lor muritor, pentru o vreme scurtă nu s-a făcut simțit, ei au crezut că sunt liberi – **dar ei au rămas ceea ce au fost: un balon captiv.** De multe ori găsim astfel de oameni luptători – cu lacrimi își văd

piciorul tras înapoi în mocirla păcatului – visul lor de a se putea ridica prin virtute, devotament, planuri, s-a sfârșit. Cu cât au urcat mai sus în presupusa lor putere, cu atât mai deprimată și mai nefericită este inima lor. **Și totuși aveau dreptate că doresc să urce și să se desprindă cu inimile lor de slujba păcatului și de lucrurile josnice și trecătoare ale acestui pământ.** Dumnezeu vrea ca omul să devină liber de legea păcatului și a morții, care este în mădularele lui. Este voia lui Dumnezeu, sfântă și plină de har, **ca păcătosul să găsească eliberare în Isus, Fiul lui Dumnezeu.** De aceea Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește: „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” Nu este voia lui Dumnezeu ca un om să se ridice ca un balon captiv, pentru scurt timp, pentru ca apoi să fie din nou tras în jos și să ajungă înapoi. Nu pentru ore sau zile să se înalțe în sfere mai înalte, pentru ca în cele din urmă să-și găsească sfârșitul tot aici jos. Nu, Dumnezeu vrea să-l elibereze de blestemul și de lanțul păcatului. Ce-i drept, el umblă în slăbiciune, în felurite greșeli și omisiuni, dar el poate oricând să alerge la inima lui Dumnezeu, pentru a savura pacea. Nu înseamnă aceasta că ești sus, înălțat: **să fii la inima de Tată a lui Dumnezeu, ca un copil iubit al lui Dumnezeu?** Ascultă care sunt funiile care te leagă de nacela stăpânului lumii acesteia: egoismul, năzuința după bani și avere, ambiția, vanitatea, îngâmfarea, pofta firii pământești; Isus vrea să te elibereze de toate aceste lanțuri. Tu trebuie să ai o viață nouă, purtat de harul și puterea lui Dumnezeu.

Isus vrea să-ți tămăduiască deplin conștiința cu sângele Lui. Trebuie să scapi de conștiința rea. Nu trebuie să te ajungă nici acuzațiile lui satan, nici reproșurile oamenilor. Viața ta trebuie să treacă liberă, în pacea lui Dumnezeu.

Domnul îi poartă și îi păzește pe ai Săi așa cum a promis: **„Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi slobozi cu adevărat”,** adică pe veci. Ce nădejde prețioasă, să pășești în veșnicie în posesia harului lui Dumnezeu, ca un obiect al dragostei lui Dumnezeu, purtat de El! Vrei să ai parte de lucrul acesta? **Ține-te de cuvântul lui Dumnezeu!** Rămâi neclintit în acest Cuvânt, este **Cuvântul vieții.** Aici recunoști marele adevăr, singurul de care are nevoie omul născut în păcat: **că Dumnezeu în dragostea Lui L-a trimis pe Isus, L-a dat la moarte de cruce, ca păcătosul să găsească în Isus harul lui Dumnezeu și viața veșnică. Cine a devenit astfel liber de blestemul și de lanțul păcatului prin credința în Fiul lui Dumnezeu, acela este cu adevărat liber.**

Nr. 35

ÎNTÂMPLĂTOR?

„Nu se vând oare două vrăbii cu un ban? Și nici una din ele nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru; dar vouă chiar perii capului, toți vă sunt numărați; deci nu vă temeți! Voi sunteți mult mai de preț decât multe vrăbii.” (Matei 10,29-31)

La exercițiile de toamnă din anul 1895, brigada 3 cavalerie a trecut în front de escadron peste obstacolele de pe locul de exercițiu din Pasewalk.

Regimentul de ulani Nr. 9 era în frunte. În săritura peste gard, unui ulan i-a scăpat lancea din mână și **întâmplător** s-a așezat așa pe gard, încât vârful lăncii stătea oblic împotriva escadroanelor care urmau.

A urmat regimentul de cuirasieri Regina. **Întâmplător**, un cuirasier din linia escadronului său a fost condus tocmai la acest punct al gardului, astfel încât calul său a sărit spre vârful

lăncii. Lancea a străpuns calul și călărețul în așa fel, încât vârful lăncii ieșea tocmai prin spatele cuirasierului, mânerul de fier al lăncii ieșea jos, din pieptul calului.

Întâmplător era acolo această imagine de nedescris a nenorocirii: un călăreț despicat, care cu dureri inexprimabile trebuia scos din lance, care apoi a fost trasă din trupul nefericitului cal. Dar **întâmplător** lancea a găsit prin trupul bărbatului o asemenea cale, încât n-a fost rănit mortal; **întâmplător** s-a reușit ca acest bărbat, ce-i drept, inapt de slujbă, să fie vindecat.

De ce a trebuit ca lancea să ajungă să stea tocmai așa? De ce a trebuit ca tocmai **acest cuirasier** să sară spre ea? Cum a fost posibil ca un om să fie străpuns de vârful și de tija lăncii, fără să-lucidă? Dacă am fi vrut să încercăm să facem lucrul acesta de o sută de mii de ori, cel mai îndemânic operator n-ar fi reușit niciodată. A fost întâmplare? Nu, a fost atotputernica providență a lui Dumnezeu, care avea de vorbit cu acel bărbat și cu toți cei care au trăit atunci acea priveliște înfiorătoare. Dumnezeu avea de vorbit despre aceea, că numai harul și puterea lui păzesc, despre aceea că moartea pășește pe lângă noi, unde noi n-o vedem, că nu există nici un pas în care noi să nu avem nevoie de protecția Lui atotputernică și despre aceea, că acolo unde omenște nu există nici un ajutor și nici o nădejde, Dumnezeu poate să mențină, să ocrotească, să însănătoșească.

Era în anul 1889, când în Wermelskirchen, din provincia Renană a avut loc o adunare de vestire a Evangheliei, într-o sală publică. Era activă multă nelegiuire și vrăjmășie împotriva Numelui lui Isus. Un muncitor a hotărât împreună cu prietenii lui să tulbure adunarea. El s-a așezat cu țigara, pufăind, în unul din rândurile cele mai din față și întreținea în gura mare o conversație veselă – atunci a căzut brusc, apucat de crampe puternice și a fost transportat afară.

A fost aceasta o întâmplare? Nu! A fost o mărturie a prezenței Dumnezeului atotputernic, sfânt, care l-a trântit la pământ pe disprețuitorul Cuvântului Său și a adeverit în fața tuturor celor prezenți, că încă și astăzi se mai spune despre mesagerii lui Dumnezeu: „Cine vă respinge pe voi, pe Mine Mă respinge; iar cine Mă respinge pe Mine, respinge pe Cel care M-a trimis pe Mine.” (Luca 10,16.)

Dumnezeu este prezent ca un Dumnezeu viu și care aude. El este ascultătorul invizibil al oricărei conversații. Lui Îi place să-Și ascundă prezența sfântă față de păcătosul orb, cu răbdare divină. Dar uneori Își dovedește prezența cu o forță zguduitoare.

În iulie 1845, un bărbat a fost acuzat de furt în fața instanței din Rastenburg (estul Prusiei) și s-a ridicat pentru jurământul de curățire. Dar pentru că era un om imoral, rău famat, n-a fost lăsat de judecător la jurământ. Când s-a întors acasă de la ședința tribunalului, în satul lui natal, Schwarzstein, s-a exprimat, pentru a-și susține nevinovăția, într-o discuție cu un cunoscut. **„Să mă lovească prima furtună care vine, dacă am furat!”**

Puțin după aceea, la 12 iulie 1845, se apropia o mare furtună peste Schwarzstein, în timp ce acel bărbat se afla în casa lui, în mijlocul mai multor persoane. A lovit trăsnetul; fulgerul i-a pătruns hoțului în nas și în gură; ceilalți au rămas neatinși. **„Nebunul zice în inima lui: Nu este Dumnezeu!”** (Psalmul 53,1.)

În anul 1898, în Anglia, vaporul „Albion” a fost lăsat la apă de pe cala de construcție. Peste 300 de oameni, care voiau să privească de pe o tribună lansarea navei de pe cală, au fost trași jos și măturați în Tamisa de valul puternic, înalt, al apei dislocate brusc de vaporul mare. Mulți au fost salvați, dar majoritatea au pierit. Acest dezastru își găsește perechea într-un eveniment ciudat de la lansarea marelui vapor „Great Western”. Lansarea acestui uriaș vapor a atras acolo o mare mulțime. Mii stăteau vizavi de șantierul naval, pe pajiștea joasă a Tamisei. Este dat semnalul de lansare, colosul a început să se miște – dintr-odată s-a oprit, liniștit și nemișcat, fără ca cineva să-și dea seama cum. Stevenson, directorul șantierului naval și constructorul vaporului, a privit la colosul împotmolit, și-a pus amândouă mâinile în cap și a fugit înnebunit de acolo. Câțiva prieteni l-au urmat. L-au găsit zăvorât în camera lui; în sfârșit a deschis la ciocăniturile lor și a pașit în întâmpinarea lor cu o față iradiind de bucurie. **„Știți ce am făcut?”**

M-am rugat și l-am mulțumit lui Dumnezeu. În clipa în care vaporul s-a pus în mișcare, privirea mi-a căzut pe miile de spectatori de vizavi, de pe pajiște. Ca un fulger m-a iluminat gândul: toți aceștia sunt pierduți! Puhoiul de apă care va rezulta când vaporul va ajunge în apă, trebuie să-i măture pe toți! Toate le-am calculat, dar aceasta nu! O, Dumnezeule, ajută! Și iată, este un vis? Vaporul stă!” Stevenson a caracterizat mai târziu de multe ori această zi, ca punctul de întoarcere al vieții lui. N-a fost o întâmplare că vaporul, pe care nimeni n-ar fi putut să-l oprească, a fost făcut să stea – Dumnezeu, care ascultă rugăciunile, a făcut aceasta!

Voi cita alți martori demni de încredere, pentru a da tuturor cititorilor acestei foi convingerea că nu există întâmplare. Președintele Statelor Unite ale Americii, decedat în anul 1881, James Garfield, a fost în tinerețea lui dulgher pe vapor. Mama lui credincioasă s-a rugat pentru el, ca să poată să se întoarcă și să devină un creștin adevărat. În munca pe vapor, în loc periculos, avea în mână un odgon liber. El s-a prăbușit de la înălțime și ar fi găsit o moarte sigură, dacă în căderea lui, celălalt capăt al odgonului, pe care l-a tras după el, nu s-ar fi lovit de două grinzi și nu s-ar fi înțepenit acolo cu un nod. Așa că Garfield atârna legănându-se și a fost salvat. Era necredincios, un copil al lumii, căutând pofta lumii, cu toate că suficient de multe ori a fost îndreptat spre Dumnezeu. Întâmplarea, așa cum credea el, prin care a fost acum salvat, l-a făcut foarte serios. Pentru a scăpa de ghimpele **acestei întâmplări**, a încercat în după-amiaza aceleiași zile, mai bine de o oră, să lovească aceeași funie, în același loc, spre aceleși grinzi, ca să se înțepenească în crăpătură. Dar ori de câte ori a încercat, n-a reușit. Astfel inima lui necredincioasă a fost convinsă în legătură cu aceasta, că Dumnezeu a făcut spre salvarea lui, ceea ce nici el și nici oricare alt om n-ar fi în stare. El s-a convertit și a devenit un adept al lui Isus.

Acesta este adevărul, că nici o vrabie nu cade de pe acoperiș fără voia sfântă și atotștiutoare a Dumnezeului sfânt, care a creat universul nesfârșit și a numărat toți perii capului tău.

Da, tu ești mai prețios pentru inima lui Dumnezeu, decât multe vrăbii, cu toate că ești născut ca un păcătos și ai trăit ca un păcătos nerecunoscător. Totuși, acest Dumnezeu sfânt și atotputernic te iubește. El te iubește cu o dragoste pe care n-o poate cuprinde nici o inimă omenească. El te iubește așa, încât a dat la moarte de cruce pe Fiul Său iubit, subiectul cel mai măreț, cel mai de preț al plăcerii Lui, ca tu să fii veșnic mântuit și să devii un copil și un moștenitor al lui Dumnezeu!

Vrei să crezi în această dragoste a Dumnezeului atotputernic? Vrei să I te pleci în pocăință și umilință? Atunci vei avea parte de ceea ce înseamnă, când Dumnezeu veșnic spune inimii unui om: „Nu te teme!” Tu ești mai de preț decât multe vrăbii.”

Nr. 36

DESCOPERIREA OCEANULUI PACIFIC

„Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.” (Ioan 3,14-15)

Există o țară, de la a cărei înălțime ochii privesc în două oceane. Este istmul Panama, cea fâșie îngustă de uscat, care face legătura între America de Nord și America de Sud. Coasta lui vestică este spălată de oceanul Pacific, în timp ce la coasta lui estică se rostogolesc valurile oceanului Atlantic. Astăzi se călătorește în două ore și jumătate de la o coastă la alta. Mii de călători străbat anual istmul îngust.

Acum 400 de ani, aceste ținuturi erau încă absolut necunoscute în Europa. Abia în anul 1510 spaniolii au descoperit o parte a acelor coaste. Unul dintre conducătorii spanioli, Nunez de Balboa, a auzit de la băștinașii de pe coastă o zvon, că de pe munții acelei țări s-ar putea vedea un alt ocean nemărginit. Căpetenia indiană care a împărtășit aceasta lui Balboa, i-a dăruit o mare cantitate de aur în plăci și i-a spus că în țările pe care le spală acest ocean mare, spaniolii ar putea găsi atâta aur cât le dorește inima; în șase zile de călătorie îi va duce pe spanioli acolo unde ar putea să vadă oceanul cel mare. Balboa s-a pornit cu 190 de tovarăși, iar tânăra căpetenie l-a însoțit cu o mie de indieni.

Drumul a fost legat de greutate și de negrăit. Păduri seculare crescute strâns unele în altele, dealuri înalte, mocirle întinse pline cu șerpi și gângăanii veninoase închideau drumul. I-au atacat cete de băștinași înarmați. Din cele șase zile s-au făcut 25 de zile de efort, luptă și lipsă. În sfârșit au ajuns la un munte înalt. Indienii au spus că dacă-l vor fi urcat pe acesta, ar vedea în fața lor marele ocean. Atunci Balboa și-a lăsat însoțitorii în urmă și a urcat singur piscul. Când a ajuns în vârf, ochii lui au privit spre apus nemărginita masă de apă și spre răsărit întinderea oceanului Atlantic, peste care corabia lui l-a purtat din îndepărtata patrie spaniolă, până pe acest țarm. Atunci bărbatul cutezător a căzut în genunchi și l-a mulțumit lui Dumnezeu. Curând l-au urmat tovarășii lui și au împărtășit desfătarea conducătorului lor. Atunci au coborât la coasta nou descoperită. Balboa a intrat cu spada și cu scutul în apa oceanului Pacific până la brâu, pentru a lua în stăpânire acest ocean pentru regele lui. Era în anul 1513.

La băștinașii acelei coaste s-au găsit aur și perle în cantitate nebănuită. Nu tuturor oamenilor le este dat să aibă parte de ceea ce a trăit Balboa. Și totuși, mulți au avut parte de ceva asemănător, ba chiar ceva mai bun decât acel spaniol, care mai târziu, după ani de eforturi și lupte, deposedat prin nerecunoștință și calomnierea tuturor roadelor faptelor sale, a fost condamnat la moarte ca trădător și a fost decapitat în 1517, prin șiretlicul unui dușman nerecunoscător.

Mulți oameni au lăsat în urmă călătoria peste oceanul acestei vieți, parțial în lumina soarelui, parțial pe furtună, cu multe zile de păcate adânci sau cu exuberanță mândră. Au fost furtuni și strâmtorări, griji și greutate, boală și nevoi. De multe ori nu știau bine încotro trebuie să li se îndrepte călătoria. În jurnalele corăbiei memoriei lor, era câte o zi însemnată, despre care nu mai puteau citi cu plăcere, pentru că fusese o zi rea.

Când un om fără Dumnezeu și fără nădejde călătorește prin viață încotro îl conduc încăpățânarea lui și planurile făcute de el însuși, nu va avea parte de nici o privire de speranță fericită în veșnicie. Dar există o culme de pe care se poate vedea drumul înapoi și înainte în veșnicie. Drumul nu este lung, muntele nu este abrupt – **este dealul Golgota, pe care cândva Fiul lui Dumnezeu, făcut păcat pentru noi, a suferit și a murit, înălțat între cer și pământ pe lemnul blestemat**, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Cine suie această culme liniștită, lăsând în urmă prieteni și tovarăși cu care până atunci a trecut prin bucuria, suferința și lupta vieții, pentru a fi singur cu Dumnezeul lui, acela vede în suferința și în moartea lui Isus dragostea lui Dumnezeu care l-a căutat și-și pleacă genunchii. El își vede cu durere drumul înapoi și privește în sus la cruce, iar aici vede ce a făcut păcatul lui. **El vede sângele Fiului lui Dumnezeu, care a curs pentru el și găsește în rănile lui Isus răscumpărare veșnică, iertare deplină.**

Acestea sunt clipe binecuvântate, când un om pe acest deal, sub cruce, își recunoaște viața trecută în lumina veșniciei, ca spălat și mântuit. Atunci poate privi înainte, în viitor, cu pace și cu bucurie. Drumul, care se întinde atunci în fața lui până pe țarmul veșniciei, nu mai duce în necunoscut. **El își vede ținta în fața lui!** Credința lui ia în stăpânire ceea ce dragostea lui Dumnezeu a pregătit pentru el, o mare veșnică, infinită a dragostei lui Dumnezeu, care nu se sfârșește niciodată, o veșnicie de pace și de bucurie. Petru spune despre aceasta: „Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire

nesticăcioasă și neîntinată și care nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru o mântuire gata să fie descoperită în timpul din urmă.” (1 Petru 1,3-5.)

Ai auzit aceasta? **Este pentru tine!** Dumnezeu îți spune din Cuvântul Lui, că o moștenire măreață, fericită, nesticăcioasă este pregătită în Casa Tatălui, a lui Dumnezeu, pentru aceia care sunt păziți prin credință, pentru o mântuire veșnică. Hai cu hotărârea inimii: trebuie să merg acolo, la Golgota, pentru a găsi pace și nădejde și viață, la picioarele Fiului răstignit al lui Dumnezeu! Poate vor fi câteva zile de luptă, de greutate; vei vedea câte ceva despre șerpii păcatului, despre ispita și vrăjmășia care vor să-ți închidă drumul. Dar curaj! Înainte! Până la Isus, până-ți vei pleca genunchii, acolo unde privești în sus la El, la Acela care a fost răstignit din pricina păcatului tău și a fost înviat de dragul neprihănirii tale! Atunci lumina soarelui harului lui Dumnezeu îți va umple inima cu lumină și viață și bucurie. Atunci ea va deveni una nouă, în putere și nădejde sigură!

Cine a trăit lucrul acesta sub cruce, acela să ia în stăpânire țara care se așterne înaintea lui. Marea păcii lui Dumnezeu să-i bucure zilnic inima cu clocotul neîntrerupt al valurilor, să găsească în Cuvântul lui Dumnezeu comorile adevărului și ale slavei și ale dragostei Dumnezeului veșnic, să le stăpânească, să se bucure de ele! Despre copiii lui Dumnezeu, care locuiesc pe acest țărm, lumea spune că ar fi un popor trist; dar când ajungi la ei, găsești inimi și chipuri pline de bucurie și buze peste care se revarsă mulțumirea și lauda. Lumea spune ca ar fi o viață sărmană, fără plăcere și desfătare, dar în realitate, cei care se apropie, săraci în mângâiere, în pace, în bucurie, de copiii lui Dumnezeu, găsesc în mărturiile acestora din Cuvântul lui Dumnezeu și din experiențele vieții lor, ceea ce poate mângâia și înviora inimile lor. Prin mâna copiilor lui Dumnezeu sunt aprovizionați mulți orfani și văduve, de multe ori au fost dăruite locuri de muncă și pâine, cei triști au fost mângâiați, cei descurajați au fost ridicați. Acest popor, despre care lumea spune că nu are nimic, **are în realitate totul**. Rugăciunile lor de credință trag în jos binecuvântările lui Dumnezeu, ajutor pentru bolnavi, reușita în muncă, pace și binecuvântare pentru casă, familie, popor, împărat și patrie. Fiind copii ai lui Dumnezeu, ei pot dărui din comorile Tatălui lor, ca unii care au totul.

Du-te întâi la Golgota, după aceea poți să vezi oceanul pe al cărui țărm locuiește poporul lui Dumnezeu. Du-te la acest popor; ei sunt aceia pentru care Isus a devenit singurul stăpân peste tot ce sunt, au și pot. Unde găsești creștini în viața cărora Isus stăpânește peste tot, peste timp și bani, peste fiecare pas și fiecare vorbă, unde viața are un singur scop: să-L proslăvească pe Isus – acolo vei afla că **acest popor locuiește la oceanul liniștit al păcii lui Dumnezeu**.

Nr. 37

DIN STICLĂ

„Râurile s-au înălțat, Doamne, râurile și-au înălțat glasul, râurile și-au înălțat valurile mugind. Domnul, în locurile înalte, este mai puternic decât glasul apelor mari, decât valurile puternice ale mării.” (Psalmul 93,3-4)

În general, din sticlă nu iese nimic bun. Câtă fericire frântă, câte căsnicii distruse, câte familii ruinate, copii neglijați, delincvență, suferință și lacrimi au ieșit până acum din sticlă, știe oricine care privește în interiorul vieții. Dar există și cazuri de excepție, când din sticlă ies binecuvântare și pace. Un asemenea caz vreau să povestesc.

„Stolz von West Hartlepool” era o corabie mândră, care a părăsit acum câțiva ani portul natal pe cea mai frumoasă vreme, sub comanda căpitanului John Lahnes. După câteva zile a

izbucnit un uragan. În bătaia grea a valurilor corabia gemea și se văita și sub forța valurilor care se prăvăleau și a furtunii, în frumoasa navă s-a făcut o spărtură. Marinarii au fost chemați la pompe, dar n-au putut să biruiască apa care pătrundea înăuntru. Corabia încă își croia drum prin bătaia grea a valurilor, dar fiecare știa că zilele sunt numărate, că nava se va scufunda lent.

Atunci a intervenit o pauză în vuietul furtunii. Cine a fost pe mare, cunoaște lucrul acesta. Este ca și când furtuna vâjâitoare ar vrea numai să adune puteri, pentru a mâna corabia la moarte ca pe o sălbăticiune hăituită. Dar la bordul corăbiei „Stolz von West Hartlepool” marinarii s-au dus la rugăciune, toți au mărturisit că au găsit pace în Isus, toți au putut să-L laude pe Dumnezeu că i-a iubit atât, încât a dat pe singurul Lui Fiu la moarte și judecată pentru ei.

Căpitanul a mers în cabina lui și a scris următoarele cuvinte, ca mesaj de despărțire pentru soția și copiii lui:

9 octombrie,

Iubita mea soție!

Înainte ca aceste rânduri să ajungă în mâinile tale, nu voi mai fi pe pământ. Corabia noastră este foarte spartă. Pompele refuză serviciul; un val care s-a spart pe bord i-a zdrobit piciorul lui John Hunter. Furtuna este îngrozitoare, iar corabia este epavă de tot. Dar, laudă lui Dumnezeu, ne putem lăsa plini de încredere în voia Tatălui nostru. **Toți marinarii mei sunt fericiți în Domnul lor. Ei au apelat toți la Domnul pentru har și au găsit în El pace.** Întoarcerea la Dumnezeu a lui John Hunter a fost una dintre cele mai plăcute pe care le-am trăit vreodată. – Scumpa mea nevastă, te încredințez în harul lui Dumnezeu. Știu că El vă va purta de grijă ție și copiilor. Mă rog lui Dumnezeu ca să ne revedem toți sus. Să dea Dumnezeu, de dragul lui Hristos!

Soțul tău care te iubește,

John Laynes.

Căpitanul a băgat această scrisoare într-o sticlă, a astupat-o și a aruncat-o peste bord. Ochii lui Dumnezeu au vegheat asupra sticlei, ea a fost aruncată pe coasta Iutlandei, găsită, predată autorităților și prin ele trimisă în Anglia, astfel a ajuns ultima scrisoare a scumpului ei soț, la văduva căpitanului lui „West Hartlepool”.

Noi toți avem motive să-I mulțumim Domnului, că puterea și harul lui au dus această veste la țintă. Mai tare decât o poate face vuietul furtunii, vorbește scrisoarea din această sticlă dusă la țintă, despre harul lui Dumnezeu, care-și întinde mâinile din cer, în jos, pentru a-i mântui pe păcătoși.

Citim despre scufundarea câte unei corăbii, despre scene zguduitoare, când omul care se zbate este învins în lupta cu elementele, dar această scrisoare ieșită la iveală din sticlă, relatează despre o biruință asupra morții, prin harul lui Dumnezeu. Ce fapt rar, uimitor, că întregul echipaj al corăbiei, cu căpitanul lor, a găsit har și pace și a putut să-L laude pe Dumnezeu, înainte de a păși prin moarte în contemplarea Stăpânului valurilor și furtunilor!

Harul lui Dumnezeu vrea să-i mântuiască pe toți, dar așa de puțini vor să se lase mântuiți! Oamenii vorbesc așa, ca și când ar fi o regulă să ajungi în cer și că ar fi o excepție dacă cineva ar ajunge în iad; dar Dumnezeu ce spune? „Intrați pe poarta cea strâmtă! pentru că lată este poarta și largă este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea; pentru că strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și **puțini** sunt cei care o găsesc.” (Matei 7,13-14.) Dumnezeu spune adevărul. Este o victorie deosebită a harului lui Dumnezeu, o excepție de la regulă, când un om trece prin poarta cea strâmtă cu pocăință și credință, pentru a-L urma pe Isus pe calea îngustă și pentru a intra în viața veșnică. Aici Dumnezeu a folosit furtună și valuri și scufundarea unei mândre corăbii, ca să se înfăptuiască **o mare excepție** de la regulă, o mare victorie a harului Său. Vedem aici ceva asemănător ca în arca lui Noe, unde toți cei care

au fost pe această corabie, au fost ocrotiți de pieire și de marele potop. Și pe „Stolz von West Hartlepool” toți aveau o fereastră sus (Geneza 6,16), prin care au putut să privească în sus cu nădejde spre Dumnezeu oricărui har, care devenise Tatăl lor în Hristos.

Permite să îți se adreseze întrebarea, dacă tu ai fi astăzi pe această corabie, ai putea cânta din inimă cântarea de laudă împreună cu acei marinari? Scufundarea corăbiei ar fi fost și pentru tine intrarea în viața veșnică? Toți cei care au fost pe acea corabie, n-au putut să scape de scufundarea sigură și știau lucrul acesta. Dar ei nici nu voiau să fugă, ei se știau în absolută siguranță în mâinile lui Isus, care îi poartă pe ai Săi cu credincioșie până în slavă. Nu pieirea pe care ochii lor au văzut-o a fost puterea care i-a învăluit, **ci Isus**, pe care-L vedea credința lor **i-a ținut în mâinile Lui tari**. Inimile și cântările lor Îl laudă pe Acela care a spus: „Oile mele Îmi aud glasul.”

Ai găsit și tu acest loc al siguranței? Salvare înseamnă a te smulge din pierzare, iar Cuvântul lui Dumnezeu spune că toți oamenii trebuie să fie salvați, adică smulși pierzării, dacă nu trebuie să se piardă. Omul prin firea lui, se găsește într-o stare asemănătoare cu acea corabie spartă, în care apa urca încet mai sus, iar pompele nu făceau față. Ea mai plutea pe valuri și totuși era o corabie pierdută dacă nu apărea un salvator care să poată să se ocupe de această stare fără nădejde. Și omul născut în păcat? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că el este un rob (sclav) al păcatului (Romani 6,20), mort în păcate și fărădelegi (Coloseni 2,13), un vrăjmaș al lui Dumnezeu (Romani 5,10). Mulți cred că oamenii răi merg la pierzare prin păcate și vicii grosolane – bineînțeles că acestea constituie o piedică mare pentru mântuire și sunt acuzatori severi în veșnicie, scriși în registrul de datorii al lui Dumnezeu - dar orice om este pierdut prin firea lui păcătoasă moștenită, chiar dacă n-ar avea pe conștiință vreun păcat deosebit de greu și nici vreun delict mare. Corabia este epavă și toate pompele intențiilor omenești, ale încercărilor de îmbunătățire, toată osteneala și toată sudoarea echipajului pentru a o salva în portul păcii veșniciei sunt zadarnice. Trebuia să vină un salvator din cer și a venit, Isus.

„Dumnezeu dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” (2 Petru 3,9). „El vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.” (1 Timotei 2,4). Dar ca în toate privințele, și aici voința omului este împotriva voinței harului lui Dumnezeu. Multora Domnul trebuie să le spună: **„N-ați vrut!”** Cu toate acestea este câte unul, care mult timp s-a închis tare față de dovada adevărului și a dragostei lui Dumnezeu, care a fost biruit când Dumnezeu i-a vorbit în furtuna urlătoare și în vuietul valurilor uriașe; Dumnezeu poate să predice altfel decât predică oamenii. El poate să te ajungă și pe tine, poate chiar să-ți smerească inima, fie că ești pe uscat sau pe mare. Ascultă-I glasul, care acum îți vorbește în har, pentru a te căuta și a te mântui, **ca tu să devii pentru totdeauna o excepție, un obiect al harului, un copil al lui Dumnezeu!**

Am încredere că Dumnezeu, care a făcut ca acea sticlă să ajungă la țărâm prin furtună și valuri, a destinat cu aceasta multora dintre camarazii mei mântuire și binecuvântare.

Nr. 38

EI TREBUIE SĂ SE DISTREZE!

„Cât de scumpe îmi sunt gândurile Tale, Dumnezeule, cât de mare este numărul lor!
Dacă aș vrea să le număr, sunt mai numeroase decât nisipul.” (Psalmul 139,17-18)

Între Hüningen și Basel este situată în Leimenthal, mândra ruină a fortăreței de odinioară, Landskron. În anul 1815 încă era în toată splendoarea ei, cu toate bateriile și cazematele ei, ocupată de un număr de invalizi francezi și soldați ai gărzii naționale. Când austriei și-au strâns în vremea aceea oștirea la Oberrhein, un căpitan de cavalerie a călărit cu escadronul lui

de husari la poarta fortăreței și a cerut predarea. Atunci s-a auzit o împușcătură, căpitanul a căzut de pe cal, escadronul a făcut întoarcerea. Dar atunci austriecii au luat-o în serios – comandantul a deschis porțile fără rezistență. Castelul a fost ars, fortificațiile au fost culcate la pământ, invalizii au fost trimiși acasă. Bătrânul comandant s-a instalat în „Tannwald”, vizavi de fortăreața lui, într-o casă liniștită. A stat acolo zi de zi, an de an și și-a petrecut timpul cu jocul de cărți, până a murit în cele din urmă. **Ce viață!** Să-și petreacă timpul cu jocul de cărți în fața ruinelor fortăreței care i-a fost cândva încredințată, dar predată rușinos! Nenumărați oameni văd, când se uită la ei înșiși, când își privesc viața cu planurile ei sfărâmate și nădejdlile distruse, cu trupul îmbătrânit, adesea bolnăvicios, ruinele unei fortărețe încredințată lor cândva și stau acolo omorându-și timpul cu jocul de cărți.

Cu cărțile de joc este ceva ciudat; nici un soldat nu vrea să le aibă la el când intră în focul luptei. Aceasta era deja în vremurile mercenarilor, iar în 1870-1871, pe drumul de înaintare al trupelor spre luptă se vedeau adesea cărți de joc aruncate. O fi vreo superstiție, că gloanțele sunt atrase de cărțile de joc? Cred că este mai mult teama că în fața lui Dumnezeu cărțile de joc ar putea deveni acuzatori că ei n-ar fi potriviți pentru Împărăția lui Dumnezeu, că un om care vine de la jocul de cărți nu se găsește în starea potrivită pentru a apărea înaintea lui Dumnezeu. Așa este și cu zarurile, care la mercenarii germani poartă numele de „Schelmenbeine”, care după uzul limbii de astăzi s-ar putea traduce „oasele unui trișor”. Unii folosesc zaruri și cărți de joc pentru a câștiga bani, ceilalți ca să se distreze, să-și omoare plictiseala. Nu trebuie să se facă liniște în jurul unui om și în inima lui. Cine are o muncă liniștită, cine găsește în viață un loc unde poate fi mult timp singur, acela a primit o mare bogăție. Dar majoritatea celor care o primesc se plâng de plictiseală, caută anturaj și distracție, iar aceasta este aproape peste tot în lume de găsit și în scopul acesta au fost inventate în mod special cărțile de joc și jocul de cărți. Ele fac conștiincios acest serviciu de milenii, să-i escrocheze pe oameni de orele lor liniștite.

Cărțile de joc sunt fără îndoială o veche invenție chinezească, trebuie să fi ajuns apoi de la indienii din răsărit la arabi și de aici în Europa. Ele s-au răspândit destul de repede, iar mintea omului și moda găsesc iar și iar noi jocuri de cărți, fiecare după înclinația jucătorilor, de amuzament, de trecerea timpului, ca joc de noroc și bani sau chiar de demonstrare a șireteniei și a calculului. Există și jocuri de cărți pe care le joacă numai unul singur, cu unicul scop de a alunga plictiseala, să treacă timpul. Cărțile de joc aparțin, după părerea generală, de nevoile vieții poporului, iar această părere își găsește dovada în aceea, că numai în Germania există zece mari fabrici care produc cărți de joc, ieftine și scumpe, cu sutele de mii. Aceste fabrici au putut să se mărească așa, încât au fost transformate în societăți pe acțiuni, căci cărțile de joc sunt folosite mereu, în vremuri bune și rele, de către bogați și săraci.

În mod obișnuit, la jocul de cărți este vorba despre **plictiseală și distracție**. Căci a se distra este marele leac al timpului nostru. Oamenii nobili vor să-și aducă la odihnă inima neliniștită prin muncă neobosită, alții citesc ziare peste ziare, alții romane peste romane, numai să nu vină aceste ore liniștite când ești singur, când vin gândurile, multele gânduri despre păcatele care se ridică din trecut și gândurile despre ceea ce va fi cândva. Vorbește-le prietenilor tăi despre seriozitatea pe care ți-o inspiră moartea și veșnicia sau despre lucrurile care zac pe conștiința ta, atunci ți se va răspunde: **Dragul meu, trebuie să te distrezi!**

Există mulți oameni care s-au distrat deja de multe ori, variat și în tot felul, dar se pare că n-a fost destul. Chiar și distracțiile de până acum au început să-i plictisească, ei au nevoie treptat de ceva nou, care să-i stimuleze. Așadar, astfel ia naștere acea nenumărată varietate de distracții, de spectacole palpitate, captivante, de feerice serate dansante până la tripouri tainice unde se înflăcărează pasiunea. Ai crede că acolo unde invenția spiritului întreprinzător al oamenilor a procurat în marile orașe o asemenea culegere de distracții, n-ar trebui să existe nici un om care să se poată plictisi. Există chiar divertismente pentru orice gust, la orice preț, pentru lumea mare, pentru cetățeni, pentru tineri și bătrâni. De fiecare dată costă numai puțin timp, puțini bani, puțină conștiință, puțină uitare de Cuvântul lui Dumnezeu! Dar cum să se lase un om împiedicat de a savura distracțiile, că doar nu vrea să se plictisească? Dar cum va fi când se

va îmbolnăvi și va trebui să stea culcat liniștit? Cum va fi când, mai târziu, va avea nevastă și copii, care vor trebui îngrijiți? Cum va fi când va veni bătrânețea? Cum va fi în veșnicie, când nu vor mai fi toate aceste distracții?

Există oameni care nu se mai plictisesc, cărora fiecare minut le este prețios pe drumul lor scurt prin timp spre veșnicie. Chiar dacă mâinile lor sunt legate prin boală și trupul lor este legat de pat, inima lor găsește în Cuvântul lui Dumnezeu lucruri minunate despre dragostea care a venit din cer ca să caute ce era pierdut. Ți-ai deschis tu inima în fața acestei dragoste minunate a lui Dumnezeu? Îl cunoști pe Isus, care a murit pentru păcătoși? Îl cunoști ca pe Mântuitorul tău? Toți cei care-L cunosc, vor să fie acolo unde este Isus. Ei vor să ajungă în acel loc, unde desfătarea veșnică le umple inima cu bucurie și gura cu strigăte de veselie. Ei vor să ajungă acolo unde nu este nici plictiseală, nici distracție, ci numai bucurie și pace și lauda lui Dumnezeu. Ei nu-și doresc să se distreze, ci doresc să rămână adunați aproape de Domnul. Ei se bucură că umblă înaintea feței lui Dumnezeu, că-L știu pe Domnul cu ei la muncă și în odihnă, pe drum și acasă, că-și rostesc cuvintele în auzul Lui, da, că El vede gândurile inimii lor. Ei au găsit o carte pe care n-o termină niciodată de citit. Cine citește această carte în lumina lui Dumnezeu, a lăsat în urma lui amândouă lucrurile: plictiseala și distracția; el economisește mulți bani și mult timp și multe remușcări și câștigă multă mângâiere și multă putere și ocazia de a ajuta pe alții și de a face bine. El își folosește timpul și banii după voia Aceluia care i le-a dat pe amândouă, care l-a făcut numai administrator pentru un timp scurt. Toți oamenii sunt administratori peste putere, timp și bani, comandanți ai unei fortărețe încredințate lor, pe care toți cei care sunt loiali aici, n-o predau vrăjmașului spre distrugere, ci vor s-o dea înapoi în mâna Domnului, care le-a încredințat-o. Toți vor da socoteală despre aceasta, dar numai puțini, numai copiii binecuvântați ai lui Dumnezeu o vor face cu bucurie, ei vor prezenta Domnului lor cu câștig lucrul încredințat, iar Domnul lor le va spune: „Ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!”

Nr. 39

MÂINE!

„Scapă-ți sufletul și să nu te uiți înapoi!” (Geneza 19,17)

Acum câteva luni, un drag și onorabil caporal de geniu spunea: „Știu că nu sunt în situația de a putea să apar înaintea lui Dumnezeu.” Inima lui a fost mișcată prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu, pe care tocmai îl auzise, lumina din veșnicie căzuse în inima lui; el a recunoscut că buna reputație de care se bucura din partea superiorilor și a camarazilor, este pentru veșnicie o recomandare la fel de puțin suficientă ca și puterea lui trupească, sănătatea și obișnuința. El a recunoscut deosebirea dintre ceea ce este valabil pe pământ și ceea ce este valabil înaintea lui Dumnezeu, dar această recunoaștere n-a fost destul; el n-a răzbit să apuce în Isus ceea ce contează la Dumnezeu. Prin urmare, valurile lumii au inundat curând acel ceas serios, din care n-a crescut nici un rod. Cu el seamănă mulți care spun: „Mai târziu vreodată, dar acum încă nu.” Acest „mai târziu vreodată” nu are loc aproape în nici unul din cazuri. Lor le merge ca aceluia student, care l-a surprins într-o zi pe prietenul lui cu informația: „Eu muncesc acum enorm, mă scol în fiecare dimineață la ora 6 și mă pregătesc cu grijă pentru curs.” Prietenul lui l-a întrebat foarte mirat: „Și de când faci tu aceasta?” Răspunsul a fost: „Încep luna viitoare.” Așa procedează mulți; au planuri mari, dar – încep luna viitoare. Dacă a venit ziua următoare, atunci amână iar pe termen lung și mor înainte de a se fi întors temeinic la Dumnezeu. Lucrul acesta poți să-l faci mâine, este lozinca omului vechi și a vrăjmașului rău. Cuvântul lui Dumnezeu spune „astăzi”. Viața acestor oameni obișnuiește să

sfârșească în mijlocul plăcerii lumii și a afacerilor pământești, iar veșnicia lor va fi umplută de strigătul: „Prea târziu! Prea târziu!”

Vestitul Erasm din Rotterdam a povestit următoarele: Un olandez, care era un mare amator și prieten al ospetelor îmbelșugate, s-a așezat cu o asemenea ocazie prea aproape de cămin, așa încât poalele lungi ale hainei sale festive au început să mocnească acolo unde erau cel mai aproape de foc. Un comesean a observat și a spus cu jumătate de voce benchetitorului: „Ascultă, am ceva să-ți spun.” Dar acela, care nu voia să fie deranjat în desfătarea cerului gurii sale, a răspuns: „Dragule, judecând după fața ta, nu este nimic îmbucurător ceea ce ai de anunțat; te rog amână, căci la masă trebuie să-ți deschizi inima numai impresiilor plăcute și mesajelor vesele!” Bineînțeles că vecinul a tăcut, iar poalele hainei gurmandului, care atârnavă acolo, au fost pârlite de tot. În cele din urmă desertul a fost strâns, iar eroul ospățului și-a deschiat tihnit nasturii de jos ai vestei și și-a întrebat vecinul: „Așadar, prietene, care este lucrul pe care ai vrut să mi-l împărtășești?” – „Am vrut doar să-ți spun că-ți arde haina. Amândouă poalele sunt deja distruse de tot.” – „Ce?” a strigat celălalt și s-a întors să-și vadă paguba, „de ce nu mi-ai spus lucrul acesta imediat?” – „Am vrut s-o fac, dar mi-ai interzis să-ți anunț ceva neplăcut, așa că a trebuit să tac; apoi am privit focul mocnind în continuare și am calculat în tăcere când va ajunge el pe trupul tău și când îți va arde pielea.”

Acest bărbat și-a plătit înțelepciunea amăgitoare a vieții de data aceasta numai cu pierderea prețioasei sale haine brodate, dar mulți au plătit aceeași concepție încă mai scump. Archias, unul dintre guvernării cetăți grecești Teba, a fost invitat la un ospăț, unde vinul era băut după pofta inimii. În mijlocul extazului de bucurie al ospățului, lui Archias i s-a șoptit la ureche, că ar fi pătruns vrăjitori în cetate, pentru a-l omorî pe el și pe ceilalți bărbați ai guvernării. Archias n-a crezut și a băut în continuare. Puțin după aceea a intrat o ștafetă din Atena și i-a adus lui Archias o scrisoare. Dar acesta a strecurat liniștit scrisoarea sub perna pe care ședea. Curierul a spus: „Trebuie să deschizi scrisoarea imediat; ea conține o chestiune de cea mai mare importanță!” Râzând și cu limba grea, Archias a bâlbâit: „Lucrurile importante trebuie să fie amânate până mâine!” Nu mult după aceea au pătruns în sală conjurații travestiți în dansatoare și l-au omorât pe Archias și pe prietenii lui.

Amândoi acești bărbați sunt exemple de avertizare. Pe unul a vrut vecinul lui de masă să-l avertizeze că-i arde haina, pe celălalt l-au avertizat prietenii că ucigașii sunt aproape; dar amândoi n-au vrut să se lase deranjați din desfătarea zadarnică momentană. Așa sunt copiii lumii! Unii stau la masa bucuriei și a desfătării, își astupă urechile și și amuțesc conștiința față de tot ce le amintește de moarte și de judecată. Ceilalți prețuiesc puțin unicul lucru de care este nevoie, pentru că în mijlocul lucrurilor pământești, muncii, grijii și feluritelor obligații nu găsesc timp să se gândească la veșnicie. Ambele categorii nu doresc să li se amintească faptul că au nevoie de mântuire. Ei nu știu cât de aproape stau de foc și că haina lor deja mocnește – căci haina trecătoare a trupului lor muritor pe care o poartă, se grăbește în întâmpinarea putrezirii. Nici la aceasta nu se gândesc, că moartea îi pândește sub felurite înfățișări; ea îi va ataca în curând și îi va secera și ce va fi atunci? Acolo, în focul de nestins, unde viermele nu moare și flacăra nu se stinge, fiecare invitație și avertizare neluate în seamă vor reveni în minte și vor înmulți durerea veșniciei. Astăzi lumea cu amuzamentele și distracțiile ei zgomotoase – mâine lucrurile veșnice! Chiar dacă nu rostim cuvintele de-a dreptul, totuși, întregul mod de comportare mărturisește despre acest lucru. Ani întregi – poate 10, 20, 30, 40 de ani lucrurile serioase sunt amânate pentru mâine, cu toate că se știe că fiecare zi ne duce mai aproape de veșnicie. Cum vreți să rămâneți în picioare în fața Dumnezeului de trei ori sfânt, când va trebui să apăreți în fața scaunului Său de judecată? „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” Numai în jertfa Fiului Său, Isus Hristos, este salvare pentru păcătos. Cine-și găsește adăpostul la El, în veci nu va fi dat de rușine. De aceea părăsește-ți calea de până acum, nu mai gândi: „Mâine lucrurile serioase”, ci astăzi dacă se apropie adevărul de tine – deschide, deschide-i inima – astăzi este timpul potrivit, astăzi este ziua mântuirii!

În fața unei case germane de surori de caritate a oprit o droșcă în noaptea carnavalului, după miezul nopții. Cel venit, un tânăr negustor din nordul Germaniei, era în costum de bal. Abia de puțin timp s-a ridicat după o boală grea, dar n-a putut să-și refuze bucuriile carnavalului și la balul mascat a fost surprins de o grea recidivă. A fost dus în pat. După aproape două zile starea lui era înrăutățită în așa fel, încât medicul – unul dintre medicii care se interesau și de sufletul nemuritor al bolnavilor lor – a rugat sora îngrijitoare să-i dea bolnavului să înțeleagă starea în care se află trupul și sufletul lui. Dar sora a nimerit rău cu aceasta. „Dați-mi pace cu pălăvrăgeala voastră; încă n-am de gând să mor!” Dar mai curând decât a crezut, a venit ceasul temut. O schimbare bruscă a intervenit în starea lui, o teamă interioară îngrozitoare l-a apucat pe nefericit. Plin de disperare s-a agățat de sora care era de gardă și a strigat cu voce sfâșietoare: „Ajutați-mă, soră, ajutați-mă, trebuie să mor!” Privirea care se stinge, temătoare, a muribundului, voia să se agațe cerând ajutor, de buzele surorii, dar ochii muribunzi rătăceau sălbatic în jur și nu vedeau în întuneric nici un Isus, nici un Mântuitor. Atunci, deodată – lupta a durat doar puțin – s-au desfăcut brațele care o înconjuraseră pe soră implorând ajutor, bolnavul a căzut pe spate, un strigăt horcăit: „Prea târziu!”, apoi s-a întins mut și a fost mort. Astfel a căzut în apele reci ale morții; ele s-au împreunat deasupra lui, iar sufletul lui a zburat fără lumină și fără nădejde.

Dacă lumina lui Dumnezeu îți luminează inima și conștiința, dacă Cuvântul lui Dumnezeu te convinge: **tu trebuie să fii mântuit!** atunci nu amâna, atunci este timpul harului.

Grăbește-te și salvează-ți sufletul și nu privi în urma ta! Nu te uita înapoi la plăcerea lumii, nu privi la prietenii și tovarășii tăi; privește, crezând, la crucea de la Golgota, unde Fiul lui Dumnezeu a purtat judecata ta, acolo este mântuire pentru sufletul tău.

Nr. 40

CE POATE IEȘI DINTR-UN GRENADIER

„Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.”
(Romani 8,28)

„Garda de uriași” a împăratului Friedrich Wilhelm I al Prusiei a fost o trupă cum nu existase încă nicăieri în felul acesta. Cei mai înalți bărbați, staturi uriașe din toată lumea, unii recrutați, alții trimiși ca dar din partea domnitorilor străini, alții răpiți cu șiretenie și forță, stăteau acolo în front, aproape toți cunoscuți personal de către împărat. Pe cei mai înalți dintre ei, chiar împăratul personal i-a pictat după model în mărime naturală. Aceste portrete remarcabile, cu indicarea exactă a mărimii și a provenienței fiecărui grenadier în parte, se mai pot vedea și astăzi în Berlin. Orice spectator este uimit în privința acestor staturi uriașe, despre care n-ai crede că au mărșăluit în persoană în Potsdam și Berlin peste caldarâm, dacă propria mână a împăratului și însemnările istorice nu ne-ar garanta adevărul problemei.

Stăteau toți acolo în front, cu uniforma albastră, cu manșete roșii, cu vestă lungă roșie, cu eșarfă albă, cu coif înalt de grenadier, sub care, în fața fiecărei urechi atârna un cărlionț de păr pudrat alb, în spate atârna coada înfășurată cu panglică neagră, jambierele ajungeau până la genunchi. Pe dinafară arătau toți la fel și la fel păreau și viețile lor în cazarmă, disciplina severă și instrucția fără cusur, când în fața ochilor împăratului și a bătrânului Deffauer tot batalionul avansa în pas de paradă ca un singur om și în foc de pluton trebuiau să încarce puștile lungi așa de repede cu vergeaua de pușcă, încât în timp de un minut trebuiau trase patru salve.

Dar ceea ce era în capetele și în inimile lor, era, totuși, la ei așa de diferit, ca la toate făpturile omenești; pentru fiecare în parte, Dumnezeu atotputernic a țesut o biografie deosebită, cu minunată **dragoste și înțelepciune**; făpturile omenești țes zi de zi păcatul lor în ea, așa încât rezultă o împletitură ciudată. Au existat deja printre soldați povești de viață remarcabile, dar asemenea poveste de viață ca a grenadierului Laurentius David Bollhagen, care timp de doi ani a fost unul dintre cei mai înalți printre cei înalți, în primul rând al batalionului de gardă din Potsdam, n-a mai existat.

Era fiul unui pastor și a studiat în Halle pentru a deveni și el pastor, chiar își ținuse deja predica de probă la amvonul tatălui său. Dar în noaptea următoare a fost luat din patul lui, îmbrăcat cu forța și dus ca recrut la Potsdam. Acolo n-au ajutat nici tânguirea și nici plânsul tatălui și al mamei, căci căpitanul care l-a găsit și l-a echipat, era în legătură cu un om puternic de la curtea împărătească, pentru a obține acești recruți. Deci așa se face că toate reclamațiile scrise și petițiile tatălui n-au ajuns la urechea și ochiul împăratului; se purtase de grijă ca ele să fie respinse. Dar **Laurentius Bollhagen**, de acum înainte recrut în Potsdam, **avea o cale pentru a-și duce petiția la locul potrivit împotriva oricărei împotriviri omenești**, căci în Halle învățase mai mult decât știința omenească; învățase să-L cunoască pe Dumnezeu ca Tată al lui în Hristos și pe sine însuși ca pe un copil al lui Dumnezeu, mântuit prin sângele lui Isus. El știa că inima Tatălui era de partea lui, că mâna atotputernică a Tatălui conduce toate împrejurările acestei vieți, încât să trebuiască să lucreze împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. El știa ce scrie în Proverbe 21,1: „Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea.”

Ce privilegiu măreț a dat Dumnezeu oamenilor, ca nici o putere pământească, nici o împrejurare a vieții, nici circumstanțe, nici ziduri de închisoare să nu poată închide omului calea pentru a se apropia de Dumnezeu! Păcătosul cel mai josnic, omul cel mai nenorocit are voie să se apropie de Dumnezeu cu strigătul după îndurare în Numele lui Isus. Cel mai părăsit deținut, cel condamnat nevinovat, cel prigonit și apăsător au voie să se apropie de Dumnezeu, de Cel atotputernic care ajută, care vede și știe totul, iar stăruința lui liniștită ajunge la inima Creatorului lumilor. Laurentius Bollhagen și-a pus încrederea în Dumnezeu când a fost târât cu forța din casa tatălui său și în ceasul acela și-a mângâiat părinții cu vorbele: „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8,28). Tot la acestea a rămas și el, când în cei doi ani de durată a serviciului n-a ajuns la el nici o scrisoare de la tată și mamă, cum nici de la el n-a ajuns nici o scrisoare acasă. Într-o zi stătea în castelul orașului din Potsdam și pentru că nu auzea nici un zgomot în jurul lui, a cântat încet, pentru sine, cântarea: „Inimă fii mulțumită”. Când a ajuns la strofa a treia, pe nesimțite vocea lui devenise tare, căci cânta din inimă și astfel cuvintele au străbătut atunci coridorul înalt cu o voce limpede de tenor:

„Veșnic doar nu va putea dura,
Adesea Dumnezeu lacrima
Dintr-odată ne-a uscat.
Dacă la noi s-a zis: până când,
Mi-a fost atât de teamă, îngrijorând,
Atunci trup și suflet El ne-a-nviorat.”

Aceste cuvinte n-au rămas agățate de tavanul boltit; Dumnezeu, care le-a ascultat, le-a călăuzit ca să le audă împărăteasa și să-i trimită cântărețului poruncă prin doamna ei de onoare, să vină la ea după înlocuire. Ea a auzit atunci istoria vieții lui și i-a poruncit ca în

dimineața următoare când va fi din nou de gardă, să cânte o strofă din cântarea preferată a împăratului: „Cine-L lasă doar pe bunul Dumnezeu ca să conducă”.

La ora aceea împăratul era prezent în odaia împărătesei și a auzit cum santinela a cântat următoarea strofă:

„Pentru Dumnezeu lucrurile sunt un fleac;
La Cel Preaînalt totul e la fel cotate;
Pe bogat îl poate face mic și sărac,
Dar pe sărac îl face mare și bogat.
El face-ntr-adevăr minuni, bunăoară:
El e cel **care înalță și coboară.**”

Astfel a aflat împăratul biografia grenadierului deosebit, care era atunci de gardă.

Urmarea a fost că după câteva zile împăratul a apărut la parada gărzii și a strigat companiei personale: „Flăcăul care marți la prânz a fost santinela în fața odăii împărătesei, să pășească în față!” Laurentius Bollhagen a mărșăluit în pas de paradă în fața împăratului și îndată a primit poruncă să țină o predică în fața împăratului și a gărzii de paradă. Împăratul a adăugat poruncii sale: „Nu cumva s-o faci prea lungă; nu suport acest lucru!” Așadar, grenadierul Bollhagen a predicat acolo despre Romani 8,28 și a întrebuințat acest cuvânt în legătură cu propria lui biografie, pentru a dovedi credințioșia lui Dumnezeu. Inima împăratului a fost mișcată și în aceeași zi l-a desemnat pe grenadierul Laurentius Bollhagen inspector general al bisericilor protestante din Pomerania și a respins protestul Consistoriului cu nota marginală că el însuși, împăratul, l-a examinat pe Bollhagen și a trecut examenul. Dumnezeu a confirmat decizia împăratului în această problemă. Laurentius Bollhagen a fost în funcția și în slujba lui un bărbat binecuvântat, un martor al lui Dumnezeu, pe care Domnul l-a ridicat spre binecuvântare.

Da, la ce poate să ajungă un simplu soldat! Ce sus poate să urce! Starea cea mai înaltă la care poate să ajungă un om este aceea, **de a deveni un copil al lui Dumnezeu prin sângele împăcării veșnice**. Cine trăiește aceasta, că poate să spună: **Creatorul lumilor este Tatăl meu și eu sunt copilul Lui, acela stă pe culmile vieții**; fericirea și onoarea, care sunt aici partea lui, nu-i pot fi răpite niciodată. Ei fac atunci minunata experiență de viață, că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, **chiar și ziua necazului și a încercării**. El Îl va lăuda în veci pe Dumnezeu, pentru toate minunatele căi pe care Dumnezeu îi conduce la slavă pe ai Săi, care sunt chemați după planul harului Său veșnic.

De orice rang sau stare ai fi, dacă ești înalt sau scund, dacă haina ta este albastră, albă sau verde – și tu ești chemat să primești demnitatea cea mai înaltă, pe care harul lui Dumnezeu o oferă tuturor păcătoșilor pierduți, aceea **de a deveni un copil al lui Dumnezeu**, un om căruia toate lucrurile, toate evenimentele, toate greutățile, toate încercările trebuie să-i slujească spre bine, spre binecuvântarea veșnică! **Vrei să devii copil al lui Dumnezeu?** Primește-L cu pocăință și credință pe Isus, care a suferit și a murit pe cruce, împovărat cu blestemul vinei și păcatului tău!

Nr. 41

HAINA NOI

„Prietene, cum ai intrat aici, neavând haină de nuntă?” (Matei 22,12)

Înălțimile din Bellville și Montmartre, în estul și nordul Parisului, astăzi sunt acoperite de întinse cartiere, mari cimitire și parcuri și constituie în principal localitățile de domiciliu ale populației fabricilor, ale muncitorilor rutieri și feroviari din Paris.

În anul 1814, aceste înălțimi încă erau situate cu totul în afara orașului și constituiau puternice poziții de apărare. Pe atunci Parisul era (astăzi cea mai mare fortăreață a pământului) încă nefortificat. Prin urmare, când armatele Prusiei, Austriei și Rusiei s-au apropiat de capitala franceză, mareșalii Marmont și Mortier au ocupat cu slabele lor corpuri de armată acele poziții. Ei au fost atacați acolo în 30 martie 1814 cu uriașă superioritate numerică. Deja devreme, înainte de ora șase a început lupta în care mareșalii lui Napoleon au apărat capitala cu rezistență tare. Lupta a durat zece ore, o zi de sărbătoare a gărzii prusace, care sub ochii împăratului ei a luat cu asalt cartierul mărginaș Pantin, cu mari jertfe. Zece mii de morți au lăsat aliații pe ultimul câmp de luptă al acestei campanii. **Seara Parisul a capitulat**; trupele franceze, care își pierduseră aproape tot armamentul, au plecat în timpul nopții. În 31 martie, la ora 11 dimineța, împăratul Prusiei, Friedrich Wilhelm al III-lea, împreună cu țarul Alexandru I al Rusiei au intrat în Paris în fruntea gărzilor lor, întâmpinați de o populație care jubila. Parisul, ca toată Franța, era obosit de domnia lui Napoleon I.

Dintre trupele prusace, majoritatea victoriilor le-a numărat corpul de armată al lui York. Lupta de la Katzenbach și Wartenburg au fost zile victorioase ale generalului de York. În lupta de la Leipzig, corpul lui de armată a plătit la Möckern deznodământul victorios cu pierderea unei treimi a efectivului său. În bătălia de la Montmirail, York a salvat cu mari jertfe un corp de armată rusesc, a decis la Laon victoria printr-un atac nocturn; pe de altă parte, acest corp de armată a luptat în bătălia de la Paris, în fruntea trupelor lui Blücher.

După atâtea bătălii, după o campanie de iarnă plină de greutate și de nespuse, după nenumărate bivouacuri în zăpadă și în ploaie, nu era de mirare că aceste trupe eroice în cizme, uniformă și armament arătau foarte scăpătate. Dar intrarea în capitala franceză trebuia să se petreacă în toată strălucirea exterioară. Deci pentru că trebuia ca un corp de armată să preia urmărirea dușmanului care se retrăgea, a fost numit pentru aceasta corpul de armată al lui York; el nu trebuia să intre împreună cu ceilalți, ci să mășăluiască pe lângă Paris, în partea de nord și să preia siguranța orașului spre vest. Aceasta a fost o durere amară, o profundă dezamăgire pentru bravele trupe. Sub vestoanele rupte, uzate, băteau inimi de viteji, loiale. Hainele lor mărturiseau ce înfăptuiseră; faptele lor mai sunt și azi o pildă a devotamentului. Capitala strălucitoare se întindea acolo înaintea lor, ținta îndelung dorită. Ofițerii și soldații au vorbit de atâtea ori despre Paris în timpul marșului, în bivouac, pe câmpul de luptă, în tabără, au visat la această intrare triumfală. Acum venise ziua – dar ei nu intrau împreună cu ceilalți.

Ai auzit deja despre acea altă intrare triumfală, la care chiar haina fiecăruia decide dacă el are voie să intre împreună cu ceilalți?

Isus spune că **pentru a intra în cetatea cerească la nunta Mielului, este decisiv să se poarte haina potrivită, haina de nuntă**. Doar îmbrăcat cu această haină poate un luptător al lui Dumnezeu să intre victorios în slava lui Dumnezeu după ultima bătălie.

Nenumărați oameni gândesc că devin mântuiți prin evlavie, prin trăire morală, curtată, prin rugăciuni, prin pomeni. Alții cred că pot sta în picioare înaintea lui Dumnezeu, pentru că n-ar fi mai răi decât alții, pentru că lor nu le-ar putea nimeni reproșa ceva rău, pentru că ar fi nepedepsiți și nedojeniți. Toți aceștia poartă haina zdrențuită, murdară a îndreptăririi omenești, a propriilor fapte. Ei nu s-au văzut încă niciodată în lumina lui Dumnezeu. Când aceasta cade

din veșnicie pe conștiință, omul născut în păcat vede că toate faptele lui bune, strădaniile sale de a fi evlavios, sunt pătate de păcat, de egoism, de mândrie; el vede că în ciuda tuturor intențiilor sale, inima lui este un izvor al răului, el se vede vinovat în gânduri, vorbe, fapte, purtare. El nu poate rezista în fața ochiului pătrunzător al Dumnezeuului sfânt. Faptele omenești merită recunoașterea omenească, ele sunt laudate în cărți și ziare, în monumente de bronz și piatră. Dar pot gloria și lauda oamenilor să îndreptățească înaintea Dumnezeuului sfânt? El are ochi ca para focului și este un Judecător al gândurilor și simțirilor inimii. El nu vede numai acțiunile, ci și motivele acestora. El nu poate fi înșelat.

Majoritatea oamenilor, care par așa de onorabili, au o conștiință pătată. Când în veșnicie vor cădea toate vălurile, când vor ieși la lumină: toată minciuna, toată curvia, adulterul, necurăția, calomnia, vicleșugul, amărăciunea, invidia, înșelăciunea, avariția, egoismul, toate jurămintele călcate, nerecunoaștința, atunci se va vedea ce a fost de fapt cu aceia care spuneau așa de mândri: mie nu poate nimeni să-mi reproșeze ceva rău. Dumnezeu, care spune: „Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Romani 3,12), va avea dreptate până la urmă. Pentru neamul păcătos, rău, este valabil un singur lucru: să devină drept și plăcut lui Dumnezeu, prin dreptatea pe care Isus, Fiul lui Dumnezeu, singurul Împăciuitor, a câștigat-o suferind și murind pe cruce. El o oferă fără plată, din har, tuturor celor ce se apropie de Isus smeriți și dornici de mântuire. Pentru toți aceștia este pregătit veșmântul neprihănirii desăvârșite, haina minunată a mântuirii. În fața lui Dumnezeu omul își enumeră zadarnic faptele și lucrările bune. Cu toate sacrificiile și virtuțile nu poate să-și spele nici măcar o singură pată a nenumăratelor sale păcate, chiar dacă ar lăsa să curgă pe ea o mare de lacrimi. „Chiar dacă te-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot rămâne scrisă înaintea Mea, zice Domnul, Dumnezeu.” (Tradus textual din Ieremia 2,22.) **Porți tu haina de nuntă?** Nu te amăgi? Chiar dacă-ți reușește să-i păcălești pe toți oamenii și pe toți îngerii, ochiul lui Dumnezeu te va prinde: „Prietene, cum ai intrat aici, neavând haină de nuntă?” Dar el a amuțit. Atunci împăratul le-a spus slujitorilor: „Legăți-i picioarele și mâinile și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul și dărdâitul (scrâșnitul) dinților.”

Lucrul acesta este serios: noi suntem toți pe drumul spre veșnicie. Majoritatea, dacă sunt sinceri, la întrebarea: ești pregătit să apari înaintea lui Dumnezeu? răspund „Nu! Simt că nu sunt.”

Deci permite să fii întrebat: vrei să intri ca biruitor în cetatea veșnică? Acceptă hainele mântuirii! Zdrențele neprihănirii omenești se potrivesc tot așa de puțin cu haina de nuntă, ca și petele păcatului. Lasă petele să-ți fie spălate, aruncă la o parte zdrențele faptelor tale bune și virtutea!

Păcătosule, tu nu trebuie să plătești haina minunată a neprihănirii dumnezeiești! Noi toți nu avem nimic cu care am putea-o cumpăra, ea este un dar de har fără plată, oferită gratis celui mai nenorocit păcătos. Motivul pentru care acel nuntaș nevrednic a fost dat afară, a fost acela că el n-a acceptat **veșmântul pregătit acolo pentru el**. La masa de nuntă stăteau o mulțime de cerșetori de pe drumuri, care erau la fel de săraci ca și el; dar ei au acceptat ceea ce era pregătit pentru ei și prin urmare au fost vrednici, oaspeți desăvârșiți.

Să-ți dea Dumnezeu, dacă până acum ai avut numai zdrențe și n-ai avut haine, să te duci la Acela care-ți va dăruia neprihănirea Lui; atunci totul va deveni nou în tine. Atunci nu vei mai fi îmbrăcat cu zdrențe, ci cu „hainele mântuirii”.

Numai în aceste haine poate un om intra în acea cetatea în care nu poate intra nimic necurat, nimeni care face lucruri scârboase și spune minciuni. Nici curvarii, nici idolatri, nici adulterii, nici hoții, nici lacomii de bani, nici bețivii, nici defăimătorii nu vor moștenii Împărăția lui Dumnezeu. (compară cu 1 Corinteni 6,9-10.)

Dar cine mărturisește că poartă haina de nuntă și că este pe calea spre cetatea veșnică, la nunta Mielului, acela trebuie să fie de recunoscut în viața lui și păzit prin har, umblând în disciplină și teamă.

În Sardes (Apocalipsa 3,4) erau doar puțini creștini care nu-și mânjiseră hainele – pe aceștia vrea Isus să-i recunoască. Creștinii trebuie să umble **neîntinați de lume!** (Iacov 1,27.) Asemenea creștini trebuie să vadă lumea necredincioasă și în oștirea și în flota noastră, încât să fie convinsă de adevăr prin fapte. **Să dea Dumnezeu!**

Nr. 42

SALVAT DIN FOC

„Isus, care ne scapă de mânia viitoare (care vine). (1 Tesaloniceni 1,10)

În 18 august 1872, la prânz, compania a treia a regimentului de pușcași din Gersdorff (Hessen) Nr. 80 a intrat în localitatea de cantonament Dörnigheim din Hoechst. Toți se odihneau după mâncare, când deodată a răsunat prin sat strigătul „Foc!” Casa care era în flăcări era casa mică a unor oameni de rând. Din casa arzând, bărbatul și femeia au salvat din lucruri ce-au putut să salveze. Câțiva soldați s-au grăbit într-acolo ca să ajute. Acoperișul era deja în flăcări, când femeia a strigat deodată: „Copilul meu este în mansardă!” Ea a uitat să salveze ce era mai prețios și a scos afară ce era fără valoare. Părea prea târziu. Atunci un pușcaș a sărit pe treptele abrupte în cămăruța care ardea și a adus din flăcări și fum copilul salvat, ce-i drept, leșinat și foarte ars, dar trăind, în brațele mamei care jelea. Pușcașul Trost nu era un model de virtute, nu cu mult timp înainte și-a pierdut dreptul la însemnele de caporal, dar în acea zi a arătat că are o inimă plină de compasiune. Fapta lui și-a primit răsplata; el a primit înapoi gradul de caporal și curând după aceea medalia salvării.

Deci este totuși posibil ca o mamă să-și uite copilul? Da, există numai Unul care într-o credincioșie desăvârșită nu-i uită niciodată pe ai Săi; Acesta este Domnul, care spune: „Poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează, ca să n-aibă milă de fiul pântecului ei? Chiar dacă aceasta ar uita, Eu nu te voi uita.” (Isaia 49,15.)

Domnul, care a spus acest mare cuvânt de mângâiere poporului Său, a venit personal, ca suferind și murind să-i salveze pe unii ca aceia pe care i-a văzut căzuți pradă nimicirii focului veșnic.

Focul veșnic nu este o imagine de groază pentru a face evlavioși prin teamă niște femei slabe și copiii necugetați, **ci este un adevăr îngrozitor și serios, de care nu poate să scape nimeni care n-a găsit în Isus viață și mântuire.**

În urmă cu mai mulți ani, un grup de negustori de blănuri călătorea prin acele suprafețe întinse, cu iarbă ale Americii de Nord, preeriile, care se întind în statele Ohio, Indiana și Illinois, ca o mare fără sfârșit de iarbă fără drum, fără copac și tufă. Din pământul roditor, ierburile ating primăvara o înălțime neobișnuită. Dar pentru că ținutul este sărac în apă, iarba se usucă treptat în timpul lunilor fierbinți ale verii și nu rareori incendii uriașe transformă în scurt timp suprafețele nesfârșite, într-un pustiu sterp, negru.

Acei călători aveau o călăuză, care era deprinsă din tinerețe cu primejdiile sălbăticiei. Era pe la prânzul celei de a doua zile a drumului lor călare, când deodată călăuză și-a oprit calul și după o observare atentă, severă, i-a informat pe călători că arde preeria și că vântul suflă focul spre ei. Tuturor le era cunoscut că și cel mai iute cal este ajuns din urmă pe durată de flăcările grăbite; așa încât călătorii s-au privit încurcați. Dar călăuză a început imediat să smulgă iarba din jurul lui și i-a invitat pe călători să facă la fel. Prin munca lor zeloasă, curând a fost curățat de iarbă un loc cu o dimensiune suficientă. Acum călăuză a scos o brichetă și a aprins iarba. Flacăra se întindea lacomă pe tulpinile uscate în sus și curând se putea vedea o mare de foc,

care se întinde repede spre dreapta și spre stânga, dar în același timp se îndepărta repede de ei tot mai mult și mai mult, mânată de vânt.

Între timp s-au ridicat la orizont nori negri, un semn că focul preeriei se apropie repede. Vântul devenea tot mai fierbinte, sălbăticiunile în goană dovedeau apropierea focului. Dar pericolul trecuse; focul aprins de ei deja se îndepărtase de ei, iar suprafața neagră fumegândă le oferea siguranță. Focul își făcuse lucrarea pe locul acela, în câteva clipe puteau să plece din locul celei mai mari primejdii, într-un loc al siguranței. Focul care arsesse acolo și-și devorase prada, a dat inimilor lor certitudinea liniștită că flacăra nu-i mai poate atinge.

* * *

Acei călători, care pe drumul lor n-au putut să fugă de focul care se apropia, seamănă cu oamenii de pe pământ. Căci îi este dat omului să moară o singură dată, iar apoi vine judecata, despre care este scris: „la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale, într-o flăcăra de foc, aducând răzbunare peste cei care nu L-au cunoscut pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, care vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale.” (2 Tesaloniceni 1,7-9). Mânia lui Dumnezeu, judecata divină, va năvăli peste puțin timp și va fi turnată peste toți cei care stăruiesc în păcatele și în necredința lor. Fie că cineva dezmente, fie că râde sau batjocorește asupra acestui lucru, fie că-și dă osteneala să-l uite – fiecare bătaie a pulsului ne aduce mai aproape, de neoprit, de clipa în care toți vor fi descoperiți în fața scaunului de judecată al lui Hristos. **Vine ziua răspunderii, ziua răzbunării. Dar încă este ziua mântuirii și anul de îndurare.**

Pentru toți cei care cred în fapt și adevăr în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, există **un loc** al siguranței. Focul judecății divine L-a lovit pe Isus, care S-a dat de bunăvoie pentru salvare. Pe El L-a lovit mânia dreaptă a Dumnezeului sfânt, atunci când a luat locul păcătosului vinovat. **Sub crucea Lui este un loc de siguranță desăvârșită pentru toți credincioșii;** ei stau înaintea lui Dumnezeu în Hristos; acolo unde stau ei, judecata și-a făcut deja lucrarea, ea nu mai poate niciodată să-i ajungă pe aceia care au găsit adăpost în acest loc. De aceea se laudă un credincios: „**Isus, care ne scapă de mânia viitoare (care vine).**”

Tu unde stai? Ești adus în siguranță față de mânia viitoare? Poți s-o spui cu convingere liniștită? Sau încă mai aparții acestei lumi, care merge în întâmpinarea judecății? Una din două este cazul, nu există cale de mijloc: ori salvat, ori pierdut. Ori ești pe calea vieții, ori pe calea lată, care duce la osândă.

Aici nu se pune problema dacă ești conștiincios, ascultător, curajos, sincer și cinstit în ochii semenilor. Toate acestea s-ar putea să fie așa și bineînțeles că acestea sunt lucruri care au o mare valoare pentru viața pământească, vrednice de toată recunoașterea omenească. Totuși, nici o virtute omenească nu poate salva sufletul unui om păcătos de mânia viitoare.

Numai în lucrarea lui Isus este iertare veșnică de toată vina, siguranță deplină pentru orice credincios. Se povestește că un indian convertit la Hristos, ar fi fost întrebat odată de un european necredincios, în ce constă motivul păcii lui. La aceasta indianul a luat un mănunchi de vreascuri, a făcut din ele pe pământ un cerc, în mijlocul căruia a pus un vierme. A aprins vreascurile. Zadarnic a încercat animalul chinuit de teamă să scape. Când s-a încovoiat în mare chin pe pământ, indianul l-a apucat, l-a scos din foc și l-a pus în siguranță. Astfel a prezentat fiul sălbăticiei **ceea ce a făcut Isus pentru el.**

Într-adevăr, o predică limpede și emoționantă! Ai putea și tu s-o ții în realitate camarazilor tăi și astfel să mărturisești că Isus a devenit Salvatorul tău?

Nr. 43

PIERDUT

„Dumnezeu dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.”
(2 Petru 3,9)

Publius Quinetilius Barus, un comandant experimentat și un soldat curajos, era cu 25 000 de oameni de trupe romane alese, pe malul stâng al Weser-ului, în apropiere de Rinteln. În toamna anului 9 după nașterea Domnului, a pornit la drum cu oștirea lui, pentru a se muta peste iarnă în tabăra de la Aliso, situată în vest. În marșul lui avea de gând să pedepsească un trib răsculat din ținutul Hessen și de aceea voia să cotească spre sud, să străbată zona pădurii Teutoburg. Lucrul acesta îi era cunoscut lui Arminius, un prinț cherusc, care slujise cu evidențiere mulți ani în armata romană. El îl cunoștea personal pe Barus, iar Barus avea încredere în el. Dar Arminius a avut parte timp de trei ani de cruzimea și șantajele romanilor împotriva germanilor; bătuse ceasul eliberării; el i-a chemat la luptă, prin mesagerii lui, pe prinții germani.

Armata romană bine înarmată a străbătut încet zona împădurită fără cărări. Ea căra cu ea un mare convoi, multe care, animale de povară, femei și copii. În multe locuri drumul întâi trebuia croit, peste câte un pârâu trebuia făcut pod. Ploi torențiale neconținute îngreuiau marșul. Brusc au năvălit germanii din mai multe părți concomitent, împotriva coloanei lungi de marș. După două zile de lupte și mari pierderi, Barus a atins, în sfârșit, zona orașului Detmold de astăzi.

Aici era adunat grosul armatei germane, care în a treia zi a atacat violent legiunile romane epuizate și le-a rupt. Barus, care a văzut totul pierdut, s-a aruncat disperat în sabia lui. Armata lui a fost nimicită, mulți prizonieri romani au fost omorâți pe altarele idolilor păgâni; furia germanilor s-a îndreptat în mod special împotriva judecătorilor romani, care adesea au dat o sentință crudă sub masca dreptului.

Vestea îngrozitoare a ajuns la Roma, toți au intrat în consternare; împăratul roman Augustus și-a rupt hainele și a pășit prin sala palatului său imperial cu strigătul de jale: „Barus, Barus, dă-mi iar legiunile!” **Dar erau pierdute**, nici o tânguire nu le-a adus înapoi. Arminius i-a trimis lui Augustus capul tăiat al nefericitului său comandant.

Acolo n-a fost pierdută numai o armată vitează, deprinsă cu războiul, un comandat încercat și o provincie deja cucerită, nu, erau pierdute planurile trufașe ale Romei de subjugare a Germaniei; toate pentru care au luptat în lungi bătălii, pentru care s-a vărsat mult sânge – toate acestea erau pierdute.

Cuvântul „pierdut”, fie că este vorba despre o luptă pierdută sau despre o armată pierdută, despre inocența sau onoarea pierdută, despre bani pierduți sau avere, despre dragoste pierdută sau fericire pierdută, include întotdeauna în sine o tânguire dureroasă – dar ce mare de tânguiuri și vaiete va cuprinde acest cuvânt în veșnicie! Ce adevăr grav este acesta, **că omul însuși – sufletul lui nemuritor, eul lui care rămâne în veci – este pierdut prin păcatul moștenit** – Cuvântul lui Dumnezeu spune lucrul acesta. Nu numai omul se pierde prin vina faptelor lui rele, ci **el este pierdut din fire prin păcatul înnăscut, care stăpânește în el.**

Dar același Cuvânt al lui Dumnezeu mărturisește, că înainte de întemeierea lumii, înainte de a se fi născut primul om ca păcătos, Dumnezeu a luat această hotărâre mareață: **ca Isus să vină din slavă, să mântuiască ce era pierdut.**

În stațiunile balneare, acolo unde drumul duce la plajă, se găsesc panouri mari, la mijloc împărțite cu o linie. În dreapta este inscripția: **Pierdut**, iar în stânga: **Găsit**. Acolo este notat zilnic ce a pierdut unul sau altul sau ce a găsit: ceasuri, portmone-uri, umbrele de soare. Nimeni nu plânge dacă domnul X. sau domnișoara D. a pierdut un portofel cu 60 de mărci sau

un inel. Oricine știe că poate fi găsit și chiar dacă nu se găsește, pierderea este uitată. Dar când scrie acolo: „De ieri este pierdut un băiat de 6 ani, cu păr blond, mama speriată roagă pe oricine care i-a văzut copilul, să-i dea de știre”, - atunci această știre pune totul în mișcare. Se cercetează și se caută în pădure, pe plajă, bărcile de pescari ies în larg, peste tot se vorbește despre aceasta: „Unde poate fi drăgălașul de copil?” Grija după un asemenea copil pierdut, poate pune în mișcare un oraș întreg. Acum 16 ani, niște părinți bogați au pierdut în Haga, capitala Olandei, pe singurul lor fiu iubit, un băiat plin de nădejde. Curând au primit o scrisoare anonimă: își vor obține din nou fiul numai dacă vor pune o sumă mare (cam 6000 de guldeni erau ceruți) într-un anumit loc. Toate căutările au rămas zadarnice, zadarnic a cercetat poliția, zadarnic au fost depuși banii – în sfârșit au fost găsite membrele mutilate ale băiatului ucis – ce durere pentru părinți! Niciodată în viața lor n-au putut să-și uite copilul pierdut, care a căzut în mâinile unui ucigaș crud, care i-a dat iluzia că-l va duce în locul cel mai frumos de joacă. Deci dacă inimile noastre egoiste, păcătoase, de oameni sunt atât de mișcate pentru un copil pierdut – inima lui Dumnezeu să nu fie mișcată pentru miile de oameni care zi de zi, fără a se lăsa găsiți de Salvatorul Isus, merg la pierzarea veșnică? Ar putea Dumnezeu să uite pe omul pe care l-a creat după chipul lui Dumnezeu, pe care l-a înconjurat cu dragoste și binefacere în Paradis și pe care apoi l-a văzut căzut în mâna lui satan, ucigașul de la început? El i-a văzut pe oameni în puterea întunecată a acestui vrăjmaș crud, care i-a ademenit departe de inima iubitoare a Tatălui, pentru a-i duce în chinul veșnic. Atunci **S-a pornit Dumnezeu Însuși pentru a căuta ce era pierdut și să și îi salveze din mâna ucigașului. A venit Isus.**

Dumnezeu nu vrea ca cineva să se piardă. Toți trebuie să-L caute cu pocăință pe Mântuitorul lor și să-L găsească. Dumnezeu o spune! Nici unul nu este prea rău; **cel mai rău este căutat cu dragoste veșnică.** Ascultă aceasta, conștiință încărcată! Ascult-o, inimă șovăitoare, nemângâiată! Isus a plătit prețul de răscumpărare cu propriul lui sânge, pentru a-i smulge lui satan prada. Fiecare faptură omenească este prețioasă pentru dragostea Lui, valorează cel mai mare preț.

Dar Dumnezeu, care vrea să mântuiască, cere pocăință. „Dumnezeu poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.” (Faptele Apostolilor 17,30).

Despre iertare, despre har, despre fericirea veșnică le place oamenilor să li se spună, dar pocăință?

Ce este pocăința? Pocăința este recunoașterea cu umilință a propriei vini, smerirea inimii sub sentința dreaptă a Dumnezeului sfânt, condamnarea vieții trecute, pierdută în slujba păcatului. Cu cât este mai adâncă durerea unei inimi sincere pentru îndelunga desconsiderare a dragostei lui Dumnezeu și pentru anii pierduți ai vieții, cu atât mai multe lacrimi amare vor curge. Știi ceva despre lacrimile plânse înaintea lui Dumnezeu din cauza vinei tale? Atunci știi și că pocăința nu este ceva întunecat, îngrozitor, ci o chestiune serioasă, sfântă, poarta prin care un păcătos pășește din întuneric la lumină. Pocăința nu constă în plățirea de fapte și pomeni – cu toate că pocăința adevărată are drept consecință că restituim ceea ce suntem datori altor oameni, în bani, dragoste și adevăr.

Pocăința fiului pierdut, Biblia o descrie cu următoarele cuvinte: „Și-a venit în fire și a zis: .... Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu și îi voi zice: ‚Tată, am păcătuit .... Și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău.‘ .... Și s-a sculat și a plecat la tatăl său.” (Luca 15,17-20).

Nici un păcătos nu-și poate înlătura păcatul. **Dar Isus s-a arătat pentru a ridica păcatul lumii.** Dumnezeu nu cere de la păcătos nimic altceva, decât supunere smerită și declararea vinovăției. Dumnezeu știe că omul nu-l poate aduce nimic altceva decât acest singur lucru. **Te-ai smerit cu pocăință în fața Dumnezeului oricărui har? Dumnezeu dorește ca nici unul să nu se piardă, ci toți să vină la pocăință!**

Nr. 44

CONDIȚIILE NU MI-AU PERMIS

„Și au început într-un gând să se scuze toți. Cel dintâi i-a spus: ‚Am cumpărat un ogor și trebuie să merg să-l văd; te rog, scuză-mă.‘ Altul a spus: ‚Am cumpărat cinci perechi de boi și trebuie să-i încerc; te rog, scuză-mă.‘ Un altul a spus: ‚M-am căsătorit și de aceea nu pot veni.‘” (Luca 14,18-20)

În condițiile în care trăiesc îmi este imposibil să trăiesc un asemenea creștinism, care se ține în toate de Cuvântul lui Dumnezeu. Expus peste tot privirilor și observației superiorilor și camarazilor, atras în conversațiile care mă înconjoară zi și noapte, fie că vreau, fie că nu – cine cunoaște aceasta din proprie experiență, acela știe că aici chiar nu merge. Dacă mai târziu ajung în alte circumstanțe, unde ești propriul tău stăpân, atunci totul merge mult mai ușor. Și eu cred în Dumnezeu și în veșnicie; când ajung în nevoie și primejdie, strig la Dumnezeu după ajutor. Dar asemenea creștinism, pe care Biblia vrea să-l aplice peste tot în viața practică, acesta este incompatibil cu împrejurările în care trăiesc eu.

Opinia aceasta nu este numai a majorității soldaților și marinarilor bogați și săraci, nu, este limbajul nenumăraților oameni care au pe drept cuvânt o reputație bună ca sinceri și harnici. Stăpânul acestei lumi și-a organizat astfel împărăția, ca orice om să fie convins de lucrul acesta: condițiile nu-mi permit să mă convertesc și să-L urmez pe Isus pe calea cea îngustă. Cu toate acestea este adevărat că Domnul le croiește un drum acelora care Îl cheamă cu seriozitate, pentru a-L urma pe Isus, **indiferent de circumstanțele care ar fi.**

Un caporal eliberat de curând, care a slujit ca soldat loial și zelos într-un regiment al ținutului Silezia Superioară a venit ca un creștin convertit în compania lui; el a știut că trebuie să se roage pentru camarazii lui și să le mărturisească adevărul cu fapta și cu vorba. **Și Dumnezeu a fost cu el.** Seara au stat în camera de cazarmă și au vorbit despre prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu, Acolo nu s-au plâns de slujba grea sau de vorba nedreaptă a unui superior, acolo n-au râs de glume vesele și de povești imorale; acolo un copil smerit al lui Dumnezeu a spus ce a găsit în Isus, ce a făcut Domnul pentru el. Acolo au venit camarazi din alte camere, ca să întrebe și să asculte. Acolo s-a dovedit practic **că în zilele de astăzi prin poporul nostru trece un dor și o dorință, o sete după apa vieții.** Din cei mulți, care au venit în acea cameră, au fost apoi doi pentru care a fost ceva serios, pentru care problema mântuirii a devenit cea mai importantă problemă a vieții lor, care l-au lăsat pe camaradul lor credincios să le arate calea spre Isus și care în câte o oră liniștită au plecat genunchii împreună cu el, pentru a cere fierbinte harul lui Dumnezeu.

Deci condițiile totuși au permis. Condițiile permit oricărui om și în orice loc și în toate împrejurările, să-L caute pe Domnul, să-L găsească și să-L mărturisească, dacă el dorește aceasta din toată inima. Englezii au proverbul potrivit: **Unde este o voință, este și o cale.** Aceasta vrea să spună că nu circumstanțele în care te afli contează, ci ținta spre care este orientată inima ta. **Nu condițiile, ci inimile noastre hotărăsc dacă găsim o cale.** Dumnezeu pleacă circumstanțele cu mână atotputernică spre rugăciunea credinței unui copil al lui Dumnezeu. El face o cale pentru ai Săi acolo unde nu se vede nici una.

Niciodată condițiile tale nu vor fi mai favorabile ca să te întorci la Dumnezeu din lume, decât sunt astăzi. Mai târziu, când vei lucra în satul natal sau în fabrică sau într-o funcție de negustor sau vei fi căsătorit, ți se va părea la fel de imposibil să-L urmezi pe Isus, ca astăzi. Vor exista o sută de motive și o mie de scuze cu care omul vrea să se îndreptățească față de Dumnezeu, din care cauză nu se poate întoarce acum. Aceasta o spune Domnul limpede și insistent în pilda despre marea cină pe care a dat-o un om și a invitat pe mulți la ea. El și-a

trimis slujitorii ca să spună invitațiilor: „**Veniți, pentru că acum toate sunt gata!**” Dumnezeu a pregătit o mântuire veșnică pentru toți oamenii; El îl cheamă pe păcătos să se întoarcă din slujba deșertăciunii și păcatului, la Isus, ca să găsească harul lui Dumnezeu și viața veșnică. Astăzi trebuie s-o găsească; Dumnezeu vrea să-l accepte ca copil al Său, să-l binecuvânteze și să-l mântuiască.

Dar ce răspunde omul? El merge pe ogorul acestei vieți, unde își are planurile și dorințele la care nu vrea să renunțe. El vrea să scoată ceva din el; pentru aceasta are nevoie de tot timpul și de toată puterea. „Este chiar foarte frumos să fii evlavios și temător de Dumnezeu. Dar să mă rog mult, să ascult și să citesc Cuvântul lui Dumnezeu, pentru aceasta cu adevărat n-am timp deloc. Am multă treabă, obligații urgente și lucrul acesta trece înaintea tuturor celorlalte. Trebuie să mă duc pe ogorul meu, **te rog, scuză-mă!**”

Și apoi cealaltă mare problemă: **a poseda și a câștiga!** Doar trebuie să ne câștigăm pâinea, chiria trebuie să fie plătită, iar copiii trebuie să aibă haine și pantofi. Da, aceasta este adevărat, dar înșelăciunea este aceasta: ca și când ne-am alege cu prea puțin dacă-L urmăm pe Isus. Domnul spune: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6,33). Toată lumea aleargă după câștig și avere. Cantitatea de sudoare care este zilnic vărsată pentru acest țel, poate aproape să egaleze puhoiul râului Rin, iar munții de osteneală și grijă, care sunt urcați pentru a ajunge la această țintă, seamănă în înălțime și primejdie cu Alpii acoperiți cu zăpadă. Puțini escaladează piscul bogăției. Privește la cei puțini, întreabă dacă ai ocazia, dacă au găsit fericirea mult dorită. Ei îți spun: Nu! Dar ce spune Dumnezeu? „Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu, ca să mâncați o pâine câștigată cu durere; căci prea iubiților Lui, El le dă pâine ca în somn.” (Psalmul 127,2). Dar omul, care în mândria lui nu-și vede păcatul, care nu vede veșnicia, judecata și pe Dumnezeul cel sfânt, el răspunde la invitația plină de har a lui Dumnezeu: „Am cumpărat cinci perechi de boi și trebuie să-i încerc; te rog, scuză-mă!”

Dar apoi mai este aici încă un al treilea mare domeniu, cel mai puternic dintre toate, de dragul căruia omul Îl refuză pe Dumnezeu la invitația Lui: **pofta lumii.** Puținele ore pe care seara i le lasă omului după truda zilei și duminica după povara săptămânii – **el vrea să le savureze** în ceea ce îi oferă viața. Distracție, pălăvrăgeală, gustare, băutură, pofta ochilor și pofta cărnii – el vrea să savureze ceea ce îi oferă stăpânul acestei lumi, câtă vreme se zice astăzi. Să renunț la plăcerea tinereții și la cărciumă, ca să-L urmez pe Isus? Numai o dată ești tânăr și **vreau să savurez viața;** povara, grija și bătrânețea vin suficient de devreme. Toți aceștia s-au legat de lume; ei seamănă cu invitatul care răspunde: „**M-am căsătorit și de aceea nu pot să vin.**”

Dumnezeu a dat lucrul cel mai prețios, pe Isus, pe Fiul Său mult iubit, pentru a pregăti pentru omul pierdut o mântuire veșnică. El a trimis mesageri în toată lumea, pentru a invita: **veniți, căci totul este pregătit.** Dar această mântuire veșnică este de găsit numai pentru aceia, pentru care contează mai mult salvarea veșnică decât lumea întreagă, care Îi dau lui Isus primul loc în toate și-și fac planurile și deciziile dependente de Cuvântul Lui și de voia Lui. Fie că este vorba despre un ogor sau despre cinci perechi de boi sau despre o nevestă tânără, despre ambiție sau câștig de bani sau pofta lumii – pentru toți oamenii care nesocotesc invitația lui Dumnezeu, răsună cuvântul grav: „**Vă spun că nici unul din oamenii aceia care au fost invitați, nu va gusta din cina mea.**”

Camarade, spui și tu: „Condițiile nu-mi permit”? O, n-o spune. Auzi chemarea harului: „Vino, căci totul este deja pregătit! Tu ești invitat împreună cu cei nenorociți și săraci cu duhul, care suspină sub păcatul și vina lor, care-și doresc intens ceva mai mult decât găsesc pe străzile lumii acesteia, care se recunosc șchiopi, orbi și leproși, inapți să facă binele, nevrednici să apară înaintea lui Dumnezeu.

Condițiile îți permit. Conștiința ta o confirmă: trebuie să vii la Isus! Ce răspunzi Domnului la invitația Lui împărătească?

Nr. 45

ACEASTA ESTE ȚUICĂ?

„După roadele lor îi veți cunoaște.” (Matei 7,16)

La întrebarea: Ce este țuica, se răspunde în mod diferit. De fapt, este cunoscut că țuica este o băutură distilată din cartofi sau din malț de seară, cu 40-50 procente alcool și diferite adaosuri, pentru a-i da un gust picant. Dar ce este țuica în ceea ce privește valoarea ei, efectul ei, rezultatul ei? Unii spun: țuica este alinarea bărbatului sărac, băutura răcoritoare de neînlocuit pentru meseriașul și zilierul care au muncă grea; este înlocuitor pentru o hrănire nesatisfăcătoare, mijloc de încălzire în caz de îmbrăcăminte insuficientă; este protecție împotriva răcelii în ploii, în geruri și pe apă; este înviorare și răcorire pentru un bărbat deprimat și apăsător de griji; este mijloc profilactic împotriva bolii și molipsirii. Un șir lung de efecte laudate ale țuicii sunt tipărite pe anunțurile recomandate de pe etichetele sticlelor de coniac și în afișele cu prețuri ale fabricilor de lichioruri.

Dar toate aceste recomandări de laudă provin de la unii care nu vor să renunțe la coniac sau care câștigă bani prin coniac. Ele nu sunt dovezi imparțiale. Mult mai valoroasă este mărturia unui bărbat care a probat efectul coniacului într-o viață lungă și a așternut pe hârtie această experiență de viață chiar înainte de moartea sa. Noi atribuim pe drept cuvânt o mare importanță ultimelor cuvinte ale unui om care era pe cale să moară; avem încredere în sinceritatea unui muribund. În anul 1897 a fost executat în Bautzen ucigașul Hoche, care în ajunul execuției a așternut pe hârtie un testament: El sună textual după cum urmează:

„Dacă mă întreb ce m-a făcut ucigaș, atunci știu numai un răspuns: țuica. A început încet. Deja de copil n-am văzut-o altfel. Tatăl meu a fost un bețiv și la beție a înghețat în zăpadă și a pierit în mizerie. Voi, taților, care sunteți băutori, gândiți-vă că prin obiceiul vostru rău otrăviți sângele copiilor voștri și viața lor prin exemplul vostru rău! Când am părăsit școala, am devenit zidar și ca toți zidarii mi-am băut țuica. La început am fost pe lângă aceasta încă un muncitor harnic și bun și mi-am câștigat bani frumoși. Dar cu cât am câștigat mai mult, cu atât am băut mai mult și cu cât am băut mai mult, cu atât dispăreau mai mult cheful și puterea de muncă. Am mers la vale încet, dar de neoprit. Am făcut cunoștință cu închisoarea și cu casa de corecție. Dar când eram afară, băutul începea iar de la capăt. În cele din urmă n-am mai muncit chiar de loc și m-am lăsat hrănit de nevasta mea. Eram mulțumit dacă îmi dădea banii necesari pentru țuică; dacă nu mi-i dădea, o băteam. Copiii mei vitregi trebuiau să-mi aducă lucrul diavolesc dimineața, înainte să plece la școală și seara când veneau de la muncă. Țuica era primul meu gând, prima și ultima mea băutură ziua. Aș vrea să trec sub tăcere ce fapte rușinoase am comis, pentru că țuica mi-a răpit toată puterea de voință, astfel încât nu-mi urmam decât instinctele animale. În cele din urmă mi-am omorât nevasta. Aceasta a fost ultima verigă în lanțul de păcate și ticăloșii, la care nu m-a condus decât țuica. Ele trebuie să-ți găsească ispășirea. Măine voi fi executat. Am meritat moartea; mor liniștit, iar Dumnezeu se va îndura de mine. Dar nu pot să mor fără să fi trimis în lume un strigăt puternic de avertizare. Acesta să fie testamentul meu. Strigătul meu de avertizare este valabil pentru voi toți prietenii mei și tovarășii mei de băutură, cu care am șezut câteodată laolaltă. Întoarceți-vă de la calea voastră rea! Exemplul meu vă arată unde duce ea. Dați de perete cu sticlele de țuică până mai este timp, înainte ca diavolul țuicii să vă ducă acolo unde m-a dus pe mine....”

Experiența vieții practice ne învață să privim în orice lucru la roadele pe care le aduce. Cuvântul lui Dumnezeu confirmă acest lucru. În nici un domeniu nu puteam vedea în întregime roadele așa de limpede, ca în acțiunile și efectele coniacului. Nu este nevoie să ne bazăm pe mărturiile și opiniile creștinilor convertiți; aceștia doar sunt suspectați de lume că sunt părtinitori. Nu, noi avem cele mai cuprinzătoare și mai sigure informații de la autoritățile statale, care se bazează pe anchetări oficiale. Pe urmă este sigur că coniacul este un izvor de

sărăcie individuală ca și de sărăcire a poporului, că el distruge permanent fericirea familială, promovează imoralitatea, subminează conceptul de drept și ordine. Delictele de crimă, de omor prin lovire, de rănire corporală, de împotrivire față de puterea statală și păcatele față de moralitate sunt comise sub influența coniacului în trei sferturi din toate cazurile petrecute.

Este adevărat că un consum moderat de coniac nu lasă în urmă în corpul omenesc nici o consecință dăunătoare? Mulți medici cu experiență contestă aceasta. În orice caz este necontestat că un consum permanent de coniac tare, subminează cu desăvârșire sănătatea. Toate organele importante ale corpului sunt primejduite, stomacul, plămâni, inima, ficatul și rinichii, dar în principal creierul și sistemul nervos. Aceasta este sigur și la fel de sigur este că din miile de băutori și băutoare n-a început nimeni cu intenția de a deveni un băutor. Toți s-au gândit doar așa, să bea țuică ocazional, ca și alți oameni – dar au trebuit să afle că nu se puteau opri, erau legați spre pierzarea lor. Un medic american a spus pe baza comparării cifrelor de cazuri mortale prin febra galbenă și prin consumul exagerat de coniac, că febra galbenă în comparație cu viciul băuturii, ar fi o suferință foarte blândă pentru omenire. De exemplu, în New York mor anul în medie 5 000 de oameni în beție. Că cifra delictelor urcă odată cu creșterea consumului de coniac, este în Germania absolut confirmat de autorități.

Cine vrea să contrazică, dacă în fața acestor realități, la întrebarea: „Ce este țuica”, se răspunde astfel: „Țuica este un izvor de stricăciune de negrăit pentru nenumărați oameni, care apoi pier cu trup și suflet; ea este ruina nenumăratelor familii, care prin aceasta ajung la sărăcie și mizerie; ea este mijlocul prin care închisorile și ospiciile obțin cea mai mare parte a locuitorilor lor. Dar puterea și efectul propriu-zis al coniacului, forța lui de distrugere ostilă lui Dumnezeu, constă în aceea, că amuțește glasul conștiinței și îl face pe om incapabil să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu sau să-și înalțe inima în rugăciune spre Dumnezeu. Țuica îl leagă pe om cu un lanț, ca și când ai pune un laț peste aripile unei păsări. Ea vrea să zboare, dar nu poate. Atâta timp cât această otravă acționează în vasele de sânge, omul nu se poate ruga. Această realitate rămâne neschimbată, fie că numim coniacul țuică sau lichior, fie că stă pe masa unei cârciumi de coniac sau pe o masă pusă elegant. Tot așa nu este nici o deosebire a păcatului sau a blestemului păcatului, dacă un om se îmbată cu coniac sau cu vin sau cu bere. În toate cazurile sunt vizibile puterea și lanțul păcatului.

„Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit coboară de sus, de la Tatăl luminilor, la care nu este schimbare sau umbră de mutare.” (Iacov 1,17). Țuica nu este un dar al lui Dumnezeu; este greu de acceptat că un om sincer o poate bea cu mulțumire față de Dumnezeu. Pentru cine este important să facă totul după voia lui Dumnezeu și să caute cinstea lui Dumnezeu, să probeze aceasta. Harul lui Dumnezeu s-a arătat în Hristos, ca să caute și să mântuiască pe cei pierduți, să distrugă lucrările lui satan, să rupă lanțurile păcatului. În sângele lui Isus, Fiul răstignit al lui Dumnezeu, sunt oferite pentru toți: har și viață, iertare veșnică. Cine apucă acestea cu pocăință și credință, ca pe partea lui veșnică de moștenire, acela devine un luptător al lui Dumnezeu. În marile lupte dintre lumină și întuneric, coniacul este una dintre cele mai puternice arme ale lui satan, o cursă prin care multe suflete nemuritoare, pentru care a curs sângele lui Isus, sunt atrase în pierzarea veșnică. Nu este vorba despre întrebarea: dacă băutul țuicii este păcat, ci este vorba despre întrebarea: ce se cade pentru un adept al lui Isus să facă sau să nu facă? Timpul este serios, mărturia vieții este decisivă. Binecuvântată fie orice osteneală care se împotrivesc în poporul nostru față de blestemul viciului băuturii! Dar biruință adevărat asupra puterii păcatului se găsește numai în Hristos.

Dacă-L mărturisesc pe Isus ca Salvator al meu și dacă mă așez pe mine însumi sub cuvântul: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze!” (Luca 9,23), atunci sunt răspunzător să adevăresc aceasta în toate lucrurile.

Nr. 46

CÂTE POATE PĂȚI CINEVA, PÂNĂ ÎL GĂSEȘTE PE DUMNEZEU⁵

„Cine mă găsește, găsește viața.” (Proverbe 8,35)

Cunoști Siegerland-ul? Acolo vuiesc multe coșuri de furnale, laminoare, fabrici de tot felul. Din adâncul munților se extrage minereul. Înfloritoare ca o grădină a lui Dumnezeu, se întind munte și vale, înălțimi acoperite cu păduri de stejar, pe coaste – câmpuri roditoare, pe fundul văilor – imense pajiști concepute artistic. Peste tot strălucesc casele albe cu șarpantă neagră și acoperiș de ardezie, gri-albastru; în fiecare sat clădirea școlii se poate recunoaște de la depărtare după micul turnuleț. În această țară, cerșetorii și copiii desculți sunt aproape necunoscuți. În urmă cu 30 de ani nu era considerat cuviincios să-ți încui ușa casei când familia pleca, pentru că era rușine să arăți o asemenea neîncredere față de vecinii tăi. Taina atâtor binecuvântări pământești este teama de Dumnezeu, care și azi mai este o putere în acest popor. Acolo există mulți copii ai lui Dumnezeu, care se roagă; nu se înalță doar norii de fum din coșurile fabricilor, ci și nori ai rugăciunilor credinței din multe case. Mai bun decât minereul de fier care promovează minele, este aurul adevărului, care este extras din adâncul Cuvântului lui Dumnezeu, în casele copiilor lui Dumnezeu.

În acel ținut are loc anual, o întâlnire a foștilor soldați, care se strâng în jurul Cuvântului lui Dumnezeu ca adepți ai lui Isus, care Îi aduc lui Isus laudă și mulțumire și își aduc aminte ce a făcut El pentru ei, în căile lor, privind îndurarea, răbdarea, puterea și credincioșia.

Printre sutele care vin sunt mulți și cu părul cărunt sau alb, care odinioară au biruit împreună în luptele victorioase ale împăratului Wilhelm; unii dintre ei au luptat de atunci, lupta cea bună a unui ostaș al lui Isus Hristos.

Da, de lucrul acesta este nevoie în patria noastră, de bărbați încercați, care în fabrică, în atelier, în familie Îl mărturisesc pe Domnul cu viața, cu slujire devotată în simplitate, în adevăr. Dar Siegerland-ul nu este în cer, ci pe pământ, unde domnesc satan și păcatul, unde oamenii sunt concepuți și născuți în păcat, ca păcătoși pierduți. Cu toate că numărul copiilor lui Dumnezeu s-ar putea să fie mai mare decât în multe alte ținuturi, este totuși mic față de numărul celor mulți pe care Dumnezeu vrea să-i salveze pentru viața veșnică, dar care nu vor să se lase mântuiți.

Dintre aceștia făcea parte și un bărbat tânăr din Silezia Superioară, de lângă Siegen, care în anul 1868 a intrat ca recruta, în regimentul de infanterie nr. 82. Sănătos și integru, cu o instrucție școlară bună și minte limpede, după zece luni era caporal, iar în a douăsprezecea lună făcea serviciul de subofițer. În al doilea an de serviciu (iunie 1870) tocmai obținuse tresele, când a venit mobilizarea.

În bătălia de la Wörth a fost împușcat în umărul stâng. Era după-amiază; atacul cuirasier al francezilor se prăbușise deja sub focul nemților, toți înaintau spre înălțimile din Elsasshaus, când un nou contraatac al francezilor a făcut să bată în retragere linia întâi de luptă a corpului de armată 11.

Tânărul ofițer s-a trezit după o vreme dintr-o adâncă amorțeală și s-a văzut în mijlocul multor morți și răniți; lupta înaintase între timp victorios. Curând după aceea a perceput urale și l-a recunoscut pe prințul moștenitor Friedrich Wilhelm, care călărea peste câmpul de luptă cu suita lui. El s-a târât apoi până în satul din apropiere, unde a fost pansat.

Readus în patrie, s-a însănătoșit curând; când Parisul a fost blocat și asediat, era din nou la locul lui și a putut în 1871 să se întoarcă sănătos acasă, împreună cu învingătorii.

Dar în ciuda a tot ceea ce a trăit, s-a întors neconvertit acasă, la fel cum în 1868 plecase ca recruta. Dumnezeu l-a păzit în garnizoană de ispitele tinereții, dar el a pus toate acestea

---

⁵ După scrisorile unui fost subofițer

în seama virtuții și a devotamentului său. El făcea parte dintre oamenii care se cred așa de evlavioși, încât nu au nevoie să vină la Mântuitorul.

Curând după campania militară s-a însurat. Soția lui, fiica unor părinți credincioși, i-a spus de mai multe ori: **„Dragul meu, noi trebuie să știm dacă vom fi vreodată mântuiți.”** Dar el n-a vrut să audă nimic despre așa ceva. El era prea bun pentru Isus, care a venit **să caute și să mântuiască ce era pierdut**. El se îndeletnicea pe atunci cu meseria de căruțaș. Calul său bun și puternic, după obiceiul țării gătit cu zurgălăi, trăgea căruța înaltă, încărcată greu, pentru a duce încărcătura ei de la furnal la calea ferată. El își iubea calul și se gândea că este un căruțaș bun, un bărbat încercat, cum numai unul trecea pe acolo. Tot așa, într-o zi, puțin înainte de Crăciunul din 1877, a plecat cu căruța la furnal; acolo n-a fost atent la calul lui, care, în clipa când s-a dat drumul la puhoiul de fier incandescent, s-a speriat, a căzut și s-a ars grav. Atunci a văzut că neglijența lui era de vină pentru durerea animalului pe care-l iubea și pentru care se temea acum, că va muri din cauza arsurilor. Dumnezeu, care este minunat în lucrările Lui printre fiii oamenilor (Psalmul 66,5), al Cărui plan este minunat și este minunat împlinit (Isaia 28,29), a vrut să folosească aici un cal, ca un suflet nemuritor să se oprească și să se întoarcă la Dumnezeu.

Patru zile și patru nopți a stat căruțașul în grajd, cu animalul său, care trebuia îngrijit; în acest timp Dumnezeu a vorbit cu el și i-a arătat păcatul și vina vieții sale. El n-a mâncat și n-a băut, a avut parte în grajd de același lucru prin care a trecut Pavel în Damasc, când Dumnezeu a vorbit cu el și el cu Dumnezeu. Atunci, neprihănitul și evlaviosul fariseu Saul și-a văzut viața în lumina lui Dumnezeu și și-a dat seama cine era: un vrăjmaș nerecunoscător și îngâmfat al lui Isus, **cel dintâi dintre păcătoși**, un hulitor și un prigonitor al copiilor iubiți ai lui Dumnezeu. Acest lucru l-a văzut și greu încercatul, adânc mâhnitul nostru căruțaș, iar inima lui a devenit profund nefericită. A mai durat încă opt zile până când a văzut dincolo de acest adevăr grav al vinei lui neplătite și al stării sale pierdute, celălalt adevăr, cel minunat, cel mare: **că Isus, Fiul lui Dumnezeu, a luat asupra Sa orice vină și orice pedeapsă, că mânia Dumnezeului sfânt a lovit Mielul nevinovat de la Golgota**. Atunci l-a găsit pe Isus, Mântuitorul, iar Isus i-a dăruit pace și o viață nouă, viața fericită a copiilor lui Dumnezeu. El a experimentat adevărul: **„Cel ce mă găsește, găsește viața”**. Aceasta a fost partea lui din noaptea de revelion dintre anii 1877/1878. Atunci a răsărit soarele păcii în inima lui. Atunci a putut să înțeleagă că Dumnezeu l-a iubit încă din veșnicie, că Isus l-a căutat pe întregul lui parcurs.

Iubit și căutat de Isus ești și tu – te-ai lăsat găsit și l-ai găsit pe El, în care este viața? Domnul spune: **„Căutați și veți găsi!”** (Matei 7,7). **„Cei ce Mă caută stăruitor, Mă vor găsi”** (Proverbe 8,17). Dar atâta timp cât omul trăiește mulțumit cu sine însuși, nu vrea să-L caute pe Isus. El caută lucrurile pământești, prietenia și prețuirea lumii. Abia când în fața conștiinței se ridică întrebarea: **„Unde să mă duc cu păcatul și cu vina mea?”**, abia atunci începe să-L caute pe Isus. Știi câte ceva despre lucrul acesta? Acum sunt 32 de ani de când subofițerul rănit de odinioară **s-a convertit**. Acum este un agricultor vârstnic și priceput și un creștin cu experiență. Dumnezeu i-a dăruit opt copii, din care i-a luat înapoi patru; și pe soția lui devotată a trebuit, în urmă cu 19 ani, s-o dea înapoi Aceluia care i-a dat-o cândva. Dar pe toate înălțimile și în toate adâncimile acestei vieți schimbătoare, a avut parte de credincioșia lui Dumnezeu și aceasta este mărturia lui, cu propriile lui cuvinte: **„Am trecut prin multe, a trebuit să renunț la multe, dar El, credinciosul Mântuitor, mi-a rămas și-mi va rămâne, va fi totul pentru mine în vecii vecilor. A Lui să fie cinstea și lauda!”**

Nr. 47

OAMENI MÂNDRI

„Ei vestesc obiceiuri pe care nouă, romani fiind, nu ne este permis să le primim, nici să le practicăm.” (Faptele Apostolilor 16,21)

Cine s-a aflat în 22 mai al anului 1889 în cimitirul Pere la Chaise din Paris a putut să vadă un dric acoperit cu flori, în fața căruia mergea un grup de bărbați. Erau staturi bățătoare la ochi, late, puternice. Luptătorii, atleții din Paris conduceau la groapă pe unul dintre ai lor, pe nume Louis Lannay.

Acesta murise în împrejurări neobișnuite. Un câine mare, dresat de el, a turbat brusc și i-a mușcat pe soția și pe copilul lui. Louis Lannay a dus câinele imediat la veterinar, care a spus: „Nu puteți face nimic altceva, decât să-l omorâți.” „Aceasta se poate petrece destul de repede”, a răspuns atletul, a cuprins cu mâinile lui gâtul animalului și l-a asfixiat într-o clipă. Dar în ultima lui luptă de moarte, câinele și-a mușcat stăpânul de gambă. „Ah,” a spus omul foarte puternic, „aceasta nu înseamnă nimic, abia se văd câteva urme de dinți.”

Există în Paris cel mai vestit sanatoriu pentru tratarea oamenilor mușcați de câini turbați. Este institutul profesorului Pasteur. Acolo i-a dus Louis Lannay pe soția și pe copilul lui. Tratarea serioasă a celor doi mușcați a avut succes, au fost vindecați. Cu Louis Lannay însuși a fost altfel. Într-o dimineață l-a apucat o criză îngrozitoare de furie. Timp de un sfert de oră a sărit prin cameră încoace și încolo, a încercat să se repeadă cu capul în pereți. Toată camera era plină de sânge. Abia după-amiază a murit, după o agonie îngrozitoare.

Bun pentru soție și copil, s-a gândit nefericitul Lannay în privința profesorului Pasteur. El credea că un bărbat așa de tare ca el nu are nevoie de cură medicală pentru o mușcătură așa de neînsemnată. El și-a dat seama prea târziu, că ceea ce era bun pentru soție și copil, ar fi fost bun și pentru el, că și cea mai mică urmă dintr-o asemenea otrăvă are nevoie de cel mai serios leac pentru a împiedica distrugerea.

Bun pentru femei și copii!, se aud adesea bărbații spunând în ceea ce privește Evanghelia, care arată calea pentru a birui victorios otrava morții păcatului. Bun pentru suflete temătoare! Dar noi, bărbații, în tăria noastră, noi nu avem nevoie de așa ceva. Noi suntem prea mândri și prea deștepți, pentru a ne reține cu asemenea lucruri.

Acesta este limbajul nenumăraților bărbați, care cu ochii deschiși, înflorind, pier mândri în puterea vieții. Ei spun ca odinioară oamenii din cetatea Filipi: „Ei vestesc obiceiuri pe care noi, romani fiind, nu ne este permis să le primim, nici să le practicăm.”

Pe atunci, Pavel și Sila purtau vestea bună despre harul lui Dumnezeu pentru păcătoșii pierduți în noaptea păgânismului și a imperiului roman. Încă niciodată nu fusese răspândită în Europa această veste minunată, că tuturor oamenilor le este oferită viața și iertarea în sângele lui Isus. Bogați și săraci, bătrâni și tineri, bărbați și femei au fost chemați să primească mântuirea minunată, desăvârșită, de blestemul păcatului. „Smeriți-vă cu pocăință, cerând îndurare înaintea lui Isus cel înviat, Fiul lui Dumnezeu!” Acesta nu era un mesaj pentru inimi mândre de romani. Să cerem îndurare? Noi, stăpânii lumii? Roma a purtat vulturii legiunilor sale victorioase peste toate țările pământului cunoscute pe atunci. În fața puterii Romei s-au plecat: Spania și Africa, Egiptul și Asia Mică, Galia și Grecia, chiar și peste Anglia și-au pus romanii piciorul; și sălbaticii războinici ai Germaniei au fost la Rin și la Mosel învinși de steagul romanilor. A fi cetățean roman era un privilegiu înalt; oricine îl posedă, era scăpat de jurisdicția națiunilor supuse; unul ca acesta stătea sub dreptul roman, el putea chiar să-și ceară sentința de la împăratul din Roma. Unor oameni așa de mândri li se părea o pretenție nemaiauzită, să se plece înaintea Majestății nevăzute a Dumnezeului sfânt și să caute îndurare. Eu să mă umilesc în praf ca un pierdut, în fața răstignitului Isus? Niciodată! Această manieră nu mi se potrivește. Nu vreau să fiu un păcătos pierdut; vreau să am greșeli ca toți oamenii, mici slăbiciuni, dar nu trebuie să mă rușinez de ele.

Să merg ocazional la templu, să particip la ofrande, să respect tradițiile religioase ale poporului meu, găsesc foarte demn de stimă. Dar ce au: slujba mea, desfătarea, viața zilnică, afacerea, îmbrăcămintea, banii, prietenia mea de-a face cu Dumnezeu și cu veșnicia? Dacă într-adevăr acest Dumnezeu mare, atotputernic guvernează universul, cum să se intereseze de micile probleme ale fiecărui om sărman? Aceasta este împotriva rațiunii sănătoase. La noi, romanii, se spune: **ajută-te singur și Dumnezeu te va ajuta!** Aceasta este religia mea, aceasta se cade bărbaților.

Ești și tu un roman așa de mândru? Romanii mândri s-au prăbușit de mult în groapă, imperiul lor este praf și cenușă, slava lor a trecut. Toată puterea împăratului roman a fost pusă în luptă, **pentru a-L distruge pe acest Isus invizibil și înviat**, pe mesagerii Lui, pe adepții Lui și Cuvântul Său scris. Dar totul a fost zadarnic, chiar dacă sute de mii de creștini au fost uciși în tortură și moarte în decursul deceniilor, **crucea de la Golgota a triumfat**. Ultimul dintre împărații romani care a căutat cu toată puterea să obțină restaurarea idolatriei păgâne, Iulian Apostatul, a fost un bărbat mândru, nobil, un soldat victorios. El și-a condus legiunile în Galia, pe Rin și în Asia la succese strălucitoare, mai cu seamă în lupta de la Strassburg, din anul 357. Când a devenit împărat, a ușurat poverile poporului și a desființat multe abuzuri ale administrației. El voia să demonstreze cu fapta, în scris și cu vorba că poți să fii nobil, mare și destoinic și fără creștinism – el a fost așa înaintea oamenilor și cu toate acestea, viața și moartea lui au trebuit să arate că el a dus o luptă zadarnică. El L-a omagiat pe Isus, ca un biruit, pe patul lui de moarte, cu cuvintele: „Galileanule, ai biruit!” **Da, Isus a biruit și va birui peste toți care I se împotrivesc.**

Orice ai fi, oricât de sus ai sta, orice ar spune conștiința ta despre adâncurile ascunse ale păcatului tău, despre ceasurile luminoase sau întunecate ale trecutului tău, despre virtutea încercată sau despre jurământul de credință călcat, despre faptele îndurării sau despre neînduplecare și nerecunoștință, dacă ai fi chiar cel mai mândru roman, care odinioară își punea piciorul în șeaua unui cal nobil, cu toate acestea și genunchiul tău se va pleca înaintea acestui Isus, și limba ta va mărturisi „**că Isus Hristos este Domnul, spre gloriificarea lui Dumnezeu Tatăl.**” Va trebui să-L omagiezi cândva pe Isus, Domnul. Ori o vei face ca devotatul Lui slujitor și luptător cu cununa biruitorului, ori Îl vei omagia ca un vrăjmaș biruit, care a căzut sub judecată.

Privește la Isus, care a creat universul și care ține toate lucrurile cu cuvântul puterii Lui. El S-a smerit pe Sine Însuși, a purtat ocară de dragul tău, a murit pe cruce cum mor criminalii, împovărat cu vina ta. Există un loc mai adânc? Există o dragoste mai mare? Să nu faci ca Iulian Apostatul, care pe ultimul lui pat a privit înapoi fără nădejde la o viață pierdută, în care a luptat cu mândrie romană împotriva lui Dumnezeu spre pierzarea sa! Tu nu ești nimic altceva înaintea lui Dumnezeu decât un păcătos pierdut, care are nevoie de îndurare, de tămăduire de otrava morții păcatului, de mântuire de vină și blestem – ocupă acest loc în țărână, înaintea lui Dumnezeu, apoi Dumnezeu te va înălța cândva pe un loc de slavă veșnică.

Nr. 48

CEVA DESPRE RÂS, DAR NU DE RÂS

„Ferice de poporul care cunoaște strigătul de bucurie! Ei umblă în lumina feței Tale, Doamne!” (Psalmul 89.15)

Câte un om de afaceri șiret a râs când i-a reușit o înșelăciune așa de bine, încât el a devenit bogat, iar alții săraci. Dar a râs prea devreme. Lacrimile și tânguirile văduvelor înșelate și a oamenilor de afaceri ruinați s-au suit la Dumnezeu. **Morile lui Dumnezeu macină încet, dar foarte mărunț;** vine ceasul când râsul înșelătorului șiret se va preschimba în vaiete de durere. El a făcut-o doar așa de isteț, încât nici un judecător să nu-l descopere, dar în socoteala lui el a uitat pe Unul care vede tot, care-l va apuca la timpul potrivit și-l va chema în fața scaunului de judecată.

Câte unul a râs când a ajuns cu o fată la ținta după care tindea pofta lui, când i-a vândut lui cinstea și fericirea ei, pentru că s-a lăsat prinsă în mrejele ademenirilor și ale jurămintelor lui de dragoste. Apoi a râs, iar când a fost scăpat de prietena supărătoare, care îl deprima cu copilul și cu pretențiile ei; el se mută într-un alt loc, ca să nu mai audă și să nu mai vadă nimic despre ea și ea nimic despre el; el se însoară și timpul a așternut uitarea peste trecut, cum spun oamenii. Dar el a râs prea devreme. Când apoi s-a îmbolnăvit și au venit orele lungi și tăcute, atunci statura ei s-a ridicat în fața lui, așa cum mergea odinioară cu el, înfloritoare și veselă și cum după aceea îl implora printre lacrimi pentru milă. Scrisorile în care se plângea de nevoia ei și a copilului ei – da, scrisorile care atunci au fost aruncate în sobă, care au ars până s-au făcut cenușă, acelea ard acum în memoria și în conștiința lui – acum nu mai râde. Totul s-a suit în sus, la Dumnezeu și a fost notat în cărți, după al căror înscris vor fi judecați oamenii. În fața acestor cărți nu va mai râde nimeni, ci un vaiet strident va răsuna de pe toate buzele.

Râsul este un lucru minunat, de exemplu, când copiii noștri râd cu ochii, cu inima și cu fața, atunci râd împreună cu ei inima tatălui și inima mamei.

Râsul este un dar de har al lui Dumnezeu în viața aceasta, care este așa de bogată în lacrimi și griji. Dacă am lua râsul și bucuria de pe acest pământ, oamenii n-ar mai suporta viața. Când tinerii sunt veseli în bucuria lor, când în cercul familiei bucuria și veselia îi unesc pe părinți și copii – ce daruri dumnezeiești!

Când o mamă fericită își strânge copilul la inima ei râzând, când tatăl îmbrățișează cu bucurie pe fiul care se întoarce acasă – daruri dumnezeiești! Când după o lungă călătorie, după multă oboseală, primejdie și furtuni este ridicat pavilionul patriei și se îndreaptă către port, iar piciorul fiilor loiali pășește pe pământul patriei și în casa părintească, să nu fie acolo râs și bucurie?

Când învingătorii se întorc acasă din războaie sângeroase, când Dumnezeu le dă înapoi părinților pe fiul lor, soției pe soț, copiilor pe tată – ce râs de bucurie pe fețele care înainte priveau așa de serios în viitor! Când un greu încercat copil al lui Dumnezeu surâde printre dureri, mângâie și înviorează pe alții pentru că în suferința lui gustă dragostea lui Dumnezeu și Îi mulțumește Tatălui, care face totul bine; acesta este un lucru prețios înaintea lui Dumnezeu. Când un creștin muribund îi salută cu o ultimă privire de dragoste pe cei scumpi, care stau în jurul patului său și zâmbește în pace pentru că ochii lui au privit deja prin vâl acolo unde el Îl va întâlni pe Isus, pe Domnul său iubit, - **aceasta este cununa sfântă a oricărui râs și a oricărei bucurii care sunt văzute pe pământ;** cine poate să vadă și să trăiască aceasta, acela a aruncat o privire în locașul sfânt al lui Dumnezeu.

Dar majoritatea râsului care se petrece sub soare, este al oamenilor cărora Dumnezeu le spune: „Vai de voi, care râdeți acum, pentru că vă veți jeli și veți plânge!” (Luca 6,25). Râsul este uneori prescris ca medicament pentru o inimă tristă, dar atunci este un medicament rău. Se povestește despre un comic vestit, care, îndată ce pășea pe scenă, îi făcea pe miile de oameni din

teatru să râdă așa, încât multora le curgeau lacrimile din ochi. În acele zile a venit un bolnav la cel mai vestit medic din oraș, care, fără a fi propriu-zis bolnav, s-a plâns că se simte așa de apăsător și deprimat, așa de profund nefericit, încât a pierdut energia vitală și bucuria. Medicul a găsit toate organele sănătoase și a spus: „Trebuie să ajungeți între oameni veseli, să râdeți odată zdravăn, mergeți la spectacolul marelui nostru comic.” Atunci străinul l-a privit pe medic trist și a răspuns: **„Chiar eu sunt acela.”** Asemenea oameni colindă mult, trec drept veseli, fericiți, bucuroși, dar nu sunt. Viața lor este amăgire.

Nu citim niciodată despre Domnul și Mântuitorul nostru, că ar fi râs pe când călca pe acest pământ. Desigur, toți au văzut, cei care L-au privit în față, pacea și dragostea din ea, bunăvoința și condescendența lui Dumnezeu, dar tot drumul Lui pe acest pământ a fost un drum al suferinței. Nimeni pe pământ nu L-a înțeles, nimeni n-a putut să simtă cu El durerea inimii Lui, cu privire la omenirea robită de păcat. Citim, într-adevăr, că Isus a dezmiertat copiii și i-a chemat prieteni la El, și pe tânărul bogat care L-a întrebat despre calea vieții, l-a primit cu plinătatea dragostei Lui. Dar nu citim că Isus a râs. El a venit pentru a aduce oamenilor, care se grăbeau în întâmpinarea pieirii, bucurie adevărată, care nu poate fi răpită. Când a intrat în această lume pierdută în păcat, îngerul le-a spus păstorilor: „Iată, vă aduc o mare bucurie!” Și înainte ca Domnul să-Și urmeze calea amară spre Ghetsimani, a spus ucenicilor Lui: „V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină.” În aceeași noapte, păcătoșii ostili lui Dumnezeu au râs de Domnul în palatul împăratesc, pe când Irod cu servitorii de la curte Îl batjocorea pe Domnul. Apoi în ziua următoare, în curtea pretoriului, pe când soldații romani stăteau în jurul Domnului, acoperindu-I fața, când Îl băteau cu pumnii și strigau: „Proorocește, cine Te-a lovit?”, ei credeau că este o glumă bună. Ei nu știau ce fac când Îl băteau și Îl batjocoreau pe Domnul slavei în durerea Lui. Apoi, când Domnul atârna pe cruce în chinul Lui, când a luat locul păcătosului vinovat, în judecata lui Dumnezeu, atunci L-au batjocorit preoții cei mai de seamă și cărturarii (Matei 15,31), atunci vrăjmașii Lui au râs de EL. Ei își vor aduce veșnic aminte de acest râs.

Dar acum, de când Isus Și-a plecat capul în moarte și a înviat victorios, există oameni pe acest pământ, care au într-adevăr motive să râdă ca niște copii voioși, să se bucure. Aceștia sunt copiii lui Dumnezeu, împăcați pentru totdeauna prin sângele lui Isus. **„Ferice de poporul care cunoaște strigătul de bucurie! Ei umblă în lumina feței Tale, Doamne! Ei se bucură toată ziua în Numele Tău și se înalță în dreptatea Ta.”** (Traducere textuală din Psalmul 89,15-16.) Va mai trece o adiere de timp, atunci fericiții copii ai lui Dumnezeu vor fi la Domnul. „Eram ca cei care visează. Gura ne era plină de râs și limba de strigăte de bucurie.” „Domnul a făcut lucruri mari pentru noi; suntem bucuroși.” (Compară cu Psalmul 126.)

Dar unde vor fi atunci aceia care acum își caută bucuria în plăcerea lumii, de al căror râs adesea răsună pereții? Doar sunt foarte bine văzuți și iubiți în lume asemenea oameni, care pot să povestească multe istorioare vesele de râs; din gura lor ies țâșnind mii de glume într-o sumedenie ineputabilă, adevărate sau neadevărate, numai să se râdă; curate sau murdare, cu sarcasm despre cei absenți, nu contează așa de mult, numai să se râdă. Unde vor fi aceștia?

„Asemenea pârâitului spinilor sub oală, așa este râsul nebunilor.” (Traducere textuală din Eclesiastul 7,6.) Flacăra arzând este deja pe cale să mistuie totul. Ție, căruia îți place așa de mult să fii vesel în pofta lumii - **Dumnezeu să te facă să găsești bucuria veșnică a copiilor lui Dumnezeu!**

Nr. 49

ALEGEREA

„Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele?” (1 Împărați 18,21)

În 10 mai 1871 a fost încheiată la Frankfurt am Main, pacea între Germania și Franța; Alsacia și Lorena au devenit germane. Pentru că acolo mulți locuitori depindeau cu inima de Franța, i-a fost lăsat fiecăruia o perioadă de 17 luni, ca să se decidă, dacă în viitor vrea să fie german sau francez. Cine se decidea pentru Franța, trebuia să renunțe la reședința din Alsacia-Lorena și să se mute în Franța.

Pentru o decizie cu consecințe așa de grave, au existat în multe familii lupte grele. Aici se străduiau părinții, acolo rudele, să-l întoarcă pe unul de la hotărârea lui, pe celălalt să-l influențeze de partea dorințelor lor. Așa s-a făcut, că din cei un milion și jumătate de locuitori ai provinciei, 160 000 de persoane s-au decis **cu gura** pentru Franța, dar numai 50 000 să se mute în **realitate** în Franța. Cu termenul fixat la 1 octombrie 1872, în tratatul de pace, lunga perioadă de decizie a expirat, fiecare avea de acum înainte irevocabil autoritatea și patria lui, acolo unde și-a ales-o; viața lui era legată de patria propriei sale alegeri.

Toți oamenii au de făcut o alegere, dacă-L acceptă pe Isus ca Împăciuitorul și veșnicul lor Stăpân sau Îl resping. **Tu ai ales deja?** Ai ales dacă vrei să apuci partea de moștenire pământească, trecătoare sau pe cea veșnică? Sau dacă vrei să aparții poporului lui Dumnezeu sau vrei să rămâi printre copiii lumii? **Dacă vrei să mergi în veșnicie spălat de vina ta sau împovărat cu păcatele tale?**

Cine își lua pe atunci în acea provincie o mireasă germană, cine-și mărea fabrica, cine cumpăra un ogor nou, lăsa să se înțeleagă că inima lui s-a decis pentru Germania; cine își vindea ieftin proprietatea, cine își construia o casă în Franța, cine-și trimitea copiii la școli franceze, despre acela se vedea clar că s-a decis pentru Franța. La toți acești oameni, ultima zi a lungii perioade de decizie confirma numai ceea ce fusese hotărât cu mult timp înainte; numai la puțini oameni mai interveneau în ultimele zile așa motive puternice, încât să renunțe la vechile lor înclinații și să se hotărască să rămână totuși germani.

Așa este și cu decizia pro sau contra lui Isus. **Pentru Isus se poate decide numai acela care și-a văzut vina păcatului în lumina lui Dumnezeu și L-a recunoscut pe Domnul ca pe singurul Salvator, Cel care vrea și poate să-l elibereze din blestem și pedeapsă.** Pentru majoritatea oamenilor, hotărârea veșniciei stă în banalitatea în care sunt născuți, în înclinațiile lor, în mediul lor, în toate influențele care acționează zilnic. Numai la puțini oameni mai intervine harul lui Dumnezeu în ceasul morții, în inimă și în conștiință, încât după o viață pierdută să urmeze o moarte fericită.

Este adevărat că mulți creștini de nume vor să fie mântuiți, dar ei se mint singuri, viața lor dovedește că ei stau de partea lumii. Asemenea oameni căldicei, care nu vor să se strice cu Dumnezeu și cu lumea, Îi sunt urâți lui Dumnezeu. „O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.” (Apocalipsa 3,15-16).

Și în poporul Israel își doreau mulți; ei puteau s-o ducă în același timp și cu Dumnezeu și cu idolul Baal, ei puteau în același timp să aparțină și poporului lui Dumnezeu și să aducă jertfe idolilor. Dar Dumnezeu i-a obligat la o decizie. În fața poporului adunat pe muntele Carmel a pășit Ilie, proorocul: „Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L; și dacă este Baal, urmați-l!” În acea zi, Dumnezeu a dat în fața ochilor întregului popor, o mare dovadă a prezenței Sale sfinte și a puterii Sale. La rugăciunea lui Ilie a căzut foc din cer și a mistuit jertfa de pe altar, adusă de Ilie. Atunci tot poporul a căzut cu fața la pământ și a strigat: „**Domnul, El este Dumnezeu! Domnul, El este Dumnezeu!**”

Dar a fost numai o emoție de o clipă; îi apucase spaima lui Dumnezeu – abia plecaseră acasă împăratul și poporul, că toți au umblat mai departe în căile rele ale păcatelor și idolatriei lor.

Fusese numai o pocăință de spaimă, cum de multe ori se întâmplă la oamenii care strigă după un Salvator într-o boală grea, într-o mare nevoie în afaceri, în amenințarea unei pedepse grele. Dacă a trecut primejdia, începe vechea viață; a fost numai o decizie a buzelor, nu o decizie a inimii. **Dumnezeu nu recunoaște o asemenea decizie.** Nu cuvintele decid, nu aparența, ci inima. **Depinde unde își are inima ta domiciliul. „Unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.”** (Matei 6,21).

Pe Golgota a fost adusă o jertfă când Isus, Fiul lui Dumnezeu, făcut păcat pentru noi, S-a jertfit pe Sine. Focul mâniei sfinte și drepte a lui Dumnezeu a căzut pe Isus. El a fost ca Mielul înjunghiat în focul judecății lui Dumnezeu. În fața acestei jertfe, Dumnezeu a strigat către o creștinătate caldă și iubitoare de lume, marea întrebare: „Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele?”

Omul a căutat aproape timp de 2000 de ani cum să poată să înceapă să fie un creștin, să fie mântuit și pe lângă aceasta să savureze lumea, să fie cu lumea. Omul se amuză cât mai bine cu puțință, mănâncă și bea cât mai bine posibil, câștigă prin strădani atâta cinste și laudă, atâția bani și avere pe cât posibil – și totuși vrea să monopolizeze toate cuvintele de har și de mângâiere pe care Dumnezeu le dă poporului Său ales. Astfel se înșeală mii de oameni pe ei și pe alții. Dar Domnul nu poate fi înșelat. El spune: „Poporul acesta se apropie cu gura lor și mă onorează cu buzele lor, dar inima lor este departe de Mine.” (Compară cu Isaia 29,13.)

Mulți, mulți vor să se răscumpere cu o mărturisire a buzelor. Ocazional cândva să asculte Cuvântul lui Dumnezeu sau să atârne un verset biblic în dormitor, unde nu intră nici un străin, deasupra patului, aceasta și-o permit. Dar să renunțe la ceva din desfătarea lumii, să lase Cuvântul lui Dumnezeu să guverneze în viața zilnică, aceasta li se pare prea mult. Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Majoritatea până în mormânt.

Nu de mult a fost abordat un bărbat de 28 de ani: „Știți cât de mult veți trăi? Eu pot să vă spun foarte exact.” El a răspuns: „Nu, nu vreau să știu lucrul acesta.” De ce nu voia să știe? Pentru că simțea că gravitatea morții apropiate ar pune capăt șchiopătării de amândouă picioarele. „Păi, vreau totuși să vi-o spun; veți trăi veșnic și anume, fie veșnic într-un loc de slavă, fie veșnic într-un loc de chin. Trebuie să vă hotărâți, acum, în timpul de acum, care va fi ținta dumneavoastră.”

Cuvântul: până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? bate la ușa conștiinței celor indiferenți și căldicei, a celor care cred că sunt creștini, cu toate că sunt înstrăinați de Dumnezeu.

Ce înseamnă să te hotărâști pentru Isus, este scris în cuvintele: **„Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu.”** (Rut 1,16-17.) Un creștin adevărat spune: „Isuse, ai trecut prin josișia, prin ocară, batjocura și ura oamenilor, vreau să fiu cu Tine, Cel care m-ai iubit întâi. Isuse, Tu a trebuit să mergi singur și respins, pe Tine nu te-a înțeles nimeni, - unde vei rămâne tu, voi rămâne și eu.”

Poporul Tău este poporul meu – acolo unde Isus este iubit, cunoscut, onorat, laudat, acolo vreau să fiu; cu poporul lui Dumnezeu vreau să împart pe pământ ocară și în cer cinstea.

“De oamenii mă laudă sau blamează,
De mă respectă sau nu mă-nțeleg bine,
Doar plăcerea Ta acolo sus contează,
Mai presus de orice, pentru mine!”

Ferice de omul care se decide astfel pentru Isus! El are parte deja aici ca Dumnezeu să-l recunoască și să treacă de partea Lui.

Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele?

Nr. 50

OAMENI BOGAȚI

"Deoarece cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi, ca prin sărăcia Lui, voi să fiți îmbogățiți," (2 Corinteni 8,9)

Cine este, de fapt, mai fericit, generalul, care pe cal nobil, urmat de statul-major, saltă în sus spre deal, pentru a căuta cu privirea dușmanul și să-și dea ordinele trupelor care se apropie în marș, sau grenadierul care-și poartă ranița și merge liniștit în front pe drumul lui, cum este condus? Aproape fiecare gândește: normal că generalul! – dar te-ai putea înșela foarte tare, căci fiecare dintre ei nu-și poartă fericirea în veston și în rang, ci în inimă și tot acolo stă și grija și povara și acuzațiile conștiinței și tot ce numai Dumnezeu vede și ce nu poate vedea nici un om pe fața omului și în stările exterioare.

Dumnezeu a făcut în dragostea, în înțelepciunea Lui, ca pentru mai mult de o treime din viața omenească, acea deosebire despre care oamenii vorbesc așa de mult, să fie absolut ștearsă. Când somnul ține simțurile prinse, atunci el face o egalizare între oamenii bogați și săraci, ca și între cei triști și cei veseli. Câte un bărbat mult pizmuit ar fi fericit dacă ar putea dormi o dată așa de profund și de liniștit ca un copil sau ca soldații noștri pe sacul lor de paie.

Da, somnul nivelează între bogat și sărac, până vine celălalt somn, ultimul, care înlătură pentru totdeauna această deosebire, dacă un om a fost bogat sau sărac, în bani și avere, în putere și onoare. El aduce în locul ei o alta, o deosebire veșnică a deciziei – **dacă un om a fost bogat în Dumnezeu**, dacă el trece dincolo, în veșnicie, ca un salvat sau ca un pierdut. Atunci este absolut egal dacă doi sau patru cai trag dricul, dacă sicriul este din lemn lustruit de abanos sau dintr-o ladă din șase scânduri de brad și două scândurele; și aceasta este egal, câte coroane sunt puse pe sicriu și întinse peste mormânt și ce spun oamenii despre cel decedat. Dezbrăcat de ceea ce contează la oameni, de ceea ce a câștigat și a posedat pe pământ, omul merge într-o altă țară, unde are valoare un singur lucru: de a fi spălat în sângele lui Isus, de a fi îmbrăcat în neprihănirea lui Isus și de a avea o inimă care-L iubește pe Isus. **Ai tu aceasta? Atunci faci parte dintre oamenii cei mai bogați ai pământului!**

Până la acest ceas al deciziei, în ochii oamenilor face o mare impresie, dacă cineva este bogat în bani și avere sau sărac. La aceasta, eroarea este de ambele părți. Mulți oameni săraci cred că cei bogați ar fi de invidiat, dar greșesc; mulți oameni bogați cred că cei săraci sunt de compătimit, dar greșesc și ei, „Bogatul și săracul se întâlnesc unul cu altul; Domnul este Cel care i-a făcut pe toți.” (Proverbe 22,2.) „Săracul și asupritorul se întâlnesc. Domnul le luminează ochii la amândoi.” (Proverbe 29,13). Ți-a luminat Domnul ochii asupra acestui lucru, că nu contează să fii bogat în bani, ci să fii bogat în Dumnezeu? De aceea este întrebarea așa de importantă, pentru că ea determină direcția vieții. Acestea sunt ținta și scopul acestei publicații, de aceea o trimite Dumnezeu în mâna ta, pentru a îndrepta dorințele, eforturile, speranțele tale spre o altă țintă, decât spre ținta lumii amăgite: bani și avere! Niciodată n-a fost atâta bogăție pe pământ ca astăzi, de aceea nici n-a existat vreodată atât de mult prilejul de a scoate din viață dovada, că oamenii bogați nu sunt mai fericiți decât cei săraci.

Nici cel bogat nu poate face nimic, decât să aducă încoace zilele vieții lui care zboară repede, în timp ce el se îmbracă și se hrănește, îndeplinește datoria zilei și poartă povara zilei. Dacă pe lângă aceasta este fericit, depinde de starea inimii lui. Cine merge prin viață cu ochii deschiși, acela vede adesea copii desculți cu ochi strălucitori, chiuind de plăcere și vede multe cute adânci pe fruntea acelor care călătoresc într-un cupeu superb. Cuvântul lui Dumnezeu numește averea pământească nesiguranța bogățiilor.

„Poruncește celor care sunt bogați în veacul de acum, să nu se mândrească, nici să nu se încreadă în **nesiguranța bogățiilor**, ci în Dumnezeu cel viu.” (1 Timotei 6,17.) Mulți cred că viitorul copiilor lor este asigurat prin punga de bani a tatălui lor. Dar **bogăția este nesigură**.

Dumnezeu o spune, viața o dovedește. Allan B. Wilson, inventatorul mașinii de cusut botezată după numele lui, a devenit milionar prin descoperirea lui și și-a construit un cămin luxos. Bogăția a fost nenorocirea lui. Wilson s-a datat băuturii; bogăția lui s-a topit și în cele din urmă căminul său superb a fost vândut și transformat în spital. În acest spital s-a înscris de curând Ethel, ca „pacientă săracă”, singura fiica a lui Wilson, care în cele din urmă a murit în ospiciu. Ea voia să se odihnească și să se refacă în casa a cărei moștenitoare trebuia să devină, căci ea de mulți ani își târa zilele fiind croitoreasă.

Lumea se minunează când oamenii cheltuiesc mii și sute de mii de mărci pentru lucruri neînsemnate. Este uitat faptul că fiecare este răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru banii încredințați lui; atât cel care cheltuiește 50 de pfenigi, cât și cel care cheltuiește 50 000 de mărci.

Că oamenii fac cu grămada lor de bani o risipă copilărească, pentru că doresc să-și cumpere ceva de ei, nu este ceva nou. Se citește în ultima vreme despre bogata familie americană, Guld, care a cheltuit 5 milioane de dolari (1 dolar=4,25 mărci) pe un iaht pneumatic, pe care familia și fiecare dintre ce doisprezece oaspeți avea la dispoziție salonul lui, dormitorul și garderoba lui, baia lui, în timp ce sufrageria, salonul, sălile de biliard, de muzică și biblioteca, dotate princiar, alcătuiau întregul ca pe un palat plutitor. Am citit că un fiu al acestei familii a dăruit unei doamne cu care era prieten, un evantai care a costat 80 000 de mărci. Cât de săraci trebuie să fie oamenii în inima lor, care caută bucurie și onoare într-o asemenea risipă.

N-a fost viceregele chinez Li Hung Tshang mult mai deștept decât acești oameni, când și-a cumpărat un sicriu de 260 000 de mărci, pe care îl duce cu el în toate călătoriile? În orice caz, el va folosi această achiziție un timp mult mai îndelungat, decât ceilalți risipitori ai lucrurilor lor prețioase. Dar cu atât mai minunat este să privești cum Dumnezeu atotputernic, Stăpânul întregului aur și argint de pe pământ și de sub pământ, îngrijește cu bunătate îmbelșugată, binecuvântează și ascultă rugăciuni și pe lângă aceasta nu se uită la sutele de mii și la milioane! Dacă privim bunătatea și condescendența lui Dumnezeu, acolo se poate vedea o bogăție împărătească, dumnezeiască. Privește în gospodăria lui Dumnezeu; El nu face să crească pentru oameni numai pâine, carne, cartofi și lemne de foc; o, nu, El este destul de bogat pentru a le da oamenilor mult mai mult, ceea ce este frumos și plăcut.

Ai trecut vreodată primăvara cu trenul prin câmpul întins, când copacii și gardurile vii sunt acoperite cu miliardele de flori albe și roz? Ai mers vreodată prin pădure în ceasul dimineții, când Dumnezeu prezintă un concert cu mii de cântăreți spre lauda Numelui Său, unde nimeni nu trebuie să plătească bani de intrare? Fiecare dintre milioanele de flori de pe câmpie sunt mai minunat și mai ingenios împodobite decât Solomon sau oricare domnitor al pământului, când se arată în găteala împărătească. Dumnezeu desfășoară fără plată firmamentul strălucitor al stelelor deasupra capetelor oamenilor, cu mult mai frumos decât orice joc de artificii, pe care mâna slabă a omului l-a pregătit spre amuzamentul poporului. Acest Dumnezeu atotputernic, care dăruiește milioanele și milioanele de păsări și animale, în fiecare toamnă o nouă haină de iarnă și în fiecare primăvară o haină strălucitoare de vară, acest Dumnezeu nesfârșit de bogat își revarsă bunătatea și binefacerea îmbelșugată peste un neam de oameni nerecunoscători – menține, hrănește și îmbracă pe toți vrăjmașii Lui, îi copleșește cu binefaceri. Lucrul acesta îl face și în viața ta. Vrei să devii bogat? Poți. Înainte ca tu să fi fost și să fi gândit, dragostea nesfârșită a lui Dumnezeu a căutat mântuirea ta. Fiul lui Dumnezeu și-a vărsat sângele sfânt pe lemnul crucii pentru vina ta, ca tu să poți deveni un copil al lui Dumnezeu și un moștenitor al nesfârșitelor Sale comori. Dumnezeu a îndreptat spre tine o nemărginită abundență de dragoste – pentru că te iubește, pe tine, păcătosul. Isus, Dumnezeul veșnic, a fost sărac de dragul tău, ca tu să fii îmbogățit prin sărăcia Lui.

De ce n-ai devenit bogat până astăzi?

Nr. 51

ACTELE TALE SUNT ÎN ORDINE?

"Dar tuturor celor ce L-au primit (pe Isus), le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor ce cred în Numele Lui, ... care au fost născuți din Dumnezeu."

(Ioan 1,12-13)

La soldați și la marinari, actele militare ale fiecăruia în parte sunt de o mare importanță. Un bun atestat de conduită, procură după împrejurări un post bun. Livretul militar și livretul de soldă dau pentru fiecare în parte, pe timp de război și de pace, dovada cine este el și ce i se cuvine. În război, numele și persoana celor grav răniți și ale morților, care nu mai pot da personal informații, sunt stabilite după actele lor militare, care se găsesc în ranița lor. După actele prizonierilor francezi de după luptele din campania 1870/1871, s-a stabilit căror corpuri de armată, diviziilor, regimentelor aparțin acești oameni; din ele s-au putut obține importante puncte de reper despre ce părți de armată ale dușmanului ai în față. În marele cartier general, unde se adună cele mai importante știri, pe baza acestor știri s-a calculat cum și-a împărțit dușmanul forțele armate în nordul și în sudul Franței. Unele lucruri despre noua organizare a trupelor franceze a fost cunoscută abia din declarațiile și actele militare ale prizonierilor.

Aceste acte erau toate valabile, informațiile din ele erau de încredere. **Dar există mulți oameni, care își văd de drum cu acte false.** Între multele mii de vagabonzi care străbat toate ținuturile imperiului german, de îndată ce primăvara face cutreieratul plăcut și cerșitul rentabil, este un meșteșug deosebit să fabrici acte bune prin falsificare, sau chiar să cumperi și să vinzi asemenea acte. Acolo unde acești oameni circulă în mod obișnuit, în hanuri și cârciumi, se vând documente personale bune, după valoarea lor, de către cerșetori și vagabonzi. Se negociază cu ele, așa cum la bursa din Berlin sau din Frankfurt am Main se vând acțiuni și hârtii de valoare la cursuri diferite. Documente personale cu dovadă din câmpul muncii și ștampilă autentică a autorităților, conțau mai mult decât cele cu ștampilă falsă. Certificatele spitalelor despre boli grele suferite, aveau mai multă sau mai puțină valoare, fiecare după cum avea dată nouă sau veche, căci aceasta hotăra în legătură cu venitul pe care îl aduceau de la cerșit. Biografiile, nume și proveniențe sunt apoi adăugate fictiv, corespunzător actelor sau, actele erau, în măsura în care era util, aduse în concordanță cu persoana, cu aspectul și dialectul pe care îl vorbea respectivul. Un asemenea cerșetor, care poate dovedi cu documente complete tot ce povestește, are un venit asigurat, este considerat printre tovarășii lui ca un om făcut. Dar în clipa în care poliția îi ia actele și constată că certificatul spitalului provine de la un altul, că actele militare bune au fost destinate altuia, atunci vagabondul este demascat și stă acolo ca ceea ce este: un escroc trândav, vinovat.

În marea călătorie peste acest pământ, pe care noi, oameni născuți săraci și goi, o lăsăm în urmă de la leagăn până la mormânt, în lupta vieții prin care trecem este important să posedăm acte personale deplin valabile, adevărate. Avem nevoie de o dovadă despre cine suntem; căci după aceasta se va judeca la ce să ne așteptăm, cum vom fi tratați, cine ne primește.

Documentul de neclintit al lui Dumnezeu, care trebuie să-l însoțească pe orice creștin adevărat în călătoria lui, chiar îl poartă mulți copii ai lui Dumnezeu cu ei: Biblia. În ea este confirmat că acest luptător al lui Isus este un copil al Dumnezeului atotputernic, un prieten al prietenilor lui Dumnezeu, un vrăjmaș al vrăjmașilor lui Dumnezeu. Cine spune că este un creștin, viața acestuia trebuie să corespundă cu conținutul actelor sale. Este acesta cazul tău? **Sau călătorești cu acte false?** Să știi negreșit că în scurt timp va trebui să apari în fața unui Judecător, în fața căruia totul este gol și descoperit, toată istoria vieții tale, până la gândurile și dorințele inimii tale. Numele unui creștin adevărat poate fi necunoscut lumii, cu toate acestea el este scris în cartea vieții lui Dumnezeu, ca un moștenitor al moștenirii nestrucăcioase și care nu se veștejește,

care este păstrată în ceruri pentru el. În fața lumii el nu contează, dar înaintea lui Dumnezeu este socotit așa de valoros, **încât Dumnezeu dă popoare pentru sufletul lui.** Ar fi minunat și de necrezut dacă un om, despre care Dumnezeu sfânt și adevărat a vorbit astfel, ar trece fără alai împărătesc, prin țara în care puternicul vrăjmaș al lui Dumnezeu este domnitor. Nu, „**Nu sunt toți duhuri slujitoare trimise pentru a le sluji celor care moștenesc mântuirea?**” (Evrei 1,14.) Dar copiii lui Dumnezeu au privilegii și mai mari decât slujba îngerilor: Domnul Însuși este cu ei, un Dumnezeu care ascultă și ajută, un Dumnezeu al credincioșiei, care le spune: „Nu te teme, pentru că Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume, ești al Meu!”

Mulți oameni trec prin viață cu un pașaport falsificat și sunt așa de obișnuiți să-l arate, încât nici nu întreabă dacă pașaportul a fost într-adevăr emis pentru ei. Cui îi dă Dumnezeu **dreptul** să se numească copil al lui Dumnezeu? „Tuturor celor ce L-au primit (pe Isus), le dă dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor ce cred în Numele Lui ..... care au fost născuți din Dumnezeu.” (Ioan 1,12-13.) Deci aceasta nu li se potrivește acelor care-și caută plăcerea și interesul în această lume și nici acelor care privesc curvia ca pe privilegiul tinereții de la sine înțelese. Nu se potrivește nici acelor cărora conștiința le-a permis, să scape fără rușine cu minciuna, când sunt amenințați de pedeapsă pe căile lor rele. Nu se potrivește oamenilor pentru care cârciuma este cea mai plăcută zăbavă și care spun: „Cine n-a tras niciodată o beție, acela nu este un bărbat curajos.” Dar nu se potrivește nici pentru aceia care spun: am fost întotdeauna evlavios și bun; așa după cum am trăit, voi putea sta înaintea lui Dumnezeu. Se potrivește numai acelor care și-au deschis inima pentru Isus și Îi aduc păcatele lor, care-L primesc cu pocăință și credință ca pe Salvatorul lor și ca pe Stăpânul vieții lor.

De multe ori nu putem înțelege cum se poartă oamenii cu fericita veste a Evangheliei. În apropiere de Stettin se poate citi pe o cârciumă nou construită, foarte vizitată: „Fie păgân fie iudeu, fie creștin, să între cine însetează!” La această inscripție împodobită cu poze vulgare corespunzătoare, se pot vedea în toate zilele stând și intrând oameni râzând, care găsesc aceasta foarte amuzant – și aceștia să fie creștini? Desigur, cine se referă la Biblie, se referă la un document minunat, valabil, scris prin Duhul Dumnezeului veșnic, cu pecetea adevărului, sub-pecetluit pe toate paginile – dar aceasta este întrebarea serioasă pentru conștiința ta: când acest mare document vorbește despre viața veșnică și nădejdea veșnică, despre harul veșnic al lui Dumnezeu, oare lucrurile acestea le spune despre tine? În starea ta de acum poți să aplici aceasta pentru tine? Domnul Isus Hristos a adus odată la cunoștință din cer, în limba ebraică, că El va trimite Evanghelia printre națiuni, „**ca să li se deschidă ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui satan la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor și moștenire, între cei care sunt sfințiți prin credința în Mine.**” (Faptele Apostolilor 26,18.) **Ai trăit aceasta?** Ai devenit văzător, ca să-ți vezi păcatul, munții vinii tale și harul lui Dumnezeu, care curge din rănilor lui Isus pentru păcătoșii doritori de mântuire? Te-ai întors de la întuneric la lumină, ca prin credința în Isus, veșnicul Împăciuitor, să devii un copil și un moștenitor al lui Dumnezeu?

Actele tale sunt în ordine? Tu îi poți înșela pe oameni și pe tine însuși, dar nu pe Dumnezeu. Ferice de toți cei care, ca războinici ai lui Isus Hristos, se pot baza într-adevăr pe toate acele privilegii și făgăduințe prețioase, pe care Cuvântul lui Dumnezeu le atribuie alor Săi! Ei spun:

Pentru-această perlă de valoare,
Totul poate să-mi lipsească,
Chiar și avere și onoare
Și toată partea-mi pământescă.

Ce mult aș vrea să pot ocoli,
Cu voioasă stare sufletească,
Tot ce de Isus m-ar despărți
Și-ar vrea să mi-L răpească.

Deja aicea pe pământ
Mă simt ferice, vesel sunt!
Dar ce va fi în cerul sfânt,
Unde slăbiciuni nu mai sunt!

Astfel fericit o să sfârșesc,
Că eu, ca plata harului, bună,
O-mpărăție o să moștenesc
Și o eternă cunună.

Nr. 52

MAREA DESPĂRȚIRE

„În noaptea aceea doi inși vor fi în același pat. Unul va fi luat și altul va fi lăsat; două femei vor măcina împreună: una va fi luată și alta va fi lăsată. Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat și altul va fi lăsat.” (Luca 17,34-36)

Când în 1814 a fost luat Parisul, Franța înfrântă, Napoleon I detronat, generalul de York a fost numit guvernator general al Sileziei și în iulie 1814 și-a luat rămas-bun de la trupele sale printr-un ordin de zi emoționant. În lunga lor carieră victorioasă comună, au luat 225 tunuri franțuzești, cu arma în mână, pe câmpurile de luptă. Dar acum trecuse vremea luptelor și bătăliilor comune, drumurile se despărteau. În cuvintele sale de adio, eroul care pleca, printre altele a spus următoarele: „Cum să vă exprim sentimentele de care inima mea este plină la despărțirea de copiii mei? Cum să vă mulțumesc demn pentru perseverența pe care ați dovedit-o de pe malurile Daugavei până la Sena, în zile fierbinți de luptă în fața morții, în cele mai obositoare cazne, în două campanii de iarnă și în lipsuri de tot felul? ... Astfel să rămâneți cu bine, tovarăși de trei ani de lupte și de eforturi! Nu-l uitați pe generalul care pleacă din mijlocul vostru cu sentimente dureroase și emoție profundă...”

Oricât de puternice și de zguduitoare ar fi fost evenimentele pe care le-am trăit împreună, furtuni sau naufragii, lupte sau asedii, după puțin timp drumurile camarazilor așa de strâns legate înainte, se despart. Oricât de strânsă ar fi legătura care îi unește pe doi oameni pe pământ – orice legătură pământească va fi desfăcută. Numai cine este purtat de mâinile credincioase ale lui Isus, **acela a găsit un Domn și Mântuitor, care nu-l părăsește niciodată**. Acolo este o conviețuire care este **de nedesfăcut, pentru veșnicie**. Acest Domnitor nu-Și ia niciodată adio de la ai Săi; El îi poartă cu o dragoste care nu obosește niciodată, prin viață și moarte până în slavă, unde se vor odihni pentru totdeauna la El și Îl vor lăuda. Între Isus și mântuitorii Săi, în veci nu există nici o despărțire. El Însuși a promis-o: „Nimeni nu-i va răpi din mâinile Mele.” **Dar între cei care Îi aparțin lui Isus și au găsit viața în El și toți cei care nu-I aparțin lui Isus, există o despărțire veșnică.**

Dacă în Canada (America de Nord) călătorești cu trenul spre vest, drumul duce peste culmile Munților Stâncoși, înainte de a coborî pe malul Pacificului. Trenul străbate grăbit platouri întinse, noroioase, presărate cu blocuri de stâncă; în această singurătate dezolantă, în furtunile aspre, câțiva copaci piperniciți constituie singurul semn de viață. Deodată se observă o schelă de lemn de o înălțime și o grosime neobișnuite. Trei stâlpi uriași, nefinisați, fără nici o găteală, sunt legați în partea de sus printr-o grindă orizontală. De aceasta atârnă litere cioplite din lemn, în mărime uriașă, care formează inscripția: marea despărțire.

Niște creștini credincioși au pus să se ridice această inscripție, pentru ca toți călătorii care trec pe acolo, să-și amintească realitatea, că drumul tuturor oamenilor duce fie în slava veșnică, fie în chinul veșnic.

Sub schelă fâșnea un izvor puternic, care imediat se împărțea în două pâraie, care au pornit să curgă în direcții opuse. Unul curgea spre răsărit, în râul Saskatchewan, ducându-și apa în golful Hudson, care dă în Oceanul Înghețat de Nord. Celălalt curge spre vest, în râul Fraser, care se varsă în Oceanul Pacific la New Westminster.

Deci în acest loc este punctul de despărțire al apelor, care decide ireversibil asupra viitorului curs și al capătului acestor două pâraie care-și au originea în același izvor. Cu toate că au absolut exact aceeași origine, cele două pâraie își iau adio unul de la altul pentru totdeauna, prin direcția cursului lor. Ce-i drept, ochiul încă mai poate cuprinde cu privirea o porțiune lungă de drum din cursul lor, dar ele nu se mai întâlnesc niciodată. La început sunt depărtate doar cât un lat de picior și totuși sunt deja despărțite pentru totdeauna. Un pârâu găsește ținta în nordul înghețat, celălalt în sudul însorit, spre care aleargă de nestăvilit.

Oameni care sunt născuți în același popor, ba chiar în aceeași casă părintească, care au crescut cu aceleași obiceiuri și concepții, intră în viață. Zilele lor care au zburat repede, seamănă cu clocotul scurt și zgomotos al acelor ape care se revarsă. Mult deasupra vieții lor trecătoare se înalță un lemn de o însemnătate veșnică: crucea de la Golgota. La acest semn se desparte alergarea lor pentru totdeauna, ireversibil. Unii își găsesc sfârșitul în veșnica noapte fără nădejde, ceilalți într-o veșnicie de pace și de bucurie.

De câte ori bărbatul și femeia nu zac pașnic unul lângă altul în mormânt și totuși drumurile lor care aici au fost așa de strâns legate unul cu altul, nu se vor mai întâlni niciodată. Părea să fie numai o singularitate ciudată, când Fritz a început să devină așa de liniștit și să citească zilnic din Biblie. Dar aici a început despărțirea veșnică între Fritz și prietenii lui veseli, care acum râdeau de el. Viața lui a luat direcția spre Isus. Frații și camarazii care au dus aceeași bătălie, care au luptat sub același drapel, care au căzut și sunt îngropați pe același câmp de luptă, ei sunt, cu toate acestea, despărțiți pentru totdeauna, dacă în marele punct de despărțire al apelor veșniciei, la crucea Fiului lui Dumnezeu, au apucat-o în direcția opusă. Numai copiii lui Dumnezeu pot să strige unii la alții, la deces: „**Ne revedem la Domnul!**” **Revederea oamenilor pierduți va fi îngrozitoare în chinul veșnic.**

Și viața ta, camarade, trebuie să se întoarcă în acest punct de despărțire al apelor, fie spre mântuirea veșnică și pace, fie spre judecata veșnică și moarte. Hristos este calea spre viață; a-L apuca pe El cu pocăință și credință, a I te preda Lui, a fi spălat pentru totdeauna în sângele Lui, este singura cale sigură spre slava lui Dumnezeu. Zilele vieții tale care zboară repede, poartă în ele această decizie a veșniciei. Nu dincolo de moarte se decide întrebarea unde vei petrece veșnicia, nu, în partea aceasta.

Într-adevăr, în puhoiul poporului nostru sunt amestecați credincioși și necredincioși, fac aceeași slujbă, aceeași muncă. Văzut din afară, nu pare deloc să fie o deosebire așa de mare. Și totuși, de îndată ce toți acești oameni au străbătut perdeaua morții, despre unul se spune: „Intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25,21), despre celălalt: „Pe când era el în locuința morților” (Luca 16,23). Despărțit pentru totdeauna; ce cuvânt grav!

Noi toți zburăm cu viteza vântului spre clipa acestei ultime decizii veșnice. O forță irezistibilă ne poartă într-acolo. Majoritatea oamenilor nu sunt conștienți de lucrul acesta, ei se lasă amăgiți de liniștea și uniformitatea aparentă a zilelor vieții care urmează una după alta: Viața seamănă cu un tren modern, în care călătorii stau confortabil în vagonul restaurant. Mănâncă, beau, vorbesc și fumează, în timp ce aleargă cu o grabă foarte mare spre stația terminus, unde se spune: „**Toată lumea să coboare!**” Încă ești în timp, încă poți schimba direcția veșniciei vieții tale. În care călătorie te afli? Spune totuși: **încotro** călătorești? „**În veșnicie!**” Dar unde în această eternă veșnicie? Nu spune: „Lucrul acesta nu-l știe nici un on, încă nu s-a întors nici unul care să ne-o fi

spus.” Aceasta este o minciună, ca tot ce diavolul le spune oamenilor la ureche, pentru a-i înșela. **Este Unul care S-a întors, Hristos, cel înviat**, care este calea spre viață. Citim despre nefericitul Iuda Iscarioteanul, că „a mers la locul lui.” (Faptele Apostolilor 1,25.) Când a ieșit afară, de la Isus, citim: „era noapte”. Noapte veșnică, dincolo de care nu mai luminează nici o dimineață. El s-a despărțit pentru totdeauna de dragostea lui Dumnezeu și de copiii lui Dumnezeu. Și tu vei merge cândva la locul tău, în locul unde aparții, potrivit stăpânului inimii tale. Să dea Domnul, ca el să fie locul unde în Casa Tatălui toți copiii lui Dumnezeu își găsesc patria și bucuria veșnică!

Nr. 53

SCRISOAREA EXPRES

„Alergătorii, care călăreau pe cai și pe catâri, au plecat grăbiți și îndemnați de porunca împăratului.” (Eстера 8,14 traducere textuală.)

În vremea când Artaxerxe din Persia și Media împărătea peste 127 de provincii, din India până în Etiopia (486-465 înainte de nașterea Domnului), nu existau nici telegrafe, nici poște; dar pentru slujba guvernării împărătești, era o rețea bine plănuită de soli călare, întinsă peste marea împărăție. În reședința împăratului, poruncile și dispozițiile erau traduse în limbile tuturor popoarelor împărăției, afișate la palatul împăratului și în același timp trimise în toate părțile prin alergători împărătești călări.

Prin șiretlicul perfid al unui vrăjmaș sus-pus, puternic, căpetenia Hanan, a fost trimisă o poruncă pentru a nimici pe toți iudeii, să-i omoare de la tineri până la bătrâni, copii și femei, într-o singură zi și să le prade averile (Eстера 3,13). Mai era timp 9 luni, dar ziua temută se apropia. Apoi împăratul a preschimbat porunca de moarte în poruncă de grațiere prin intervenția împărătesei Eстера, o evreică prin naștere, care a stăruit pentru poporul ei. Ea și-a pus viața în joc, pentru a căuta pentru poporul ei pierdut îndurare și salvare. (Eстера 4,16). Ea era plăcerea împăratului, obiectul simpatiei lui; stăruința ei a putut ceea ce în rest n-a putut nimeni: puternicul vrăjmaș al lui Israel, Hanan, care avea putere peste împărăție, a fost răsturnat. În locul judecății mâniei a intrat vestea harului pentru poporul lui Dumnezeu; dar pentru vrăjmașii poporului lui Dumnezeu a fost o veste îngrozitoare: ei au fost lăsați pradă, speranțele și planurile lor au fost nimicite; au trebuit să împărtășească soarta stăpânului lor sumbru, care căzuse deja sub mânia împăratului.

Drumul până la granițele îndepărtate ale împărăției era lung, de aceea vestea harului era grăbită; ea trebuia să ajungă la timp peste tot acolo unde locuiau oameni cărora trebuia să li se schimbe judecata în har. În ziua a 23-a a lunii a treia, toți acești alergători au călărit pe cai împărătești afară pe porțile palatului împărătesc din Susa, pentru a duce în toate țările împărăției veste harului.

În zilele de astăzi știm toți ce este o scrisoare expres. Când ești noaptea sculat din pat cu soneria, atunci oricine este convins că scrisoarea pe care o primește prin curier rapid, aduce o veste importantă. Dară destinatarul primește vești bune sau rele, dacă în scrisoare este scris ceva despre o mare nenorocire, moarte, pierdere, eșecuri sau despre o mare fericire, un mare câștig, o moștenire bogată, o nădejde împlinită, lucrul aceasta nu-l știe curierul rapid: el trebuie numai să se grăbească, să-și dea scrisoarea.

Când pe câmpul de luptă, la comandantul avangărzii ajunge o ștafetă pe un cal spumegând, pe a cărui foaie de raport sunt cele trei cruci cunoscute, lucrul acesta are o importanță gravă. El n-a economisit pinteni și sudoare și abia a citit generalul știrea, că și poruncește alarmă, vrăjmașul este aproape; toți sar din somn, apucă armele, se pune repede frâul, se pun tunurile. Da, știrea

unui curier pune în mișcare multe mâini și picioare, duce la luptă, la victorie sau la înfrângere, pentru unii la viață și bucurie, pentru ceilalți la moarte și pieire.

Nici marea veste a lui Ahașveroș (în românește „Prințul moștenitor”), Artaxerxe, nici vreo scrisoare expres, nici vreo foaie de raport sau vreo telegramă nu este așa de urgentă, de importantă, așa de hotărâtoare pentru destinatar, ca marea veste a Împăratului tuturor împăraților, care străbate tot pământul. Toate mijloacele moderne de circulație, trenurile și vapoarele, poșta și telegraful, presa de imprimare și fabricile de hârtie, descoperite în scopuri pământești și pentru servicii trecătoare, trebuie să slujească Evangheliei marelui Dumnezeu, care pentru unii anunță viață și mântuire, dar pentru ceilalți judecată și moarte. Amândouă se găsesc în mesajul împărațesc: anul de îndurare și anul de răzbunare. „Pentru că ziua răzbunării era în inima Mea și venise anul celor răscumpărați ai Mei.” (Isaia 63,4). Dumnezeu trimite o veste bună pentru inimile frânte și pentru cei legați în lanțuri.

Vestea împărațescă este tradusă în toate limbile, așa încât fiecare s-o poată înțelege, vârstnic și tânăr, de vază și de rând, bătrân și copil. Ea este strigată în toate stările sociale; ea trebuie să fie propovăduită la timp și ne la timp și ea este în același timp un strigăt de alarmă, care trebuie să-i trezească pe oameni din somn. Ea conține pentru unii mesajul unei mari, veșnice moșteniri, iar pentru ceilalți aducerea la cunoștință a judecării. Dar mesagerii lui Dumnezeu cheamă, de asemenea, la luptă și victorie; ei trebuie să strige lămurit, ca să poată fi înțeleși.

„Pentru că și trâmbița, dacă va avea un sunet neclar, cine se va pregăti de luptă?” (1 Corinteni 14,8.)

Harul lui Dumnezeu s-a arătat, aducând mântuire pentru toți oamenii. **Isus, Fiul lui Dumnezeu a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut!** El a mers la Golgota sub povara crucii, El a luat asupra Lui blestemul și pedeapsa, ca păcătoșii să găsească har și împăcare. Ești tu un păcătos? Ai nevoie de har? Atunci vestea aceasta este pentru tine; tot ce este făgăduit în Cuvântul lui Dumnezeu în legătură cu mântuirea și pacea, nădejdea, ajutorul și fericirea, **este pentru tine!** Și această pagină este amprenta mesajului împărațesc, care străbate tot pământul. Aceasta este o dovadă pentru tine, că Dumnezeu **ți-a** destinat această veste, **dragostea și puterea Lui au purtat de grijă, ca ea să ajungă astăzi la tine.**

Poate până acum ai zăcut în somnul cel mai adânc, în care se găsesc de jur-împrejurul tău majoritatea oamenilor. Oamenii cred că, cu mâncatul, băutul, muncitul, odihnitul – să te naști, să crești, să îmbătrânești, să mori – cu a fi căsătorit și înmormântat, cea mai mare parte a vieții ar fi umplută. Dar toate aceste lucruri sunt numai un vis care zboară, un entuziasm care dispare repede. Visul și entuziasmul arată amândouă așa, ca și când ar fi ceva; dar dacă vrei să le apuci, se evaporă, transformându-se în nimic. Cine și-a consumat viața în lucrurile trecătoare și apoi se trezește în veșnicie, vede cu spaimă că nu are nimic – visul și entuziasmul au dispărut, apoi n-a rămas nimic în mâna acelor care au vrut să se sprijine pe ele.

Trezește-te! O scrisoare expres, un semnal de alarmă! O veste urgentă pentru tine! O scrisoare cu o pecete împărațescă! Trezește-te din somnul și visul tău adânc! Se crapă de ziuă! „Trezește-te, tu, care dormi și scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine!” (Efeseni 5,14.) Freacă-ți ochii până se limpezesc și citește, deschide-ți urechile și ascultă: **ești căutat de dragostea lui Dumnezeu, pentru a găsi în Isus împăcare veșnică de toată vina și pedeapsa.** Pune aceasta la inimă: Dumnezeu cel veșnic s-a îndurat de tine; tu trebuie să găsești aici pe pământ mâna Lui iubitoare, atotputernică de Tată, iar în veșnicie partea ta să fie slavă în loc de judecată și pieire. **Isus te cheamă pentru a-L urma. Scoală-te repede, acceptă mesajul.** Pleacă-ți genunchii adorând, se cuvine să ascuți cu smerenie vestea harului acestui Împărat! Nu te gândi că ar trebui să înveți și să știi multe sau să fii foarte bun și foarte virtuos pentru a găsi har; acceptă vestea așa cum te găsește. Numai spune-I Domnului pe genunchi, că simți că ești prea rău, dar crede dragostei și harului Său!

Înarmează-te potrivit! Când vei ieși din cămăruța ta, îl vei întâlni pe vrăjmaș. Există lupta cu vrăjmașii acestui Împărat, care disprețuiesc mesajul. Tu nu ajungi la victorie fără luptă, nu ieși afară neînarmat. Dar această înarmare este foarte simplă: crede și ai încredere că Isus face totul pentru tine; crede și ai încredere că El vrea să te păzească și te va păzi de puterea păcatului și de orice ispită; crede și ai încredere că El te va salva din toate, până Îi vei vedea fața. Nu-i așa, aceasta o poate face un copil, aceasta poți și tu. Acesta este coiful nădejzii mântuirii veșnice, acesta este scutul credinței și ia în plus sabia Cuvântului lui Dumnezeu. Pășește astfel smerit, cu rugăciune, în rândurile războinicilor lui Isus; deja a răsărit Luceafărul de dimineață, curând va răsări Soarele, când poporul lui Dumnezeu Îl va întâmpina cu strigăte de bucurie pe Domnul și Mântuitorul lui. **Vei fi și tu acolo?**